

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๔ มกราคม ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

อย่าคิดว่า “บุญ” ข่ายเบา หลุดออกคน กันเคย

© ใช้“บุญ”เป็นเครื่องค้า ขายสวรรค์
บาปหนักตกนรกกัน ยิ่งร้าย
“บุญ”ไซ้เครื่องเสกสรรค์ สวรรค์แก่ ใครนา
“บุญ”กลับคือลัทธิคัลยา เครื่องใช้ประทุพพะหาร

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

วิมลศิลป์ วัฒนศิริ
๓๕ ธ.ค. ๒๕๕๗

หนังสือ “กว่าจะถึงอรหัตต์ ๑” ฉบับ “สุดยอด ๕๔ อรหัตต์” โดย ญาณพุทธ

เป็นการรวบรวมเรียบเรียงประวัติของสุดยอดอรหัตต์ ที่เป็นภิกษุเถระมหาสาวก (๔๑ องค์) และภิกษุณีเถรี (๑๓ องค์) ซึ่งพระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมทรงยกย่องสรรเสริญไว้ในตำแหน่งของเอตทัคคะ (ผู้มีความสามารถสุดยอดในด้านใดด้านหนึ่ง)

ราคา ๑๕๐ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๕ เซนติเมตร กระดาษถนอมสวยงาม ๓๖๐ หน้า ปกสี

หาซื้อได้ที่ร้านนายอินทร์ ซีอีต ร้านหนังสือทั่วไป และธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖)

จัดจำหน่ายโดยบริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๕๖๐-๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

อย่าค้า“บุญ”ขายบาปหลอกคนกันเลย

(๑) คำบุญคือบาปแท้
จงอย่าค้า“บุญ”เลย
ใช้“บุญ”หลอกคนเลย
ว่าผิดเพี้ยนทั่วถ้วน

(๒) พากันหลงผิดร้าย
เพราะก่อ“กิเลส”ตน
ด้วยสร้างวิมานสุน-
จึงยึดแต่วิมานไว้

(๓) จำเป็นเตือนติด้วย
เห็นพุทธผิดชนิดอิง
แต่ไม่ทราบ“บาป”สิ่ง
“บุญ”จึงบ่ช่วยแก้

(๔) หลงเพลिन“บุญ”ว่าได้
ซึ่งผิดจากสัจจา
“บุญ”ชำระกิเลสตา
“บุญ”นั้นชูดขัดซ้ำ

(๕) ใช้“บุญ”เป็นเครื่องค้า
บาปหนักตกนรกกัน
“บุญ”ใช่เครื่องเสกสรรค์
“บุญ”กลับคือสัตว์ทะเลาย

(๖) “บุญ”คือการทำจัดให้
“บุญ”ใช่เรื่องซื้อขาย
นั่นมันเรื่องมงาย
โดยเฉพาะผู้สร้าง

(๗) “บุญ”นั่นคือเครื่องใช้
อาวุธแห่งอารยัน
อย่าเอาแต่“บุญ”ฝืน
“สิ้นบาปสิ้นบุญ”ผู้

พุทธเอ๋ย
นรกล้วน
ไม่สะดวก ใจฤ
สนิทด้วยอวิชชา
ใน“บุญ”
“ภพ”ไว้
ทรหลอก นั้นแล
แก่นเนื้อในธรรม
ใจจริง
กิเลสแท้
“บุญ”ซ่อน สนิทเลย
มนุษย์ให้สู่เจริญ
อะไรมา
ยิ่งล้ำ
ต่างหาก คนเอย
ไซ้ให้อะไรใคร
ขายสวรรค์
ยิ่งร้าย
สวรรค์แก่ ไครนา
เครื่องใช้ประทัดประหาร
กิเลสตาย
จ่ายจ้าง
นรกบาป
เรื่องโมวิมานสวรรค์
มหัศจรรย์
รอบรู้
เพื่ออยู่ นักละ
จบสิ้นนรกสวรรค์.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๔ ต.ค. ๒๕๕๗

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

อย่าค้า “บุญ” ขายบาท หลอกคนกันเลย

นับว่าน่าสนใจกับข้อเสนอที่จะมีกฎหมายห้ามนักการเมืองทำโครงการประชานิยมมอมเมาประชาชนอีกต่อไป เพราะทำความเสียหายใหญ่หลวงให้แก่ชาติบ้านเมือง แค่จํานำข้าวเรื่องเดียว พวกเขาคันเดือดร้อนทั้งประเทศ มูลค่าความเสียหายหลายแสนล้าน

แต่เมื่อไหน ๆ จะปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่กันแล้ว เรื่อง “ศาสนาประชานิยม” ที่สร้างความเสียหาย ทั้งทรัพย์สิน ชีวิตและจิตวิญญาณของผู้คน ทั้งในวงกว้างและวงลึก ซึ่งมีตัวเลขที่ผู้คนขนเงินไปทำบุญกัน ปีหนึ่ง ๆ ประเมินกันว่ามีมูลค่าหลายหมื่นล้านบาท

นักการเมืองประชานิยมด้วยรถคันแรก บ้านหลังแรก จะบันดาลชีวิตให้ร่ำรวยด้วยมาตรการต่าง ๆ สุดท้ายก็ไม่ต่างอะไรกับแชร์แม่ชม้อย ที่เอาเงินของประชาชน (ส่วนหนึ่ง) มาตําน้ำพริกละลายแม่ น้ำแจกประชาชน แต่อีกหลายส่วนก็เอาไปโกงกินกันอย่างอึดหมีพิทหมา

อย่างไรก็ดีการเมืองประชานิยมก็ยังพอได้กลืนน้ำพริกให้เกิดความหวังขึ้นมาบ้าง แต่เรื่องศาสนาประชานิยมนั้น มีแต่เรื่อง “มโน” ลม ๆ แล้ง ๆ บั้น “ลม” เป็นตัว เป็นสมบัติจักรพรรดิ เป็นวิมานสารพัด และเป็นแก้วสารพัดนึกที่อยาก

จะได้อะไร ก็จะได้สมประสงค์ตามอยาก โดยเอาคำว่า “บุญ” มาเป็นตัวล่อหลอก ถ้าทำบุญมาก บุญใหญ่เท่าไรก็จะได้มั่งคั่งร่ำรวย ได้สมบัติจักรพรรดิ ได้วิมานสารพัดอีกมากมาย มีบริการหลังขายทั้งในชาตินี้และชาติหน้า

คำว่า “บุญ” จึงเพี้ยนไปเป็น “นามธรรมแห่งความอยากได้” ทั้ง ๆ ที่บุญคือ “นามธรรมที่ชำระความโลภ, ความอยากได้” ซึ่งความหมายแท้จริงของ “บุญ” คือ “ชำระกิเลสในสันดานให้สะอาดหมดจด” (สันตानัง ปุนาติ วิโสเขตติ) “บุญ” จึงต้องหมายถึงการ “ชำระออกหรือเอาออก” ต่างหาก ไม่ใช่ “อาการเอา” ไม่ใช่ “อาการอยากได้เอาเข้ามาใส่ใจตน” แถมเอากิเลสใส่ตนให้กิเลสหนา ๆ ๆ ๆ (บุญ) จนได้ชื่อว่าบุญชนแบบไม่มีขีดจำกัดซ้ำร้ายหนักขึ้นไปอีก

ด้วยยี่ห้อของ “พระ” และคำว่า “บุญ” เอามาใช้หลอกกันได้ง่าย ๆ เราจึงได้เห็นการ “ค้าบุญ-ค่นองบาศ” กันอย่างหยาบช้ำหนัก ยิ่งขึ้นแต่การตลาดกลับทำให้เห็นว่ายิงหมู ดูจากหลวงปู่เณรคำคนเดียว ทั้ง ๆ ที่ไม่มีขบวนการจัดตั้ง ไม่มีเครื่องมือสื่อสารไว้โฆษณาประชาสัมพันธ์ตัวเอง เป็นพระบ้านนอก ๆ ไม่มีตึกหรืออะไรต่อทำย ก็ยังหลอกหลวงทรัพย์สินของผู้คนได้อย่างไม่น่าเชื่อ

แต่ปราชญ์ชาวบ้าน เพียงแค่รู้จัก “พอ” ไม่โลภตัวเดียว ก็ยังสามารถเป็นที่พึ่งให้ชาวบ้านได้มากมาย และถ้ายังได้ “บุญ” อันเป็นเครื่องประหารอันวิเศษ เอามากำจัดกิเลส “โลภ-โกรธ-หลง” ให้หมดสิ้นจากกมลสันดาน ก็ยิ่งจะสร้างประโยชน์มหาศาลให้แก่มนุษยชาติได้มากขึ้น

แต่น่าเสียดายที่เครื่องประหารกิเลสอันวิเศษของชาวพุทธถูกทำให้กลายเป็นสิ่งมอมเมา เพิ่มต้นหนา เพิ่มอวิชชาให้ผู้คนละโมภโลภมาก คิดอยากจะได้แต่บุญ ขอให้บุญมาช่วย ขอให้บุญมาดลบันดาล กลายเป็นคนขึ้น “ขอ” เต็มล้นคมจน “บุญ” เน่าเหม็น เลอะเทอะ ยิ่งล้นคมไทยให้พิการ การเมืองไทยจึงพิกล เศรษฐกิจไทยจึงพินาศด้วยประการฉะนี้ **๓** ● **จริงจัง ตามพอ**

ทำดีต้องเด็ดขาด!

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตั้งแต่มีการปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาคม จนถึงวันนี้ ผู้ที่ติดตามข่าว การบ้านการเมืองหลายคนบ่นกับผมว่ากลุ่มใจ เวลาผ่านไปหลายเดือนแล้ว รัฐบาลและคณะ ทหารยังไม่เห็นแก้ปัญหาใหญ่ ๆ อะไรได้สักเรื่อง

ผมเตือนว่า “โลกมีไว้อยู่ครับ ไม่ได้มีไว้แบก จะไปแบกโลกทำไม” เราโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวกองทัพธรรม ได้ออกไปช่วยกันชุมนุม คัดค้านรัฐบาลก่อน ๆ ไม่ให้ทำความเสียหาย เราช่วยปกป้องบ้านเมืองอย่างได้ผลมาเป็นลำดับ มิฉะนั้นประเทศเราจะแย่กว่านี้มากมาย

เราชวนกันไปลำบาก กินนอนในถนน กรำ แดดกรำฝน ๓ ช่วง คือ ๓๓ วัน+๑๙๓ วัน+๑๕๘ วัน รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน (๕ มีนาคม ถึง ๖ เมษายน ๕๙, ๒๕ พฤษภาคม ถึง ๓ ธันวาคม ๕๑ และ ๒๕ มกราคม ถึง ๑ กรกฎาคม ๕๔)

สำหรับชาวกองทัพธรรม แถมอีก ๙ วัน ๙ คืน(๑๖ ถึง ๒๔ มกราคม ๕๙) ไปกินนอนใน ถนนวิฑูรย์ต่อต้านเป็นผลสำเร็จ ไม่ให้เบียร์-เหล้า เข้าตลาดหลักทรัพย์

ดูเหมือนจะมีผมคนเดียวที่พูดถึงการชุมนุม

กินนอนในถนนของชาวพันธมิตรเป็นระยะเวลา ยาวนาน พุดบอย ๆ เพราะถือเป็นสถิติโลกได้ จริง ๆ ไม่มีชนชาติใดในโลกทรหดอดทนเหมือน พวกเรา

ตอนนี้เป็นที่หน้าทีของรัฐบาลและทหาร ส่วน เราก็ดิตตามสถานการณ์อย่างใจเย็น ๆ ขึ้นไป แแบกโลกไว้ เราก็กลุ่มใจเปล่า ๆ ยังช่วยอะไรเขา ไม่ได้ ปัจจุบันดูท่าทางบ้านเมืองกำลังจะถึงจุด เปลี่ยน จะปฏิรูปเรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นภาระใหญ่ ที่จริง เราชาวพันธมิตร เริ่มเสนอเรื่อง การปฏิรูป บ้านเมือง ก่อนใคร ๆ หลังจากหยุดชุมนุม เราก้ เดินสายไปเสวนาเรื่องการปฏิรูป ไปกันถึง ๓๔ จังหวัด เราทำมาแล้ว

เรื่อง ชาติ ก็ว่ากันไป หันมาเรื่อง ศาสนา การเข้าใจ “บุญ” อย่างผิด ๆ ทำ บุญ ผิด ๆ กำลัง เป็นวัฒนธรรมหายนะแก่สังคม “เราคิดอะไร” ชาติติดเรื่องนี้ ฉบับก่อน ๆ เราก้เน้น อย่างเช่น ฉบับเดือนพฤศจิกายนเสนอเป็นนัยปกว่า

“บุญ” ทั้งปวงบิดเบี้ยว ความหมาย เพี้ยนผิดจัดจนกลายเป็นวัฒนธรรมหายนะแห่ง สังคมเฮย” ฉบับนี้เสนอแนบปก อย่าคำ “บุญ” ขยายบาป หลอกคนกันเลย ถ้าช่วยกันดึงช่วยกันเตือนมาก ๆ เข้า ศาสนาย่อมจะดีกว่านี้แน่ ☸

▶ บ้านปานาคอย

จำลอง

▶ ความคิดทางการเมืองใน พระพุทธศาสนา

ศูนย์ เศรษฐ์บุญสร้าง

ในพิธีบรมราชาภิเษกเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม

เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

ซึ่งเป็นไปตามกระแสพระราชดำรัสอย่างแท้จริง

ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียง

ปลูกฝังให้ผู้คนคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล

ในเชิงวิทยาศาสตร์ที่บูรณาการกับหลักจริยศาสตร์

เป็นไปเพื่อสิ่งที “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขยั่งยืน

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๔ เดือน มกราคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

ศุภชัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อยคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อยนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนธิ น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสรีฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนธิ น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย

กัลณแก่น ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์ควัน จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๙๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- ส่งจ่าย นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัลณแก่น
- ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
- บัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี
- เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@gmail.com

1	นัยปก : ย่าคำ“บุญ”ขายบาปหลอกคนกันเลย	สไมย์ จำปาแพง
		จริงจ้ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน้อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาดอย	จำลอง
11	เวทีความคิด	นายหนูนต์
12	สี่สั้นชีวิต(อาจารย์แสวง รวยสูงเนิน)	ทิม สมอ.
21	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
26	การ์ตูน	วิสูตร
28	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34	หยิ่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
38	ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง	ฟ้าสา
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
57	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
60	บทความพิเศษ (ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ในทัศนะต่างประเทศ)	ทศพนธ์ นรทัศน์
64	บทความพิเศษ(ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐ...ตอน ๒)	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
68	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
71	แค่คิดก็หนาว...วี	นายฉิง วินเทอร์
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สี่สั้นชีวิต
12

งานแต่งงานลูกชาย
ผมใช้ข้าวกลองเป็นของที่ระลึก
ใส่ถุงเล็ก ๆ ถุงละ ๒ ซีด ๓ ซีด
ให้เขารู้ว่า...
ความเป็นชาวน่าน่าภาคภูมิใจ

ในวาระจะสิ้นปี ๒๕๕๗ และจะเข้าสู่ปี ๒๕๕๘ ต่างก็จัดงานสังสรรค์ งานรื่นเริง งานประจำปี หรืองานประเพณีท้องถิ่นตามปกติ แต่อาจเพิ่มกิจกรรม ความเข้มข้น หรือปรับเปลี่ยนรูปแบบบ้าง เพื่อความเหมาะสมด้วยประการทั้งปวง นี่แหละคือปรอทชี้วัดระดับ “ความเป็นมนุษย์” ของสังคมเพียงแผ่นดินไทยชาติเดียว ก็ยังมีอาจสมัครสมานกลมเกลียวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ ด้วยเหตุล้าลึงรุงรังหลายเรื่อง ทั้งเป็นสาระและไร้สาระ เริ่มปีใหม่กันด้วยเรื่องข้างวัดดีกว่า ทำไมจึงว่าเป็นเรื่องข้างวัดล่ะ ? ทั้ง ๆ ที่ลุยเข้าไปในวัดเต็มตัวเลยนะ

“วัดตั้งจัดงานปีใหม่ แจกแสน-ไอโฟน ๖”
เจ้าอาวาสวัดราชบูรณะในตัวเมืองพิษณุโลก แถลงจัดงานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ พอกกิเลสให้ชาวบ้านด้วยการแจกเงินแสนและไอโฟน ๖ อีก ๕ เครื่อง อ้างตั้งวัยรุ่นเข้าวัดทำบุญฟังเทศน์ฟังธรรม ให้ธรรมะได้กลมกล่อมจิตใจ แต่การที่จะประกาศเชิญชวนธรรมดา เด็กเยาวชนคนรุ่นใหม่ อาจจะไม่สนใจ จึงคิดที่จะนำสิ่งที่เยาวชนชื่นชอบคือไอโฟน ๖ มาเป็นแรงจูงใจ (เอ็กซ์ไซท์ ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๖๖๑๗ ๑๘-๑๙ ธ.ค.๕๗)

เป็นอันว่าวัดยุคนี้คลายมนต์ขลัง อ่อนพลังพุทธธรรม สูญยุทธวิธีที่จะโน้มน้อมเยาวชนคนรุ่นใหม่

ใหม่เข้าวัด จำสยบยอม “อามิส” โดยเล็งผลเลิศหวังพลังเหนียวรั้ง “ตัวเยาวชนคนรุ่นใหม่เข้าวัด” เพื่อโน้มน้อมจิตวิญญาณให้เห็นธรรม คิดการณ์ไกล ครานี้ประเมินผลประมาณการเพียงใดหนอ

อีกกิจกรรมหนึ่ง สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างสุขภาพ (สสส.) สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (พ.ศ.) มหาเถรสมาคม สำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า (สคล.) เป็นต้นร่วมมือกันงานสวดมนต์ข้ามปี “เริ่มต้นดี ชีวิตดี ส่งความสุขให้ตนเองและผู้อื่นด้วยการสวดมนต์” ณ พุทธมณฑล จ.นครปฐม ในคืนวันที่ ๓๑ ธันวาคม นี้

“กิจกรรมสวดมนต์เจริญสติพร้อมกันในคืนส่งท้ายปี จัดขึ้นเพื่อมุ่งหลอมรวมใจคนไทยทั้งชาติส่งความสุขให้กับตนเอง ครอบครัวและสังคม ประเทศชาติโดยรวม สำหรับปีนี้รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนให้วัดกว่า ๓๐,๐๐๐ แห่งทั่วประเทศร่วมจัดงานสวดมนต์ข้ามปีด้วย มีศูนย์กลางของประเทศที่พุทธมณฑลและวัดปากน้ำภาษีเจริญก็มุ่งหวังให้วัดและศาสนสถานเป็นศูนย์กลางของชุมชนในการสวดมนต์ภาวนาตลอดทั้งปีและเป็นสถานที่ทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เป็นพื้นที่สุขภาวะของชุมชนครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ”

สำหรับพุทธศาสนิกชนไทยชาวอโศก นอกจากวาระกิจกรรมทางการแล้ว ก็มีกิจกรรมเฉพาะของชาวอโศกในวาระปีเก่า-ปีใหม่ ตามปกติเริ่มแต่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๗-๓ มกราคม ๒๕๕๘ มีทั้งกิจกรรมทางโลกที่ปลอดภัยและกิจกรรมทางธรรมที่เสริมคุณและค่าของตนให้พ้นโลก

งานนี้มีเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพเข้าวัดด้วยเหมือนกันนะ... ไม่น่าเชื่อ ? **๓**

สมาชิกเอื้อ

ขอสมัครสมาชิก “เราคิดอะไร” ๑ ปีแล้วแต่สารวัตรจะส่งไป ณ ที่ใด

• ธรรม วิธีสอน ปทุมธานี

👉 *ขอบคุณครับ นอกจากต่ออายุสมาชิกของตนเองแล้ว ก็ยังขยายวงกว้างว่านเครือข่ายคิดอ่านในศิลาในธรรมทำนองเดียวกันกว้างไกลออกไปเรื่อย ๆ เพื่อผดุงสังคมไทยให้ราบรื่นร่มเย็นยิ่งขึ้น ๆ เพราะคนไม่ธรรม แทนทั้งธรรม ได้สมาชิกหน้าใหม่แล้วจะแจ้งครับ*

นักการเมือง

อยู่ใต้การปกครองรัฐบาลยุคนี้ แม้ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง ก็ไม่รู้ลี้กอะไรนัก บางทีก็รู้สึกวาทีเหมือนกัน ไม่รู้ว่าเหมือนยุคที่มีรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง เพราะมาจากหลายพรรค มีพรรคฝ่ายรัฐบาลฝ่ายค้าน ต่างฝ่ายต่างยืนยันว่าฝ่ายตนรักษาประโยชน์ของชาติและอีกฝ่ายฉ้อฉลคดโกงชาติ ประชาชนคนเลือกตั้งก็ได้แต่ฟังแต่ไม่รู้จะเชื่อใครได้ สรุปแล้วนักการเมืองก็คือนักการเมือง พรรคการเมืองก็คือพรรคการเมือง ตั้งขึ้นเพื่อ “เล่นการเมือง” มีใช้เพื่อ “ทำงานการเมือง” ถ้าเข้าใจได้อย่างนี้ก็ไม่เป็นทุกข์ที่อยู่ใต้ปกครองรัฐบาลในปัจจุบันนี้

• วาใจ

👉 *เรื่องของใครเรื่องของมันนั่นแน่ชัด
เรื่องของคนเรื่องสัตว์สิ้นสงสัย
ลำแดงความเป็นคนจริงมีน้ำใจ
กล้าประจัญผองภัยด้วยใจจริง
พร้อมยื่นหัตถ์อาจหาญสู้ด้วยชีวิต
พิทักษ์สิทธิ์เสรีเกิดทุนยิง
ตระหนงในเกียรติยศเยี่ยงศักดิ์สิทธิ์
“นักการเมือง” แท้จริงไม่แสร้งคุณ!*

คนเข้าวัด

ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้คนหนุ่มสาวเข้าศูนย์การค้า

เข้าห้างมากกว่าเข้าวัด แต่คนหนุ่มสาวที่เข้าวัดถึงอย่างไรก็ไม่เหมือนคนรุ่นก่อน ๆ ที่พูดอย่างนี้ไม่ได้มองในมุมลบหรือเห็นเหตุการณ์เพียงปถิทย่อยแล้วเก็บเอามาเป็นเหตุหลักในสังคมส่วนรวม ได้พบเหตุนี้ในหลายแห่งจนเห็นว่าน่าจะเป็นไปทั่วแล้ว และน่าจะเป็นธรรมดาของสังคมยุคนี้ สาวรุ่นใหม่จึงไม่รู้ลี้กว่าน่าละอายน่าละเว่นประพฤติเพราะไม่สมควร นั่นก็คือสาวรุ่นใหม่มุ่งกางเกงขาสั้นเข้าวัดงละคะ มุ่งเข้าไปเที่ยวก็พอให้อภัย เพราะเจตนาไม่ได้เข้าไปเอาดี แต่เจตนาดีเข้าไปทำบุญในโอกาสต่าง ๆ เพียงแต่แต่งกายไม่เหมาะสมเพราะขาดจิตสำนึกความละเอียดยรอบคอบ จึงนำเสียดายยิ่งนักในจิตที่ใฝ่ดีแต่ขาดผู้ประคับประคองที่ดี

• สมปอง สมาชิก

👉 *ไม้อ่อนดัดง่าย ยิ่งไม้ที่โน้มกิ่งโน้มยอด
เข้าหากำแพงวัดด้วยแล้ว รับรองได้เลยไม่ยาก
เลยครับ บางทีก็เคยชินกับสังคมนอกวัด ไม่
ทันได้คิด คำนึง เพราะความเคยชิน เคยตัว
เคยสบายกับความเป็นอยู่แบบง่าย ๆ ตาม
ประสาวัยรุ่นในหมู่เพื่อนฝูง แต่การที่ใจก็ยังไม่
ใฝ่ดี รู้ดีรู้ชั่วควรไม่ควรอยู่บ้างนั้นก็ยังมีครับ*

วิญญานตำรวจ?

จากข่าว ด.ต.บุญฤทธิ์ เรือนเย็น สิบสวน สอบสวน สน.ลาดกระบัง หึงโหด เอาปืนจ่อหัวอดีตคนรักตายต่อหน้าคนหมู่มากในวัดธรรมมงคลในซอยอ่อนนุช กทม. และนำศพนั่งรถจากกรุงเทพฯ ไปไกลถึง อ.นาหมื่น จ.น่าน และสุดท้ายต้องปลิดชีพตนเองอย่างโหดเหี้ยมในรถเก๋งคันเดียวกันที่พาคนรักไปส่งที่บ้าน ทำไมผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ผู้มีอาวุธในมืออย่างถูกต้องตามกฎหมาย จึงโหดได้ขนาดนี้ แล้วจะต่างอะไรกับโจรปล้นฆ่าชาวบ้านละ

• คนข้างวัด ปลอดอาวุธ

👉 *เป็นตำรวจ กว่าจะเติบโตจนเป็น ด.ต.ก็*

หลายปี วิญญาณ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”มิได้
ลึงสถิตจิตวิญญาณบ้างหรือ? จึงผันแปรเป็น
“ผู้พิฆาตสันติสุข”ไปได้ เหยื่อต้นหาอากรรมจะมี
มีสถานะสังคมใดก็ย่อมเป็นสิทธิเสรีของเจ้าชีวิต
ตนจักบังอาจไปผูกขาดกำกับได้อย่างไร หรือใช้
นิสัยนี้ในวิถีอาชีพตำรวจแล้ว จนแปรเป็น“สันดาน”
เยี่ยงตำรวจบางหมู่บางเหล่าที่เป็นไปและเป็นอยู่

ไม่ยอมให้ข่ม จึงเกิดปรากฏการณ์อำนาจเกิน

มีคนส่งข้อเขียนของ@เสธ นำเงิน ๔ มาให้อ่านแล้วพอสรุปได้ว่า ตอนนี่การเมืองระหว่างประเทศเขาสู้กันทางเศรษฐกิจชนิดตายเป็นตายแข็งเป็นแข็ง ไปข้างหนึ่งแน่ ๆ ที่น่าจับตาคือ “สงครามค่าเงิน” โดยเฉพาะราคาน้ำมันโลก ที่หลายคนดูก็รู้ก็คือความผิดปกติอย่างมาก

@เสธ นำเงิน ๔ บอกว่า อเมริกาจับมือกับซาอุฯ จะทำให้ราคาน้ำมันดิ่งเหวลงมาถึง ๔๐ US ต่อบาร์เรล เพื่อหวังทำลายรายได้ของรัสเซียจากการส่งออกน้ำมันและแก๊ส แต่ต้นทุนผลิตน้ำมันของมะกันอยู่ราว ๖๐ US ต่อบาร์เรล แต่ซาอุฯ ๓๐ US ต่อบาร์เรล ขณะที่ราคาขาย ๕๕ US ต่อบาร์เรล

ซาอุฯ ยังมีกำไรอยู่ ๒๕ US ต่อบาร์เรล แต่มะกันขาดทุน ๕ US ต่อบาร์เรล ถ้าขึ้นทุ้แบบนี้ไปอีกสักพัก ธุรกิจน้ำมันอเมริกาจะล้มละลาย คนหลายล้านจะถูกให้ออกจากงาน และยากจน หุ่น้ำมันและธุรกิจเกี่ยวเนื่องในตลาดหลักทรัพย์สินมะกันจะพินาศสวยงามอด ลิ่นเนื้อประดาตัว

มะกันและ EU มีหนี้ ๓๐ ล้านล้าน US และแทบไม่มีทองคำสำรองเหลือแต่รัสเซียมีหนี้จีบจ้อย ๐.๖๘ ล้านล้าน US พุดภาษาชาวบ้านคือ ฝรั่งเศสวันตักมีหนี้มากกว่าพีหมีขาวราว ๔๔ เท่า ใช้หนี้ไป ๑๐ ซาทก็ยังไม่หมด

มาดูเพดานหนี้สาธารณะของฝรั่งเศสวันตักเลยเพดานไปถึงคาดฟ้าแล้วถึงราว ๙๐% ของ GDP แต่ของพีหมีขาวมีเพียงผิว ๆ แค่ ๑๔% ของ GDP

ในขณะที่รัสเซียมีสินทรัพย์ เช่น ทองคำ และอื่น ๆ ที่ไปลงทุนไว้ทั่วโลกมากมายมหาศาล แต่ฝรั่งเศสวันตักถูกจีนซื้อธุรกิจใหญ่ ๆ ไปแทบหมดแล้ว

ยิ่งหวังพึ่งญี่ปุ่นยิ่งกูไม่กลับ เพราะหนี้ท่วมถึงเกือบ ๒๓๐% ของ GDP เตี้ยคงอึดค่อมต่อไม่ได้แล้ว เพราะลำพังญี่ปุ่นก็แย่มากที่สุดแล้วตอนนี้, แม้ค่าเงินรูเบิลจะอ่อนค่าลง แต่กลับเป็นผลดีต่อการส่งออกน้ำมัน และแก๊สต่อเขาเสียอีก ซ้ำรัสเซียเขาได้เงินเป็นลูกค่าใหญ่เสียแล้วด้วย

สถานการณ์แบบนี้ ไทยได้ประโยชน์จากทั้ง ๒ ฝ่าย เพราะไทยมีหนี้สาธารณะจากรัฐบาลเผาไทยทำให้ท่วมสูงท่วมเกิน ๖๐% รัฐบาลอนุรักษ์นิยมมีกู่บริหารจนเหลือ ๔๖% ของ GDP ดังนั้น ไทยจะซื้อน้ำมันโลกมาใช้ในประเทศราคาจะค่อย ๆ ลดลงมาอีก และราคาขายประชาชนก็จะค่อย ๆ ลดลงที่ละน้อยด้วย

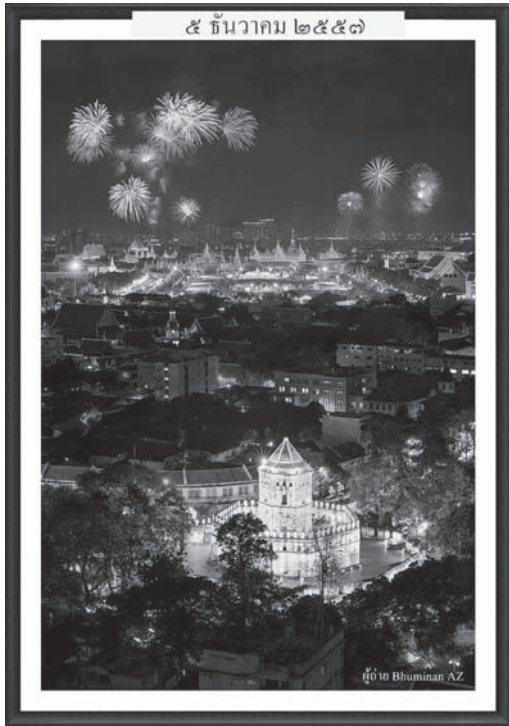
การรบกันด้วยการทำลายกันและกันทางเศรษฐกิจ ระหว่างสองค่ายในครั้งนี้จะตามมาด้วยความเสียหายยับเยินของแต่ละค่าย แต่ใครมีหนี้น้อยกว่า มีสินทรัพย์มั่นคงมากกว่า ก็จะอึดได้มากกว่า เมื่อนั้นฝ่ายผู้พ่ายแพ้ จะไม่เหลือแม้แต่ทางเงงในเงงไล่ เพราะจะถูกยึดเอามาใช้หนี้ และอาจต้องขนน้ำมัน ๑ บาร์เรล มาแลกเอาข้าวเหนียว ๑ กระต๊อบไปกิน

ปี ๒๕๕๘ ให้ประชาชนไทย อย่าไปตามฝรั่ง แต่ให้ดำเนินตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของพ่อไว้อย่างมั่นคง จะผ่านพ้นปัญหาไปได้

...อ่านแล้วยิ่งซาบซึ้งว่าเศรษฐกิจพอเพียงคือคำตอบจริง ๆ ถ้าสถานการณ์โลกโดยรวมแย่งส่งผลกระทบต่อไทยพลอยลำบากไปด้วย ได้แต่หวังว่าคนไทยเราคงมีน้ำใจไทยแบ่งปันช่วยกันดูแลกัน กล้าเสียสละเพื่อผ่านวิกฤตินี้ไปด้วยกัน

• ส่งไป

👉 **รับปีใหม่ด้วยชีวิตใหม่ตามธรรมที่ยังเจริญก้าวหน้ากว่าเดิมตลอดไปครับ** 🙏 **ussนาธิการ**

งานประจำปีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของประเทศเพิ่งผ่านพ้นไป ประชาชนชาวไทยต่างประทับใจอย่างยิ่ง คือ งานวันเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๘๗ พรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีการจัดกิจกรรมเฉลิมพระเกียรติอย่างต่อเนื่องที่ติดตามตริ่งใจไปนานเท่านั้น

เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสร้างหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและพลสกนิกของพระองค์ด้วยพระปรีชาสามารถ ทรงทุ่มเทพระวรกายวิจัย ทดลองด้วยพระองค์เองจนเกิดโครงการตามแนวพระราชดำริมากมาย แพร่กระจายไปทั่วทุกภาคของประเทศ ครอบคลุมหลายเรื่องทั้งเรื่องดิน เรื่องน้ำ เรื่องการเกษตร การอนุรักษ์ธรรมชาติและพลังงาน ตลอดจนเรื่องสำคัญอื่น ๆ จนทรงได้รับการยกย่องจาก

งานประจำปีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของประเทศเพิ่งผ่านพ้นไป
ประชาชนชาวไทยต่างประทับใจอย่างยิ่ง
คืองานวันเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๘๗ พรรษา
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

นานาอารยประเทศ พลสกนิกชาวไทยต่างพูดได้เต็มปากว่า ไม่มีกษัตริย์ของประเทศไหนในโลกจะเทียบพระองค์ได้

เราต่างจำกันได้ว่าทรงประกาศพระปฐมบรมราชโองการ ในพิธีบรมราชาภิเษกเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” ซึ่งเป็นไปตามกระแสพระราชดำรัสอย่างแท้จริง

งานเฉลิมพระชนมพรรษาปีนี้ ประมุขอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ประเทศ ๒ ยักษ์ใหญ่ของโลกได้ส่งสาส์นร่วมถวายพระพร ดังนี้

สมเด็จพระราชินีนาถอลิซาเบธที่สอง แห่งสหราชอาณาจักรอังกฤษถวายพระพรว่า “หม่อมฉันขอถวายพระพรชัยมงคลเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๗ พรรษาของฝ่าพระบาท หม่อมฉันมีความยินดีที่ได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสหราชอาณาจักรและประเทศไทยดำเนินมาอย่างแน่นแฟ้นเป็นเวลากว่า ๔๐๐ ปีบนพื้นฐานของมิตรภาพอันยั่งยืนระหว่างประชาชนชาวไทยและประชาชนชาวอังกฤษ หม่อมฉันขอถวายพระพรชัยมงคลแด่ฝ่าพระบาทเพื่อทรงมีพระพลานามัยแข็งแรง และทรงพระเกษมสำราญ”

นายบารัก โอบามา ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ได้ส่งสาส์นถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความว่า “ข้าพระพุทธเจ้าประธานาธิบดี

แห่งสหรัฐอเมริกา พร้อมด้วยประชาชนชาวอเมริกันขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสถวายพระพรชัยมงคลเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทวันที่ ๕ ธันวาคมนี้

สหรัฐอเมริกาและประเทศไทยมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและเกื้อกูลต่อกันมายาวนานกว่า ๑๘๐ ปี ทั้งสองประเทศร่วมมือกันอย่างมุ่งมั่นในหลากหลายประเด็น ไม่เพียงเพื่อประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองประเทศเท่านั้น แต่ยังช่วยส่งเสริมสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกโดยรวมอีกด้วย ประชาชนชาวอเมริกันต่างยึดมั่นในความร่วมมือและมิตรภาพอันยืนยงกับประชาชนชาวไทย ข้าพระพุทธเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สหรัฐอเมริกาและไทยจะดำรงมิตรภาพนี้สืบต่อไปบนรากฐานอันมั่นคงแห่งประวัติศาสตร์ที่ผูกพันกันของทั้งสองประเทศด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ”

เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม สำนักพระราชวังแจ้งพระราชกรณียกิจ พระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาว่า วันที่ ๕ ธันวาคม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์จะเสด็จออกมหาสมาคม พระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัยในพระบรมมหาราชวัง เวลา ๑๐.๓๐ น. โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะประทับบนพระที่นั่งพุดตานกาญจนสิงหาสน์

คณะบดีคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลกล่าวเสริมว่าในการเสด็จออกมหาสมาคมนั้น โรงพยาบาลศิริราชได้จัดเตรียมสถานที่ให้ประชาชนรับเสด็จตั้งแต่ตึกกายวิภาคไปจนถึงท่าเรือศิริราช ปรากฏว่าประชาชนจำนวนมากได้ไปจองที่ นอนค้างคืนที่โรงพยาบาลศิริราชไว้ล่วงหน้า

วันที่ ๕ ธันวาคม สำนักพระราชวังได้ออกแถลงการณ์อีกฉบับหนึ่งว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตั้งพระทัยจะเสด็จออกมหาสมาคม แต่เมื่อเย็นวันที่ ๔ ธันวาคม คณะแพทย์ได้ถวายการตรวจพระวรกาย มีความเห็นว่าควรงด

พระราชกิจไว้ก่อน ยังไม่ทรงพร้อมที่จะเสด็จออก จึงได้กราบบังคมทูลขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้งดพระราชกิจไว้ก่อน

ประชาชนที่ไปรอเฝ้ารับเสด็จอย่างเนืองแน่นเมื่อทราบจากแถลงการณ์ของสำนักพระราชวังทุกคนเข้าใจ ไม่มีใครบ่นว่าต้องไปรอเก้อ ต่างพร้อมใจกันเปล่งคำถวายพระพร **“ทรงพระเจริญ”** เป็นระยะ ๆ

พระองค์ท่านไม่ได้ทรงพระเมตตาต่อประชาชนเท่านั้น ยังทรงแผ่พระเมตตาไปยังสรรพสัตว์อีกด้วย มีข่าวใหญ่ลงพาดหัวหนังสือพิมพ์รายวันบางฉบับเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ว่า **“เขาตินจัดแสดงลิงทรงเลี้ยง เผยแพร่โครงการแก้มลิง”** สนวนสัตว์ดุสิตจัดแสดง **“คุณสมศักดิ์-คุณสมศรี”** ลิงแสมทรงเลี้ยง พร้อมเผยแพร่พระราชกิจโครงการแก้มลิง” มีภาพคุณสมศักดิ์กับคุณสมศรีกำลังยิ้มสวยงามมาก

เป็นที่ทราบกันมาช้านานแล้วว่า โครงการ **แก้มลิง** เป็นพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัวเพื่อแก้ปัญหาน้ำท่วม ทรงแนะนำให้หาสถานที่กักเก็บน้ำตามที่แตกต่างกัน ในกรุงเทพฯ เพื่อรองรับน้ำฝนไว้ชั่วคราว เมื่อถึงเวลาที่คลองจะระบายน้ำได้จึงค่อยระบายน้ำที่เก็บไว้ออกไป สามารถแก้ปัญหาน้ำท่วมได้อย่างแท้จริง

ขณะนี้ก็มีแก้มลิงประมาณ ๒๐ แห่งทั่วกรุงเทพฯ แต่มีใครสักกี่คนทราบว่าแก้มลิงแห่งแรกของกรุงเทพฯ และของประเทศไทยอยู่ที่ไหน

เมื่อประมาณ ๓๐ ปี มาแล้วขณะที่ผมเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ทรงแนะนำผมให้แก้ปัญหาน้ำท่วมโดยจัดหาบ่อใหญ่ ๆ ไว้รองรับน้ำฝน ตอนนั้นยังไม่ได้ทรงใช้คำว่า “แก้มลิง” พระองค์ท่านตรัสอย่างเป็นงานเป็นการ ไม่ได้ตรัสเล่น ๆ นับแต่วันที่ท่านตรัส เมื่อท่านเสด็จไปงานพระราชพิธีที่ไหน ที่ผมแต่งเครื่องแบบไปยืนถวายรับเสด็จอยู่ด้วย เมื่อทรงประกอบพระราชพิธีเสร็จทุกครั้ง พระองค์ท่านจะรีบเสด็จตรงไปตรัสกำชับเรื่องนี้กับผม เช่นพระราชพิธีวันปฐมบรมจักรีที่เชิงสะพานพระพุทธยอดฟ้าและวันตากสินมหาราชที่วังเวียนใหญ่ เป็นต้น

พระบรมวงศานุวงศ์และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ยังกลับไม่ได้ จนกว่าท่านจะทรงกำชับผมเสร็จเมื่อเสด็จขึ้นรถพระที่นั่ง จึงจะแยกย้ายกันกลับได้ ผมจำได้ตอนนั้นป่า (ฯพณฯ พลเอกเปรม) เป็นนายกรัฐมนตรี ตามเสด็จไปในพิธีวันปฐมบรมจักรีวงศ์ พร้อมกับผู้ใหญ่ท่านอื่น ๆ ต้องยืนนานมาก เมื่อเสด็จขึ้นรถพระที่นั่ง ป่าเดินไปถามผมว่าพระองค์ท่านตรัสเรื่องอะไร สงสัยว่าทำไมจึงตรัสนานมาก

ตั้งแต่วันแรกที่ผมทราบพระราชดำรัส ผมรีบเตรียมการทันที พื้นที่ในเขตพระโขนงน้ำท่วมมากเป็นประจำ โครงการพระราชดำรินี้ต้องแก้ปัญหาได้แน่ ผมมั่นใจ

บริเวณพื้นที่ที่ติดกับสวนหลวงร.๙ เหมาะมากกว้างใหญ่มาก และชาวบ้านเจ้าของที่ดินตักหน้าดินไปขายหมดแล้ว ไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไร ผมส่งคณะออกไปตระเวนถามชื่อ ปราบกฏว่า

เจ้าของที่ดินแต่ละแปลงฉวยโอกาสโก่งราคาสูงมาก ผมเลยต้องเปลี่ยนวิธีใหม่ ใช้การเวนคืนแทนการซื้อ พอความทราบถึงข้าราชการผู้ใหญ่ของสำนักพระราชวังบางท่าน ท่านไม่เห็นด้วย กลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อพระองค์ท่าน

ผมยืนยันว่าจะไม่แปร่งพรายกับใครว่าเป็นโครงการพระราชดำริ (เรารู้ความจริงบางอย่างแต่เฉยไว้ ไม่พูด ไม่ผิดศีล พูดโกหกต่างหากที่ผิดศีล) ผมจะยืนยันกับเจ้าของที่ดินตรงนั้นว่า เป็นหน้าที่โดยตรงของกรุงเทพมหานครในการป้องกันน้ำท่วม และเราจะให้ราคาที่เป็นธรรมอย่างยิ่ง ไม่มีการกลั่นแกล้งหรือแสวงผลประโยชน์และไม่หักค่าเสื่อมราคาของที่ดิน (อันเนื่องมาจากตักหน้าดินขายหมดแล้ว เอาไปทำประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้) การเวนคืนที่ดินเป็นไปอย่างเรียบร้อย ทุกคนพอใจมาก

ผมให้กรุงเทพมหานครขุดบึงลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้ ตรงนั้นต่อมาเรียกว่า “บึงหนองบอน” มีพื้นที่ถึง ๖๕๐ ไร่ แก้ปัญหาน้ำท่วมได้ชะงัดนัก สืบมาจนถึงบัดนี้ “บึงหนองบอน” ระบายน้ำจากคลองพระโขนง ผ่านคลองมะขามเตศอยู่ติดกับสวนหลวง ร.๙ ปัจจุบันอยู่ใน “เขตสวนหลวง” กรุงเทพมหานคร (เมื่อก่อนอยู่เขตพระโขนง)

วันเฉลิมพระชนมพรรษาที่เพิ่งผ่านไป มีการเผยแพร่พระราชกิจโครงการ “แก้มลิง” ผมจึงนำเรื่อง “แก้มลิงแห่งแรกของเมืองไทย” มาเสนอให้ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ได้ทราบโดยทั่วกัน **ข**

● นายหนุนดี

ควรเข้าใจความจริงว่า ความปรองดอง ความสามัคคี
มิใช่ไม่มีความขัดแย้งเลย
หรือมิใช่จะต้องคิดเห็นไปในทางเดียวกันทุกเรื่อง

ขอปรองดองกับคนรักชาติ

ตั้งแต่มี คสช. จนมาถึงรัฐบาลพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ซึ่งเป็นรัฐบาลยุคปัจจุบัน ประชาชนส่วนใหญ่มีความประทับใจ

แม้ว่าจะมีบางอย่างที่รู้สึกแปลก ๆ หรือไม่สบายใจในบางเรื่องบางอย่างนั้น ก็ได้แก่นโยบายปรองดองของคนในชาติ

หลายคนรู้ว่า การปรองดองนั้นเป็นเรื่องดี โดยเฉพาะคนที่มีความรักชาติบ้านเมืองก็มีหลายกลุ่มหลายพวก ซึ่งรายละเอียดความคิดเห็น ก็มีความแตกต่างกันบ้างเป็นธรรมดา

การที่คนรักชาติบ้านเมืองไม่ปรองดอง ไม่สามัคคีกันย่อมเป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติ

แต่ควรเข้าใจความจริงว่า ความปรองดอง ความสามัคคีของคนในชาตินั้น มิใช่ไม่มีความขัดแย้งเลย หรือมิใช่จะต้องคิดเห็นไปในทางเดียวกันเสียทุกเรื่อง

ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ช่วยให้เกิดการถกเถียง การแสวงหาข้อมูลที่ชัดเจนเพิ่มขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องทะเลาะวิวาทบาดหมาง หรือขัดแย้งกันได้แต่มีให้กระทำผิดกฎหมาย เพื่อจะ

ได้สิ่งที่ดีกว่า หรือดีที่สุด

แต่ที่ประชาชนหลายคนรู้สึกแปลก ๆ หรือขัด ๆ ในอารมณ์อยู่บ้างคือ เกรงว่าจะให้ปรองดองสามัคคีกับพวกโจรและฆาตกร

ประชาชนหลายคนก็ท้วงว่า รัฐบาลและท่านนายกรัฐมนตรีในยุคนี้ จะไม่รู้จักหน้าตาโจรและฆาตกรที่ทำร้ายพวกเขา เพราะไม่ค่อยชี้ชัดว่าปรองดองกับใคร ใครคือโจร? คือฆาตกร? ให้ชัดเจนดูเหมือนจะเกรงใจโจรและฆาตกร หรือกลัวพวกโจร พวกฆาตกรจะโมโห!

เพราะถ้าปรองดองสามัคคีกับคนที่รักชาติบ้านเมืองด้วยกันนั้น ก็เห็นด้วยกับนโยบายนี้อย่างยิ่ง

แต่ถ้าจะให้ปรองดองกับโจรและฆาตกรนั้น ประชาชนที่รู้จักหน้าตาโจรและฆาตกรและรวดเร็วกับความเล็ดลอดของโจรว่าร้ายขนาดไหน แล้วพวกฆาตกรยังลอยนวล ยังไม่สำนึกผิดใด ๆ ก็ย่อมรับไม่ได้ หรือรู้สึกแปลก ๆ หรือไม่สบายใจอยู่บ้างกับนโยบายปรองดองสามัคคีของรัฐบาลชุดนี้เป็นธรรมดา เพราะพวกเขารู้สึกว่าเพิ่งจะถูกโจรและฆาตกรทำร้ายมาหยก ๆ นั่นเอง. **☒**

สี่ สั้น สี่ ชีวิต

ทีม สมอ.

ดีออกเตอร์ลูทวิชาน คีนกลับสู่ท้องทุ่ง
ปฏิบัติการทำนาจนแตกฉาน
รู้จริง เป็นจริง ด้วยตนเอง
ประกาศเจตนารมณ์
กอบกู้เกียรติภูมิชาวนาไทยให้คืนกลับ
กตัญญูต่อบรรพชน กระตือรือร้นหลังของชาติ
เป็นอีกหนึ่งสี่สั้นชีวิตงดงาม
มอบแต่ผู้อ่านเราคิดอะไรทุกท่าน
ในวาระขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๘

อาจารย์

ความยากจนเป็นพื้นฐานชีวิต

เกิด ๒๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓ เป็นลูกชานา อยู่บ้านนอก ครอบครัวผมมีทรัพยากรน้อย ที่นาแค่ ๔ ไร่กว่า ไม่พอเลี้ยงครอบครัว เพราะฉะนั้นพอให้เลือกว่าจะเลี้ยงวัวหรือจะไปเรียนหนังสือ เพราะสมัยก่อนเขาเลี้ยงวัวในที่ของใครก็ได้ ผมเลือกเรียนหนังสือ รู้สึกว่าสบายกว่าเลี้ยงวัวเยอะ อยู่กรุงเทพฯ อาศัยข้าววัดกิน มีบ้างไม่มีบ้าง เพราะพระในกรุงเทพฯ บิณฑบาตไม่ค่อยได้อาหาร ผมต้องไปเรียนตั้งแต่เช้าก็เลยชินกับการอดมื้อกินมื้อมาตลอด อยู่แบบอาหารไม่พอ ปัจจุบันก็สามารถควบคุมความหิวได้โดยไม่ยากเพราะว่าชินซะแล้ว ถ้าไปหิวตอนที่เราไม่มีอาหารกินและไม่เคยฝึกฝนมาก่อนก็คงจะแย่ ถึงตอนนี้ก็ทำอะไรได้ง่าย

เป้าหมายแรกก็เป็นแค่นั้น แต่พอเรียนจบปริญญาตรีทางปฐพีวิทยา ได้ทุนสอบเรียนต่อปริญญาโท ด้านจุลชีววิทยา ซึ่งมีตำแหน่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยติดมาด้วย เขาให้เลือกได้ว่าอยู่มหาวิทยาลัยไหนก็ได้ ผมมีความเห็นว่าอีสานน่าจะพัฒนาอีกมากเกี่ยวเนื่องกับการเกษตร ผมจึงเลือกอยู่คณะเกษตร มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งเป็นศูนย์กลางภาคอีสาน เป็นศูนย์กลางของปัญหาที่ยิ่งใหญ่ และภาคอีสานก็ได้รับการขนานนามว่าเป็นภาคแห่งความลำบากแห่งแล้งทุรกันดาร นั่นคือคำพูดที่เขาพูดกัน แต่จริง ๆ ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ผมมาเรียนรู้ที่หลังว่าความอุดมสมบูรณ์ของแต่ละแห่ง ถ้าจะไปเทียบกับที่อื่นบางที่มันก็ด้อยในบางเรื่อง แต่ก็เด่นในบางเรื่อง

แสวง รวยสูงเนิน (ดีอกเตอร์ทำนา)

ผมเป็นชาวอีสาน

นอกจากมรดกก็ไม่มีแล้ว ทางเลือกอื่น ๆ ของชีวิตก็ไม่มี ความฝันอะไรก็ไม่มี เห็นทางรอดอยู่ทางเดียวคือต้องตั้งใจเรียนหนังสือและต้องเป็นอะไรสักอย่าง ทำงานให้ได้มีเงินเลี้ยงตัวเอง

ทำงานที่นี้ระยะหนึ่งก็ได้ทุนไปต่อปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐควีนส์แลนด์ ออสเตรเลีย ด้านธาตุอาหารพืชด้วย ทางดินด้วย ก็มองว่าทางภาคอีสานเป็นอย่างไร ลำบากอย่างไร แล้วก็มาพิจารณาทางด้านตัวธาตุอาหารพืช ภาคอีสานอยู่

● ข้าวยุคแรกที่ยังใช้ปุ๋ยอินทรีย์จากภายนอก ก็ให้รวงข้าวงามออกมาทันตาเห็น

กันอย่างไร ระบบเก่าคืออย่างไร ก็มาพัฒนา องค์ความรู้ใหม่ พยายามใช้องค์ความรู้ที่ถูกต้อง มากกว่าองค์ความรู้ที่เป็นเหยื่อของระบบธุรกิจ

การสอนในระดับมหาวิทยาลัยมีปัญหา

ส่วนใหญ่ใช้ความรู้จากระบบธุรกิจมาสอน ซึ่งเป็นความรู้เพื่อการพัฒนากระบวนธุรกิจของ นายทุน ยกตัวอย่างง่าย ๆ เรื่องหนึ่งก็คือการใช้ ปุ๋ยเคมี อันนี้ทางวงวิชาการถือว่าเรื่องที่ต้องทำ ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงแล้วไม่จำเป็นเลย ระบบธาตุอาหารตัวนี้มีหมุนเวียนสำรองอยู่ใน ธรรมชาติ ผมพยายามพัฒนาและมีความขัดแย้ง กับผู้ร่วมวิชาชีพที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยด้วยกัน แม้กระทั่งในกลุ่มของอาจารย์สมัยใหม่ที่เป็นรุ่น ลูกศิษย์ของผมเอง เขาก็ยังเชื่ออีกสาย และการ สอนของคนกลุ่มนี้จะสอนเพื่อให้ไปเป็นเจ้าหน้าที่ ของบริษัท ไม่ได้สอนเพื่อจะให้มาดูแลตัวเองหรือ พัฒนาระบบให้มันยั่งยืนได้ นี่คือปัญหาใหญ่ของ การเรียนการสอนในระบบมหาวิทยาลัย ในสาขา ปฐพีวิทยาหรือปฐพีศาสตร์

ในสมัยผมทำงานอยู่ ผมก็พยายามตั้งหลัก สูตรใหม่ แล้วก็ตั้งสาขาที่ยั่งยืน แต่เดิมชื่อสาขา

ปฐพีวิทยาหรือปฐพีศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตอนนั้นก็เปลี่ยนชื่อสาขานี้หมดแล้ว มหาวิทยาลัยขอนแก่นก็เปลี่ยนเป็นทรัพยากร การเกษตรขยายต่อไปเลย ตัวนี้เป็นตัวที่ผม พยายามพัฒนา และใช้องค์ความรู้ทั้งหมดในด้ำน การทำนา ในด้ำนการอยู่กับธรรมชาติ ในด้ำนทำ งานกับชาวบ้าน นำสฐานงานเรียนของผมด้ำน ปฐพีและด้ำนธาตุอาหารพืชเป็นตัวทำควมเข้าใจ แล้วก็พัฒนาระบบให้เข้มแข็งยั่งยืน

ผมเป็นลูกชาวนา เกิดมาในชนบทที่ใหญ่

ชีวิตผมจะผูกพันกับธรรมชาติของนา เดินผ่าน นาไปโรงเรียนทุกวัน ชินกับสภาพแวดล้อมของ นา แต่ผมก็บอกตรงที่ว่าผมไม่มีที่นา ครอบครัว ก็ไม่สามารถจะแบ่งนาให้ผมได้ ผมไม่มีทางที่จะ ทำนาได้ เพราะเวลานาที่มีอยู่ ๔ ไร่กว่า ๆ ก็แบ่งให้ พี่สาวสองคน ซึ่งก็เล็ก ๆ น้อย ๆ ลูกผู้ชายอีก ๔ คนที่เหลือจะต้องไปดิ้นรนหาที่นาของตัวเอง ตอนนี้อยู่ทุกคนมีที่นาของตัวเองแล้ว ก็ถือว่าประสบ ผลสำเร็จ ผมมองเห็นว่าอาชีพชาวนาเท่านั้นที่จะ พึ่งตนเองได้ เพราะความสำคัญของชีวิตคือ การกินข้าว ข้าวมาจากไหน ถ้าเราไม่ทำนา เรา ก็ต้องไปซื้อข้าวไปขอข้าวคนอื่นเขากินซึ่งเป็นเรื่อง ที่ผมคิดว่าไม่ยั่งยืน เพราะฉะนั้นถ้าจะพึ่งตนเอง ได้ยั่งยืนก็ต้องมีนา มีที่ดิน มีน้ำ มีข้าว มีปลา อันนี้มันสมศักดิ์ศรีความเป็นคนไทย เมืองไทย อุดมสมบูรณ์ ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว มันเป็น ความรู้ลึกอิมเอมในชีวิต มีน้ำ มีผัก มีปลา และกั ที่ดินให้ผมทำ พออายุมากขึ้น เรามาคูยกันเรื่อง ออกกัลังกาย ลังแวดล้อมที่เรายากอยู่อย่างไร เรากัสร้างแบบนั้น มีน้ำ มีต้นไม้ จะสร้างบ้านอยู่ ในน้ำกัได้ จะสร้างบ้านอยู่ใต้ต้นไม้กัได้ วันนี้ต้องมี ที่ดินที่ดูดีหน่อยกัคือเป็นนา ถ้าเป็นไร้กัคงเป็น บ้านในป่า ดูแล้วเป็นชีวิตที่มีความสุข เรากัสร้าง เองได้ มีแหล่งควมรู้ที่สามารทใช้เป็นแหล่ง การสอนการเรียนรู้ทุก ๆ อย่าง เป็นควมภาคภูมิใจ

ผมคิดว่าการเป็นชาวนาหรือมาทำนาเป็นสิ่งที่ดี
ที่สุดที่อยู่ในความฝัน ที่ผมจะทำให้มันเป็นจริงได้

ทำงานลุยจนเกิดผล

ผมทำงานทุกอย่าง เวลาพูดถึงอะไรถ้าทำแล้ว
ไม่ได้ผลอย่างที่ผมพูด ผมจะไม่สบายใจ ฉะนั้นเวลา
ไปทำงานกับชาวบ้าน ผมบอกว่าจะทำให้ชาวบ้าน
มีชีวิตที่ดีขึ้น ผมก็อยากให้ชาวบ้านมีชีวิตที่ดีขึ้นจริง
ๆ ถ้าทำแล้วยังไม่ดีขึ้น ผมก็ถือว่าผมยัง
ทำงานไม่สำเร็จ แม้แต่ตัวเทคนิคหลักๆ ที่
เขียนในรายงานว่าดี แต่จริง ๆ มันดีหรือไม่ดี เรา
ยังไม่รู้ ผมยอมรับจุดนี้ไม่ได้ ถ้าไม่เห็นของจริง
ดังนั้นเมื่อผมไปทำงานใกล้ชิดกับชาวบ้าน ทำให้
ผมต้องไปนั่งคุยกับชาวบ้าน ใช้ภาษาชาวบ้าน
อย่างจริงจัง ฉะนั้นเมื่อเราพยายามจะเข้าใจ
ชาวบ้าน ก็ต้องทำแบบชาวบ้านเขาทำ คิดแบบ
ชาวบ้านคิด เพราะฉะนั้นตอนแรก ๆ ที่ผมไม่มี
ที่นา ผมก็ไปยืมที่นาของชาวบ้านมาทำเพื่อความ
เข้าใจ ขณะเดียวกันก็อยากจะทำนาเองบ้าง

งานตัวนี้ก็ทำให้เป็นฐานงานวิชาการที่ผมทำ
การสอนของผมก็เป็นจริงมากขึ้น เป็นจริงมาก
กว่าอาจารย์คนอื่นที่มีแต่พูดแล้วก็ไม่เคยทำอะไร
เลย ความยอมรับนับถือในระดับประเทศ ระดับ
นานาชาติ เขาก็ยอมรับผมมากขึ้นในเรื่องของ
ความเป็นคนจริง ๆ ทำอะไรจริง ๆ ทุกเรื่อง
เพราะฉะนั้นผมจะพยายามทำทุกอย่างทั้งใน
ระดับนานาชาติ ระดับประเทศ ระดับวิชาการ
อย่างเป็นจริง แล้วก็ไปทำงานร่วมกับกลุ่ม
เครือข่ายปราชญ์อีสาน ซึ่งเป็นแกนนำของ
ปราชญ์ทั้งโลก เพราะว่าเป็นจริง ๆ แล้วเท่าที่ผมไป
ทำงานทั่วโลก ทุกทวีปที่ผมไปไม่มีกลุ่มเกษตรกร
ที่มีความเข้มแข็งเหมือนประเทศไทยที่เราเรียกว่า
เป็นเครือข่ายปราชญ์อีสาน ผมว่าอีสานเข้มแข็ง
กว่าภาคอื่นทั้งหมดเท่าที่ผมแกนนำตอนนี้ก็อยู่อีสาน
ทั้งพ่อคำเตื่อง ภาษี ผู้ใหญ่วิบูลย์ เข้มเฉลิม ซึ่ง
เป็นแกนนำมาระยะหนึ่งแต่ตอนนี้ผมคิดว่า
พ่อคำเตื่องน่าจะเป็นตัวนำนี้ ไม่ใช่ใครสูงใครต่ำ

● ต่อมาเมื่อสร้างโรงปุ๋ยอยู่รอบพินนา
จึงไม่ต้องขนปุ๋ยจากภายนอกมาใส่อีกต่อไป

แต่เป็นพัฒนาการที่มองเห็นอยู่ในปัจจุบัน

อุปสรรคมีไม่มาก

แค่เพียงรับรองความรู้ให้ถูกต้อง คือความ
รู้แต่เดิมที่อยู่ในตำรานั้นไม่สามารถจะนำมาใช้
ในการทำนาจริง ๆ ได้ นี่คือตัวปัญหาใหญ่ที่สุด
ผมพบว่าความรู้ที่สอนในมหาวิทยาลัย และใน
สถาบันการศึกษาทั้งหมด เป็นองค์ความรู้ที่
สอนเพื่อการสอบ มิได้เป็นองค์ความรู้เพื่อนำ
มาใช้จริง จึงเป็นเรื่องลำบากในการที่ผมจะนำ
ความรู้เหล่านั้นมาปรับใช้ ผมต้องมาเรียนใหม่หมด
แม้แต่การปั้นคันนาก็ต้องเรียน แม้กระทั่งการ
หว่านข้าว การดูนา ควรทำนาอย่างไรถึงจะพึง
ตนเองได้ ตรงนี้ตำราไม่มียกตัวอย่างง่าย ๆ เรื่อง

● แม่น้ำท่วมมา แต่เมล็ดข้าวที่จมน้ำก็ยังสามารถงอกขึ้นมาอีกได้อย่างน่าอัศจรรย์

พันธุ์ข้าว เขาสอนในตำราข้าวว่า เมื่อข้าวถูกน้ำแช่ขังข้าวจะเน่า ผมก็เชื่อตามนั้น จนกระทั่งมาทำงานจริง ๆ จึงรู้ว่าที่เขาเขียนนั้นไม่จริง เพราะว่าถ้าข้าวเน่าตายหมด ข้าวจะต้องสูญเสียพันธุ์ไปก่อนที่มนุษย์ชาติจะมีเซด้วยซ้ำ เพราะว่าในพื้นที่ที่ข้าวอยู่นั้นจะมีน้ำท่วมขังเป็นครั้งคราวหรือว่าเป็นรายปี และก็มีน้ำท่วมทุกปี เพราะฉะนั้นเป็นไปไม่ได้เลยที่ข้าวจะโดนน้ำท่วมแล้วเน่าตายหมด นั่นคือความรู้ไม่จริงที่ทำให้ชาวบ้านสับสน วุ่นวายจากในอดีตจนถึงปัจจุบัน เช่นชาวบ้านโดนหลอกมากที่สุดก็คือ เมื่อปลูกข้าวไปปีสองปีจะกลายเป็นพันธุ์เป็นข้าวที่ไม่ดี นี่เป็นเรื่องที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง คำว่ากลายเป็นพันธุ์ก็คือพัฒนาการให้สอดคล้องกับระบบนิเวศ ฟังดูเหมือนจะไม่ดีจริง ๆ แล้วมีข้อดีเยอะแยะอยู่ในนั้น มันเป็นพัฒนาการให้สามารถอยู่รอดได้ในระบบนิเวศ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติของพันธุ์ข้าวเอง แต่ว่าเรื่องนี้ถูกใส่ร้ายป้ายสีให้เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง ไม่ดี ไม่พึงประสงค์ ทั้ง ๆ ที่การพัฒนาการของพันธุ์ข้าวส่วนใหญ่เป็นเรื่องพึงประสงค์ พวกไม่พึงประสงค์ก็มีบ้าง เช่น ทำให้ข้าวแข็งไปทำให้ข้าวไม่น่าบริโภค ซึ่งคัดเลือกได้ไม่ใช่เรื่องใหญ่โต องค์กรความรู้เหล่านี้ทำให้ผมทำงานยากมาก เริ่มต้นก็ยาก

น้ำท่วมเป็นเรื่องธรรมชาติ

แต่เดิมถ้าเป็นหลักการก็เป็นอุปสรรค แต่โดยธรรมชาติไม่เป็นเลย เช่น มีน้ำท่วมนาน ๆ แฉ่นอนผลผลิตข้าวในปีนั้นจะได้น้อย แต่ไม่ได้เป็นสาเหตุให้ข้าวสูญเสียพันธุ์ แต่เป็นสาเหตุทำให้ต้องหว่านใหม่ ปลูกใหม่ ไถใหม่ เราจะต้องเข้าใจธรรมชาติแบบนี้ และที่สำคัญที่สุดคือเข้าใจธรรมชาติของพันธุ์ข้าว พันธุ์ข้าวที่อยู่ได้ในระบบนิเวศของนา เป็นพืชที่ทนน้ำท่วมมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพียงแต่เราไปคิดเอาเองว่ามันไม่ทน แล้ว就去เลือกพืชที่ไม่ค่อยทนหรือเมล็ดข้าวที่ไม่ค่อยทนน้ำท่วม แต่ก่อนผมก็เชื่อตามที่เขาว่า ที่ว่าเมล็ดข้าวถูกน้ำเมื่อไหร่มันจะเน่า จริง ๆ แล้วมันไม่เน่าทั้งหมด มีบางส่วนเท่านั้น ไม่ใช่ว่าน้ำท่วมแล้วต้องเริ่มต้นหนึ่งใหม่หมด ยิ่งไปช่วยในการพัฒนาการของข้าวอย่างถูกต้องไม่คัดเลือพันธุ์ที่อ่อนแอต่อน้ำท่วม น้ำท่วมจะเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่ปัญหา

เรียกคืนศักดิ์ศรีของชาวนา

ปัจจุบัน ปัญหาใหญ่ที่สุดก็คือ เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นชาวนา กระดูกสันหลังของชาติ ชาวนายังทุกข์ ตกเป็นเหยื่อระบบทุนนิยม ระบบธุรกิจ การเกษตร ขาดความรู้ความภูมิใจ ชีวิตชาวนามักถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และแม้แต่ชาวนาเองก็ดูถูกเหยียดหยามตัวเอง แม้แต่เพลงก็ยังร้องในเชิงดูถูกเหยียดหยามความเป็นชาวนา มองว่าชาวนาเป็นคนต่ำต้อยด้อยในสังคม ถูกกดขี่เหยียดหยามว่าเป็นบุคคลชั้นต่ำที่สุดก็ว่าได้ ถ้าไม่นับขอตาน ชาวนาไปไหนมาไหนจะไม่แสดงตัวเอง จะพยายามปิดบังไม่ให้ใครรู้ว่าเป็นชาวนา แม้แต่ลูกหลานก็จะไม่ให้เป็นชาวนา

ผมพยายามจะนำความเป็นชาวนาออกมาให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ เป็นสิ่งที่เราอยู่ได้ ฟังตนเองได้ วันนี้ผมมีทรัพยากรพอเพียงในการเลี้ยงครอบครัว สร้างบ้านได้ มีของใช้ต่าง ๆ ที่ต้องการ ที่จำเป็นจะต้องใช้ แต่นั่นเป็นเพียงแค่ความภาคภูมิใจขั้นพื้นฐานธรรมดา แต่เรายังฟัง

ตนเองไม่ได้ เพราะถ้าระบบทุกอย่างนี้หยุดลงเราก็แยเหมือนกัน แต่พอเราเป็นชาวนาบีบ ความภาคภูมิใจขึ้นสูงอีกระดับหนึ่ง เป็นความภูมิใจของคนที่พึ่งตนเองได้ ปลูกข้าวกินเองได้ ปลูกผักเองได้ มีน้ำ มีปลา มีต้นไม้ ผลไม้ มีทุกอย่าง ไปไหนมาไหนก็คุยได้เต็มปากว่า ของที่นำมาฝากทุกคน เป็นของที่เราผลิตเอง ไม่ได้ซื้อ ไม่พึ่งพาใคร เราพึ่งตนเองได้ ผมไปไหนมาไหนก็เอาข้าวติดรถไปประจำ แม้กระทั่งงานแต่งงานลูกชาย ผมก็ใช้ข้าวกล้องเป็นของที่ระลึก ใส่ถุงเล็ก ๆ ถุงละ ๒ ชีด ๓ ชีด ให้เขารู้ว่าความเป็นชาวนาน่าภาคภูมิใจ ผมยังไม่เคยไปงานแต่งงานไหน แม้กระทั่งพ่อแม่เป็นชาวนาก็ไม่เห็นเอาข้าวมาอวดกัน ว่าข้าจะต้องแสดงความเป็นชาวนาให้เต็ม ๆ ของที่ระลึกของฝากเอาของที่เราผลิตได้ในนา แม้แต่กล้วยที่มีอยู่ไม่มากก็เอาติดรถไปแจก จะไม่ขายเพราะขายได้เงินแต่ไม่มีศักดิ์ศรี

อยู่กับธรรมชาติอย่างเข้าใจธรรมชาติ

ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก ถ้าเราไม่เข้าใจธรรมชาติ เราก็จะพยายามไปจัดการธรรมชาติ ซึ่งจัดการเมื่อไหร่ เราจะล้มเหลวทันที ความสำเร็จของการทำนาเริ่มจากเข้าใจธรรมชาติของดิน ดินต้องพัฒนาตัวเองได้โดยใช้ระบบนิเวศของดิน คือ มีต้นไม้เป็นตัวประคับประคองอยู่ ที่ใดก็ตามที่ไม่มีต้นไม้ ที่นั่นจะเสื่อมโทรม ต้นไม้หรือพืชพันธุ์ที่ปกคลุมไว้อยู่จะเป็นแหล่งทำให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ครบถ้วนของระบบนิเวศทั้งหมด อันนี้เป็นธรรมชาติของระบบนิเวศ

ถ้าเราไปทำลายตรงนี้ ระบบจะขาดหายไป แล้วในที่สุดมันก็จะล่มสลาย เพราะฉะนั้นผมก็เอาดิน เอาต้นไม้เข้ามาก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อได้ดินและต้นไม้แล้ว ต่อไปก็พืช ต้องอยู่ในระบบพึ่งพาพืช เพราะเรายังไม่สามารถจะผลิตอาหารเองได้ พืชที่เราพึ่งจะเป็นพืชที่พึ่งตนเองได้ด้วย พอพืชพึ่งตนเองได้ก็มาคุยกันเรื่องข้าว ข้าวที่งอกเองได้ โตเองได้ ถ้าไปไถตะ ก็เป็นการทำลายพันธุ์

ข้าวที่จะงอกเอง การไปไถเป็นการทำลายดินด้วย ก็หันกลับมาว่า ถ้ายังไถอยู่ เราทำลายอะไรบ้าง อันแรกทำลายดินแน่นอน ถึงแม้จะไม่ตัดต้นไม้ ออก เราก็ยังทำลายดินเป็นช่วง ๆ แม้ต้นไม้จะประคับประคองอยู่ได้เป็นระยะ ๆ ก็ยังไม่สมบูรณ์ เรายังทำลายดินเพื่ออะไร ไม่มีประโยชน์ที่จะทำลายดินตรงนั้น เราไปไถก็ทำลายข้าวที่กำลังเตรียมงอก กำลังจะพัฒนาตัวเอง ฉะนั้นต้องไม่ไถเมื่อไม่ไถก็ทำให้มีหญ้าขึ้น เป็นปกติเพราะว่าไม่มีอะไรคลุมอยู่ แต่ถ้ามีข้าวขึ้นแล้วหญ้าก็ไม่ขึ้น เขาจะแบ่งหน้าที่กัน นี่เป็นการเข้าใจธรรมชาติ พอมีข้าวขึ้น หญ้าจะน้อยลง แล้วเราจะควบคุมหญ้าไม่ให้ออกดอก ตอนจะหว่านเราก็ตัดบ้าง ตัดในช่วงจังหวะที่หญ้าจะออกดอก หญ้าก็จะน้อยลง ๆ ลูข้าวเราไม่ได้ ในที่สุดข้าวจะเก่งกว่าหญ้า

ระบบนิเวศตัวนี้ คือ ต้องมีสิ่งมีชีวิตในดิน แล้วก็ดูแลพัฒนาดิน พวกไส้เดือน แมลงต่าง ๆ ที่อยู่ในดิน พวกนก ลีตัวต่าง ๆ มันก็จะดูแลระบบนิเวศอย่างเป็นธรรมชาติกลมกลืน ก็จะไม่ทำอะไรมาทำให้เกิดเป็นปัญหาศัตรูพืช ที่พูดกันทั่วไป นั่นคือระบบถูกทำลาย พอมีอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็เป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต เพราะฉะนั้นเรามีระบบนิเวศดิน ต้นไม้ แล้วก็มีการผลิต คือ มีข้าว มีบ่อน้ำ มีปลา บนคันนาก็มีผักปลูกไว้หลากหลาย หรือปลูกไม้ผล มีไม้ระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาว

● ภาพมุมสูงโดย ธรรมชาติ พงศ์โสภ (ผืนนาอาจารย์แสง รวยสูงเนิน เป็นนาและเป็นป่าไปในตัว)

ไม้ดูแลพื้นที่ ไม้ใช้สอย หรือไม้ที่มีคุณค่า ไม้หอม ไม้อะไรพวกนี้เราก็แทรก ๆ เข้าไป ในที่สุดมันก็จะ สมบูรณ์และพึ่งพาได้

การกานาไม่ต้องทำอะไรเลย หรือต้องทำอะไรบ้าง

ก็ไม่เชิงอย่างนั้น จริง ๆ ผมทำเยอะเหมือนกัน คือดูแลให้ระบบทำงานอย่างเป็นปรกติ เหมือน การขับเครื่องบิน เราไม่จำเป็นต้องไปนั่งหมุนใบพัด เราดูแลเครื่องบินให้บินไปตามปรกติ แต่ว่า จังหวะไหนที่ต้องดูแลควบคุมก็ต้องทำเป็นจังหวะ ไม่ใช่ปล่อยทิ้ง ทำจริง ๆ เช่น แม้แต่กิ่งไม้ที่ยื่นไป ในนา ผมก็สาบออก ให้มันกลายเป็นปุ๋ย แม้แต่ คนขโมยก็เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง ผมพยายาม ไม่ใช่คำว่าขโมย ผมใช้คำว่า เขามาขอไปกิน ขอ ไปขาย ซึ่งก็คงไม่ทำให้เขารวยขึ้นหรือผมก็คง ไม่จนลง สรุปว่าเขาเอาไปเขาก็ไม่รวย ผมก็ไม่จน คิดอย่างนี้แล้วสบายใจ แต่เราจะดูแลระบบให้ เป็นปรกติเท่านั้น ไม่เหมือนชาวนาทั่วไปที่ต้องลง ไปทำเอง ผมจะเน้นดูแลธรรมชาติให้เป็นธรรมชาติ ทำงานตามธรรมชาติของมัน ทำแบบให้ธรรมชาติ เป็นตัวดำเนิน แล้วเรากอยดูแลอยู่ห่าง ๆ

ดีอกเตอร์ชาวนา ชี้นำทางออก ให้ชาวนาธรรมดา ๆ

ปัญหาเรื่องนี้มีอยู่ไม่กี่ประเด็นใหญ่แต่มีปัญหา

ย่อยมากมาย อันดับแรกชาวนาต้องมองว่าชีวิตตัวเองคืออะไร? แล้วพยายามพึ่งตัวเองให้ได้ **อย่าหลงระเห็จอยู่กับระบบเงิน** เดี่ยวนี้ชาวนามีทั้งระบบของโลก หรือของประเทศก็ว่าได้ ไปหลงเงิน เอาเงินมาเป็นสรณะ ก็ไปเข้ากระแสระบบทุนนิยมเขาทำกัน ระบบนี้ไม่เหมาะกับชีวิตชาวนา ชาวนานั้นเหมาะที่จะพึ่งตนเอง เราพึ่งตนเองไม่ได้ คนอื่นก็พึ่งตัวเองไม่ได้เราก็เป็นเหยื่อเขา การถูกลอกไปเป็นเหยื่อ ทำให้เกิดหนี้ แต่ก่อนชาวนาไม่มีหนี้ อยู่กันได้สบาย ๆ จะเป็นหนี้บ้างก็ยืมกันในกลุ่มพี่น้องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่เดี๋ยวนี้เป็นหนี้ตลอดชีวิต ไม่ตายไม่หมดหนี้ จากการโฆษณาชวนเชื่อหลอกหลวง ชาวนาจะรอดได้ต้องมีความรู้นำทาง มาอยู่กับความเป็นจริง ใช้ชีวิตพอเพียง ไม่เลือกไล่ไล่ส่งให้ลูกไปเป็นทาสระบบธุรกิจ ไปนั่งขายของตามห้าง เป็นลูกจ้างโรงงาน เพราะเห็นเงินเป็นสรณะ ต้องหันกลับมาพัฒนาครอบครัวให้เป็นสุข ให้รู้ว่าทุกคนมีลูกเพื่ออะไร เราต้องอยู่ในระบบสังคมพึ่งพา พ่อแม่อาศัยลูก ลูกอาศัยพ่อแม่ ไม่ใช่มีลูกเพื่อไปเป็นทาสคนอื่น เรื่องเหล่านี้ถ้าเข้าใจแล้วเราก็จะค่อย ๆ สอนลูกให้พัฒนา ให้รักครอบครัว เป็นครอบครัวที่เข้มแข็ง เป็นสุขอย่างที่เคยเป็นมาในอดีต สมัยนี้ไม่มีคำว่าครอบครัวแล้ว มีแต่คำว่าพ่อแม่ลูก เราต้องมาอยู่กับการพัฒนาอย่างถูกต้อง อยู่อย่างรู้กระแส จะหลบกระแส หรือสู้กับกระแสก็ต้องเข้าใจ

ไม่ว่ากระแสทุนนิยม เศรษฐกิจหรือการค้าใดๆ ก็ตามที่เอารัดเอาเปรียบผู้ที่มีความรู้ต่ำกว่า อันนี้ก็ต่อเข้าใจ ต้องใช้ความรู้นำทางให้ได้ อย่าใช้ความเชื่อ โฆษณาหลอกลวง อันนี้จะมีทางรอด ถ้าไม่เช่นนั้นชาวนาจะสูญพันธุ์ คนงานในฟาร์มในหลาย ๆ ประเทศที่เป็นอยู่ อย่างประเทศอัฟริกาใต้ที่ผมเคยไปทำงาน เขาก็ไม่มีชาวนา ไม่มีเกษตรกรเลย มีแต่คนงานในฟาร์มกับผู้จัดการฟาร์ม

พระราชดำรัสเรื่อง

“อย่าปกปเปลือกเปลือยดิน”

ระบบนิเวศ “อย่าปกปเปลือกเปลือยดิน” ก็คือระบบนิเวศต้องมีทุกอย่างทั้งตัวสร้าง ตัวหมุนเวียนและตัวสำรอง การทำลายระบบนิเวศก็คือ การถางป่า ไถดิน เผาป่า อะไรต่าง ๆ ที่อยู่บนผิวดินให้หมดไป เป็นการเปิดโล่งให้ผิวดินเหมือนเราไม่ได้ใส่เสื้อผ้า ไม่มีผม ไม่มีผิวหนังปกคลุมกาย ก็ทำให้เราอยู่อย่างทุกข์ทรมาน ระบบก็จะแห้งเหี่ยว หมดพลังไปในที่สุด การใช้สิ่งภายนอกกระตุ้นก็ได้เล็กน้อย ชั่วคราวและมากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีทางจะอยู่ได้นานยั่งยืน จริง ๆ ไม่ใช่เรื่องลึกลับซับซ้อนอะไร เพียงแต่คนมองข้ามความสำคัญของระบบนิเวศ เรื่องต้นไม้ เรื่องอินทรีย์วัตถุ พืชคลุมดิน ระบบนิเวศคลุมดินเป็นตัวสำคัญ มีพระราชดำรัสชัดเจนในเรื่องเกษตรทฤษฎีใหม่ เรื่องที่จะต้องมีต้นไม้ มีแหล่งน้ำ มีสิ่งคลุมดินและให้ดินปกคลุมอยู่ตลอดทุกหนทุกแห่ง

มติยูเอ็น (UN) ให้ ๕ ธันวาคมเป็นวัน “ดินโลก” ยกย่องในหลวงเป็น “นักวิทยาศาสตร์ดินเพื่อมนุษยธรรม” มองพระอัจฉริยภาพในมุขนี้

ตอนผมอยู่โครงการพระราชดำริ ผมเป็นผู้ประเมินของโครงการแปลงสาธิตทฤษฎีใหม่ ผมติดตามดูพระองค์ท่านทรงเป็นนักนิเวศวิทยาและเป็นนักมานุษยวิทยา ที่เข้าใจความสัมพันธ์ กับดินกับธรรมชาติ และท่านเข้าใจธรรมชาติอย่างเป็นระบบ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ทุกคนยังประสบ

ความทุกข์ยากในการประกอบอาชีพปัจจุบันก็คือไปทำลายธรรมชาติ ไปแยกส่วนออกมา ไปทำโน่นทำนี่ทำให้ธรรมชาติผิดปรกติไปหมด แตกต่างไปจากความสมบูรณ์ที่เคยเป็นอยู่เพราะการแยกส่วนคือการล่มสลาย แล้วกลายเป็นทุกข์ การอยู่ร่วมกัน ความสามัคคีคือพลัง ท่านทรงพยายามชี้แนะ ดูแลดินอย่างเข้าใจดิน อันนี้ก็ขออ้างอิงพระราชดำรัสของท่านที่เกี่ยวข้องกับพระราชชนนีที่ตรัสว่าพระนามของท่าน “ภูมิพล” คือพลังแผ่นดิน ตรงนี้ก็สมควรศรัทธาเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพลังแห่งแผ่นดินจริง ๆ ทรงเป็นนักระบบนิเวศวิทยาของทุก ๆ ระบบของประเทศไทยก็ว่าได้ จากเหนือสุดถึงใต้สุด ตะวันออกสุดถึงตะวันตกสุด ท่านเข้าใจระบบนิเวศอย่างถ่องแท้ เพราะว่าเรื่องดินเป็นแกนหลักของคนทั้งประเทศ

ระบบคิดและขั้นตอนการพัฒนาการทำนาของ ดร.แสวง รวยสูงเนิน

ระบบคิดหลัก ที่พัฒนาชีวิตมา แบ่งออกได้ ๔ ขั้นตอน คือ (คน**ต้อง**มีคุณภาพ-คิด**ต้อง**มีคุณธรรม-ทำ**ต้อง**ถูกต้อง-ไม่มุ่งผลผลิต แต่มุ่งชีวิตที่ดีสังคมที่ดี)

๑. ตัวตน: ที่ชัดเจน มั่นคงอยู่กับชีวิตที่มีคุณภาพ และธรรมชาติที่สมบูรณ์
๒. หลักคิด: ที่ต้องการพึ่งตนเองและช่วยเหลือสังคมให้พึ่งตนเองให้ได้มากที่สุด โดยการมีชีวิตจริง ๆ แบบอยู่กับสังคมและธรรมชาติ อย่างเข้าใจธรรมชาติ

๓. กระบวนการทำงาน: ที่ถูกต้อง พึ่งพาอาศัยกันและไม่เบียดเบียนใคร

๔. ผลลัพธ์ของการทำงาน: เน้นผลที่ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในชีวิต มีชีวิตที่ดี สังคมที่ดี ทั้งภพนี้และภพหน้า

ระบบการทำนา แบบพึ่งตนเอง (โดยหลัก “อยู่กับธรรมชาติอย่างเข้าใจธรรมชาติ”)

๑. ระบบพื้นที่นา เริ่มจากนาที่ขาดความอุดมสมบูรณ์ มีการไถพรวน ใช้ปุ๋ยเคมี และสารเคมีมานาน

- a. ต้องพัฒนาระบบนิเวศ เพื่อการพึ่งตนเอง
- b. ปลูกต้นไม้ ดูแลนาและระบบนิเวศของนา
- c. ขุดร่องน้ำกันหญ้าบนคันนา ลงนา ปลูกพืชคลุมคันนา ลดประชากรหญ้า
- d. สร้างระบบสำรอง “โรงปุ๋ยรอบนา” โดยระบบต้นไม้ล้อมนา
- e. ไม่ไถพรวนเพื่อปล่อยให้ดินพัฒนาตัวเองได้ เป็นดินดีแบบธรรมชาติ
- f. ควบคุมไม่ให้หญ้าขยายเมล็ดและเหง้าในนาได้ ด้วยการตัดหญ้าในช่วงที่ไม่มีข้าวในนา ก่อนหญ้าจะออกดอก

๒. พันธุ์ข้าว เลือกพันธุ์เริ่มต้นที่ชอบมากที่สุด มาคัดให้ตรงกับนิสัยของตัวเอง และสภาพพื้นที่นาของตนเอง

- a. ปล่อยให้ข้าวที่งอกเองได้ขยายพันธุ์ต่อไป และนำเมล็ดข้าวเหล่านั้นมาทำพันธุ์ในปีต่อ ๆ ไป
- b. สนับสนุนให้ข้าวงอกเอง มีการนำเมล็ดข้าวที่งอกเองได้ไปกระจายให้ทั่วนา
- c. อดทนรอให้ข้าวได้มีเวลาปรับตัว และกระจายตัวให้เต็มพื้นที่นา

อุปสรรคในการทำงานของเกษตรกรทั่วไป

● ความรู้ไม่พอใช้ วิ่งตามกระแสสังคมที่พยายามจะหาทางเอาเปรียบคนอื่น ๆ ตลอดเวลา โดยการใช้ “เงิน” เป็นเครื่องมือสำคัญ

● เมื่อถูกหลอก คนจำนวนมาก ก็หลงคิดว่าเงินเป็นปัจจัยหลัก ยอมเสียทุกอย่างเพื่อแลกกับเงิน ทำให้ “เงิน” กลายเป็นเป็น “สิ่งเสพติด” มากกว่าแค่สัญลักษณ์การแลกเปลี่ยน มีเท่าไรไม่พอ และจนกระทั่งด้วยความหลง ทำให้ไม่มีแม้บางคนจะมีก็ไม่ได้ใช้ แต่ทุกคนกลับคิดว่าเงินจะช่วยให้อรุด

● ระบบสังคมที่เข้มแข็งถูกทำลายให้เป็นปัจเจก เพื่อเอาประโยชน์จากคนรู้น้อย ไม่ทันคน

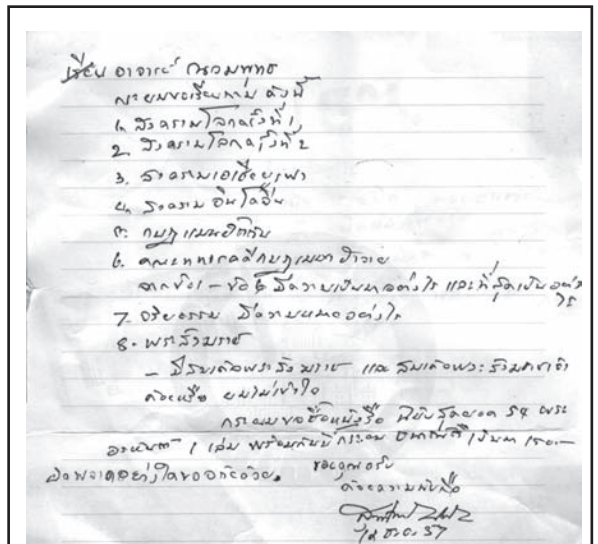
● พอใช้เงินเป็น “สรณะ” ก็ทำลายทั้งระบบ แม้แต่ปัญหาเล็ก ๆ ก็ทำให้เป็นปัญหาใหญ่ทำลายทั้งระบบ

● ทำอะไรก็ได้เพื่อเงิน ลืมพลังธรรมชาติ

ทำลายความเข้มแข็งของข้าว และระบบธรรมชาติ คิดว่าตัวเองเก่งกว่าธรรมชาติ จัดการธรรมชาติได้ แต่ก็กลายเป็นเหยื่อโฆษณาของธุรกิจเกษตร ทั้งการไถ ปุ๋ย ยา เมล็ดพันธุ์ เครื่องมือ พลังงาน การค้า การลงทุน

● นา หรือพื้นที่เกษตรในปัจจุบัน แทบไม่มีระบบนิเวศเหลือ ต่างคนต่างทำลายแบบ “เต็มพื้นที่” ของตัวเอง จนระบบนิเวศล่มสลาย เหลือแค่ระบบเคมีที่ต้องไปพึ่งระบบภายนอก และระบบธุรกิจเกษตร ไปเข้าทางระบบทุนนิยมจนกลายเป็นหนี้แบบถอนตัวไม่ขึ้น

● ความผิดพลาดในชีวิตทั้งหมด ทำให้ชาวนาขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง ในที่สุดแม้จะคิดออกบ้างก็ยังวนเวียนอยู่กับการหา “เงิน” มากกว่าการหา “ชีวิต” จึงทำให้การพัฒนา “ชีวิต” ของคนเหล่านี้ทำได้ยาก **ข**

แจ้งข่าว

ท่านที่เป็นเจ้าของจดหมายฉบับนี้ กรุณา
แจ้งที่อยู่ไปที่สำนักพิมพ์กลั่นแกล่นด้วย
 (ขอความกรุณาท่านที่ต้องการหนังสือ
 “กว่าจะถึงอรหันต์ ๑ สุดยอด ๕๔ อรหันต์”
 กรุณาติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม ๐-๒๓๓๗๕-๔๕๐๖)

● เก้าสมัย ไหมเสมอ ●

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๓

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตาม ระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนีคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วเรากำลังสาธยายกันถึง คำว่า“กาย” ที่ความหมายของพุทธศาสนาแท้ๆ ตรงๆนั้นหมายเอา “องค์รวมของปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” หรือ“องค์ประชุมของรูป ทั้ง ๒ นี้ กับ นาม” ประชุมกันเข้าก็คือ “กาย”

โดยเฉพาะต้องชัดเจนว่า คำว่า“กาย”ที่เรากำลังพูดถึงนี้ คือ การรวมกันเข้าของรูปและนาม ที่เราจะต้องเรียนรู้ชนิดที่มุ่งเข้าไปหา“ปรมาตถธรรม” ซึ่งได้แก่ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพานกันทีเดียว

ดังนั้น จึงต้องขอย้ำนะว่า ความเป็น“กาย”นั้นต้องมี“นาม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ หากองค์ประชุมใดที่ไม่มี“นาม”ร่วมอยู่ด้วย ภาวะนั้นไม่ใช่“กาย”ในกรอบที่เราหมายนี้

ตรงนี้แหละเป็นประเด็นสำคัญมาก ที่ผู้เขียนต้องพูดซ้ำพูดซากวนไปมากันหนักร.. นาน เพราะคำว่า“กาย”ทุกวันนี้ คำนี้มันได้กลายมาเป็นภาษาไทยกันเรียบร้อยไปแล้ว และมีความหมายหรือนิยามของคำว่า“กาย”ในภาษาไทยนั้น ได้กลายเป็น“รูปรูป” ที่ไม่มี“นาม”ร่วมอยู่ด้วยเลย คือ มีแต่ความเป็น“วัตถุ”หรือมหากุตรูปภายนอกเท่านั้น ไม่ได้นับเอา“นาม”หรือ“ส่วนของธาตุรู้”เข้าไปเป็น“องค์รวม,องค์ประชุม”(กาย)ร่วมอยู่ด้วยเลย

ยิ่งไปเอาคำว่า“ร่าง”เข้ามาใช้คู่กับคำว่า“กาย”เข้าไปอีก เป็น“ร่างกาย” ก็ยิ่งทำให้เข้าใจว่า “กาย”คือส่วนเฉพาะ“ร่าง”ภายนอกของคนเท่านั้น

ซึ่งธรรมสัจจะถูกต้องแท้จริงที่สุดแล้ว “กาย”เป็นภาษาที่ใช้สื่อความหมายบ่งบอกความเป็นสภาวะของพุทธธรรมสำคัญมาก เป็นเรื่องของปรมาตถธรรม เป็นเรื่องของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” เป็นเรื่องโลกุตระ

ใครยังไปหลงมัวหมายเอาแต่ว่า “กาย”คือองค์ประชุมหรือองค์รวมกันเข้าของวัตถุธาตุภายนอกเพียงเท่านั้น ไม่มุ่งศึกษาเข้าไปหมายถึง หมวดแห่ง“เจตสิกธรรม”อันหมายถึง กอง-ถึงหมวด-ถึงองค์รวมของเวทนา-ของสัญญา-ของสังขาร กันแท้ๆ [ในพจนานุกรมบาลี-ไทยก็แปลความนี้ไว้ชัดเจนไปเปิดดูเถิด]

หากผู้ใดยังหลงผิดอยู่อย่างนั้นก็ไม่มีความจะศึกษาต่อได้เรียนรู้ความจริงที่วิเศษลึกล้ำ(ปรมาตถสัจจะ)ของ“กาย”อันหมายถึง“องค์ประชุม”จากสิ่งที่สัมผัสสัมพันธ์อยู่ภายนอกทั้งหลายที่ตนกำลังเกี่ยวข้องอยู่ในบัดนั้น แล้วต่อเนื่องเข้าไปร่วมกับ“ใจ”ของความเป็นมนุษย์ ที่ไม่ขาดความสืบต่อเนื่องกันของวัตถุภายนอกกับใจภายใน(สันตติ)

ได้แน่นอน

จึงไม่สามารถยังเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะความเป็น“นามธรรม”ภายใน(วิญญาณ)ที่อยู่ใต้อองค์ประกอบสุดพิเศษของรูปธรรมและนามธรรมทั้งมวล..ได้ ก็เรียก“องค์ประชุมของรูปของนาม”นี้ว่า“กายวิญญาณ”เต็มสภาพไม่ได้

และไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น

“นามธรรมของตนในตน”ที่เรียกว่า“ลักกาย” (ลัก=ของตน)ซึ่งมี“องค์ประชุมของรูปนาม(กาย)ในตน” ที่เป็น“กายในกาย”ว่า มันจะปรุงแต่งกันเป็นอย่งนั้นอย่างนี้อยู่แบบไปไหนบ้าง มากบ้างน้อยบ้าง หลากหลายขนาด เลอะเทอะ เยอะแยะเรื่องราว(กายสังขาร) ทั้งที่“รูปภายนอกก็ยังมีสัมผัสอยู่ ทั้งที่เป็นนามธรรมเครื่องอาศัยดี(กุศลจิต) ทั้งที่เป็นนามธรรมเครื่องอาศัยไม่ดี(อกุศลจิต) จึงหมายถึงรวมทั้ง“องค์ประกอบของรูปและนามทั้งปวง”(สัพพกาย : อย่าลืมว่า “ทั้งรูป-ทั้งนาม”นะ) ซึ่งต้องเรียนรู้พร้อมครบทั้งรูปทั้งนามทั้งหมด(สัพพกายปฏิสังเวท)

เพราะ“กาย”ไม่ได้หมายถึง“สรีระ”โดยเฉพาะเท่านั้น หรือหมายถึง“สรีระ”อย่างเดียว

สรีระ นั้นแปลว่า ร่าง, รูปร่าง, โครงร่าง, ศพ, โครงกระดูก *ไม่ใช่นามธรรมเลย*

อย่างคำว่า “สรีรกิจ” ก็แปลว่า การปลงศพ หรือการทำกิจเกี่ยวกับร่างภายนอกเท่านั้น หรือเกี่ยวกับกิจภายนอก เช่น ถ้ายอจุจระ เป็นต้น

แต่คำว่า “กาย” นั้นแปลว่า องค์รวม ซึ่งรวมทั้งรูปธรรม กับนามธรรม

“กาย”คือ จำนวนที่รวมกัน, กลุ่ม, กอง, หมู่, การรวมเข้าด้วยกัน, ชุมนุม, ประชุมกัน, ประกอบกันเข้า, องค์รวม *ไม่ใช่ส่วนสิ่งเดียว*

“กาย”นี้หมายเอา ความเป็นองค์รวมของรูปกับนาม และยังผู้ปฏิบัติเพื่อบรรลุนิพพานนั้นยิ่งจะต้องเข้าใจให้ชัดเจนใน

ความเป็น“กาย”นี้เน้นเข้าหา“ปรมัตถธรรม”ซึ่งโน้มมาทาง“นามธรรม”ด้วยซ้ำ แต่ทำไมถึงหลงเข้าใจผิดกลับตาลปัตร กลายเป็นเน้นโน้มออกไปเป็น“รูปธรรม”ได้ถึงปานนั้น

ก็ถึงขนาด“องค์รวมของนามธรรม”โดยตรงแท้ๆไม่รวมเอาส่วน“ภายนอก”เลยก็ยิ่งเรียกว่า “กาย” คือ“องค์ประชุมของนาม” เช่น “องค์ประชุมของเวทนา-องค์ประชุมของสัญญา-องค์ประชุมของสังขาร” เป็นต้น *เวทนา-สัญญา-สังขาร*นั้นก็เห็นกันอยู่ชัดๆว่า เป็น“นามธรรม” ไม่ใช่“รูป”ภายนอก

หรือ“กายปัสสัทธิ”อย่างนี้ ก็หมายถึง *ความสงบราบรื่นแห่งนามกาย, ธรรมชาติทำนามกาย คือ เจตสิกทั้งหลายให้สงบเย็น*

ไม่ได้ไปหมายเอา“รูปธรรม”ภายนอกเลย ซึ่งถ้าเป็นเรื่องของปรมัตถ์แล้ว“กาย”ไม่ได้โน้มเอนไปหาวัตถุภายนอก แต่หมายโน้มเอนมาทางนามธรรมโดยตรงทีเดียว กายแทบจะแปลว่า *จิตภายใน* กันจะถูกกว่า ไปแปล“กาย”ว่า *ร่างภายนอก* ด้วยซ้ำ

แต่..เมื่อไปหลงผิดกลายเป็น“กาย”คือ ร่างภายนอกเท่านั้น การปฏิบัติก็ไร้มรรคผล

เพราะเข้าใจผิดจะนี่นี่เอง การพิจารณา “สัพพกาย”(กายทั้งปวง)ก็ดี “กายสังขาร”(การปรุงแต่งกันของกาย)ก็ดี “ปัสสัทธิยัง กายสังขารัง”(จักระบงกายสังขาร)ก็ดี จึงปฏิบัติกับ“กาย”ที่หมายเอาส่วนของภายนอกเท่านั้น

“กายปัสสัทธิ”ก็เลยไปได้แต่เพียงร่าง

ภายนอกเท่านั้นที่สงบแข็งที่อยู่ออยู่ แทนที่จะ
ทำให้“อกุศลจิต”ภายในที่อยู่ใน“เวทนา”ใน
“สัญญา” ใน“สังขาร” ใน“วิญญูณ” ระวัง
เป็นผลตรงตัวของ“สมุทัยอริยสัง” ก็เลย
หลงไประวังแต่“สรีระ”ภายนอก ซึ่งผิด
เป้าสำคัญไปคนละทิศ

แม้ที่สุดที่ลึกล้ำยิ่งกว่านั้น ก็คือ ไม่แค
เพียงเข้าใจผิดความเป็น“กาย”ที่หมายเอา
เฉพาะร่างภายนอกเท่านั้น แถมยังสำคัญ
ของความหมายที่ว่า“การทำความสงบระวัง”
ก็พาลผิดเลยเถิดไปทำ“ความระวัง”อย่าง
พาชื่อไปเสียอีก กล่าวคือ ไปหลง“ระวังจิต”
ทั้งจิตให้หยุดนิ่งไม่ทำงาน จิตทั้งจิตอยู่เฉย
ไม่คิดไม่นึก จิตทั้งจิตกระด้างแข็งทื่อ ที่สุด
ถึงขั้นให้จิตทั้งจิตไม่รับรู้อะไรเลย แล้วหลง
ว่านี่คือ“นิโรธ” ซึ่งกลายเป็น“อสังขนิมิต”

ผู้ที่มีจกฉาภิกษุทั้งหลายทั้งสายปัญญา
และสายเจต ที่เข้าใจคำว่า“กาย”ไม่สัมมาทิฐิ
จะมี“สัญญา”ดั่งว่านี้ และปฏิบัติผิดไปดั่งว่า
นี้แทบทั้งนั้น จึงไม่เป็นผลที่สัมมาทิฐิ

ดังนั้น ผลธรรมที่ได้จากการปฏิบัติ
หากสัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติแล้ว ผลที่ได้นั้น
ความเป็น“กาย”ทั้งภายนอกและภายในของผู้
ปฏิบัติจะยิ่ง“คล่องแคล่วแว่วไว”ยิ่งขึ้นเป็น
“ชวนจิต”เป็น“จิตมุกตา”กันแท้ๆ

ยิ่งเกิด“ผลนิโรธ”นั้นแหละ“จิต”ยิ่งจะมี
คุณวิเศษของ“กายปาคุญญตา”

“กายปาคุญญตา”นี้ หมายถึง ความ

คล่องแคล่วของหมวดของกองเวทนา-สัญญา-
สังขารแท้ๆ ก็เลยไม่มีโอกาสจะคล่องแคล่ว

เพราะไปมีจกฉาภิกษุในคำว่า“กาย”เสีย
แล้ว การ“สัญญา”ของผู้ปฏิบัตินี้ก็ผิดไป
ฉะนั้น“กาย”ที่ได้จากการปฏิบัติก็ย่อมผิดไป

กลายเป็นยังปฏิบัติ “ร่างภายนอกที่จะ
ระวัง” ก็เป็นร่างที่แข็งทื่อ “จิตภายในที่จะ
ระวัง” ก็เป็นจิตที่แข็งทื่อ เพราะจะไป“กำหนด
หมาย”(สัญญา)ให้“กาย”ให้“จิต”กลายเป็น“องค์
รวม”(กาย)อย่างหนึ่งอย่างเดียว แทนที่จะเป็น
“องค์ประกอบ”(กาย)ของ“รูปกับนาม” ที่สุด
ก็ผิดไปหมดแม้แต่“องค์ประกอบ”(กาย)ของ
“นามกับนาม” ก็เป็น“เอกัคคตา”ที่มี“กาย”
เป็น“อสังขนิมิต”แน่นอน

เพราะจะหลงไปทำให้เวทนา-สัญญา
หยุดกิริยา ถึงกับดับดำไปหมดทั้งใจ ไม่รับ
ไม่รู้อะไรเลย แล้วหลงว่า นี่คือ“นิโรธ” จึง
ออกนอกกริตพุทธกันไปใหญ่

“กายกสิ”ที่หมายถึง สิ่งที่ชั่วช้าที่อยู่ใน
กาย ซึ่งเป็นภายในนะ ไม่ใช่ภายนอกเลยนะ
ก็คือ กิเลสนั่นเอง ก็เลยไม่ได้จัดการ เพราะ
ไปหลงผิดไปเอาแต่จัดการอยู่กับ“ร่างกาย”
ภายนอกเท่านั้น

จึงไม่มี“ผลธรรม”ในการปฏิบัติธรรม
เพราะเพียงแคเข้าใจคำว่า“กาย”ผิดไปเช่นนี้เอง

เพราะฉะนั้น “กายสังขาร”จึงไม่ใช่ไป
หมายเอาแค่“องค์รวมหรือองค์ประชุม”ของ
มหาภูตรูป หรือของวัตถุธรรมภายนอกเท่านั้น

ไม่รวมเอา“นามธรรม”เข้าไปด้วย

ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติในขณะที่เรียกว่า“กายคตาสติ”หรือ“อานาปานสติ”

เฉพาะอย่างยิ่ง“ธาตุรู้”ที่เป็นความฉลาด (ปัญญา)สามารถหยั่งถึงความจริงตามความเป็นจริงของภาวะนั้นๆ ทั้ง“ธาตุรู้”ที่เป็น“ความฉลาด”(เจโก)ชนิดที่เลวร้าย ที่ไม่ดีต่อผู้อื่นของตน ไม่ว่าจะเป็น“ธาตุรู้”ที่เป็นความฉลาดซึ่งมีกิเลสเป็นตัวการ เป็นความฉลาดเลว ความฉลาดโกง-ฉลาดหลอกซบซ้อนทั้งหลายที่เกิดอยู่ในใจ(อธรรม) อันเป็น“องค์ประชุม”(กาย)จากภายนอกแล้วต่อเนื่องเข้าไปถึงภายในคือ“ใจ” ซึ่งเป็นอกุศลทุจริตตั้งแต่หยาบร้าย ปานกลาง และถึงขั้นเล็กน้อย กระทั่งธูลีละของที่สุดแห่งที่สุด

หากคนผู้ใดยังมีจักษุในความเป็น“กาย”อยู่ ผู้นั้นก็ไม่ได้เรียนรู้ปัจจัยการของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานอันเป็นปรมัตถธรรมที่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธิสัจจะ)ไปจนกระทั่งถึงที่สุดแน่ๆ เพราะจะไม่สามารถแยกความเป็น“รูป”เป็น“นาม”ของความเป็น“กายในกาย”ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันบรรลู่เข้าไปถึงส่วนที่เป็น“เวทนา-จิต-ธรรม”เด็ดขาด

เพราะหลงผิดเข้าใจว่า เรียนรู้“ความเป็น“กาย”ก็จะเพียงเห็นว่า“กาย”ก็แค่พิจารณาส่วนต่างๆอะไรต่างๆของภายนอกแล้วก็หมดเรื่องของ“กาย” จึงไม่นับความเป็น“นาม”ว่าเป็นส่วนของ“กาย”ด้วย

คำว่า“กาย”จึงจะไม่ต่อเนื่องเข้าไปถึง“ใจ” ผู้ที่ยังเข้าใจ“กาย”มีจักษุอยู่ ยังเอาแต่หลงว่า “กาย”หมายถึง องค์ประชุมของวัตถุของร่างกายภายนอกเท่านั้น ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะเรียนรู้ในขณะที่ปฏิบัติ“กายคตาสติ”ให้มีผล“ละความดำริพล่านที่อาศัยเรือนเสี้ยได้”(ที่ท่านแปลความจากบาลีว่า *เย เคหลิตา สรสังกัปปา เต ปหิยันติ*) ในขณะที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วย แล้วก็พิจารณาต่อเนื่อง“ความเป็นกายในกาย”เข้าไปถึงภายใน ในขณะที่มีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยนั้นทันที ตามที่ท่านตรัสไว้ใน“กายคตาสติสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๙๒ เป็นต้นไป) แน่นนอน

เป็นต้นว่า ในข้อ ๒๙๔ ก็คือ ผู้ปฏิบัติที่ต้องอ่านเข้าไปถึงจิตใจเหมือนที่ท่านตรัสไว้ใน“อานาปานสติ”นั่นเอง ก็ต้องรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็นเป็น“กายทั้งปวง”(สัพพกาย) รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กายสังขาร”(กายสังขาร)ว่า “กายทั้งปวง”(สัพพกาย)นั้น ต้องมี“ภายนอก”ด้วย เช่น จะต้องเป็นผู้รู้ชัดในความเป็น“กายทั้งปวง”(สัพพกายปฏิสังเวท)

แม้แต่ใน“อานาปานสติ”ท่านก็ตรัสกำชับในความเป็น“กาย”ที่ต้องมีอยู่ด้วยเสมอแม้ในการปฏิบัติที่ชื่อว่า“อานาปานสติ” เช่น “ลมหายใจ”คือ“ส่วนของภายนอก”ที่จะต้องมิให้รู้อยู่ด้วยไม่ขาดไป โดยกำชับไว้ชัดว่า ต้อง“ปฏิสังเวท”คือ รู้พร้อมครบทั้งนอกทั้งใน

● เก่าสมัย ใหม่เสมอ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

อะไร ๆ ก็ดีขึ้น เว้นแต่...

ต๋องมีผีเสื้อ ๕ สะอบบายมูข
หะมีสีน่ตีสู่ข และคอรหรัป่ขั้นหะลตใต้

ภาพลักษณ์คอรหรัป่ขั้น ไทยตีสั้น
ขยับฮาก ๑๐๒ มาฮอยู่ฮั้นต๊บ ๗๕

๑. คอรหรัป่ขั้นลตลง

คหวมติตหะต๊บหหาล็องปากทอขง

ตู่ไมม่เงินฮ้อค้ำป่ขัป
ฮั้งต๊กฮัปเฮามาข็ง

กอนหนา (BEFORE)

คหวมติตหะต๊บชชาติ

ฮากคูกข็ง
ทมากับคنฮน
เป็ล็องนเป็น
ข็งต่าหวฮ้อไท่ญ
กับพวก

ป็ขฮูบั้น (AFTER)

ฮุดล่ฮ่าทห
ล็งค้กต๊ตีสักฮ
ไว่ตั้งเฮฮะแยะ
แต่ไมม่เห็น
ห้วยเขาได้

๒. คหวมเหล็องล่ำลตลง

พิตคือพิต
ต้องโตรับโทษ!

เราไม่เอา...
พิตแล้วลยขยนพล!

ฮกตัญญู
ต้องไปสู่นรก

ทางสองแพร่ง
ของพวกฮกตัญญู

ต๊อตา...
มันเป็นเช่นนี้เอง!

ไปคุก

ไปนรก

๓. การจับจ้วงล่วงละเมิดพ่อของแผ่นดินลดลง

เฮ้..ญาติโยม...ยิ่งให้เงินเยอะ...
ยิ่งโตไปสวรรค์ชั่ว!

ยิ่งบริจาคเยอะ
ยิ่งรวย...ยิ่งรวย...เฮ้!

สาธุ

สาธุ

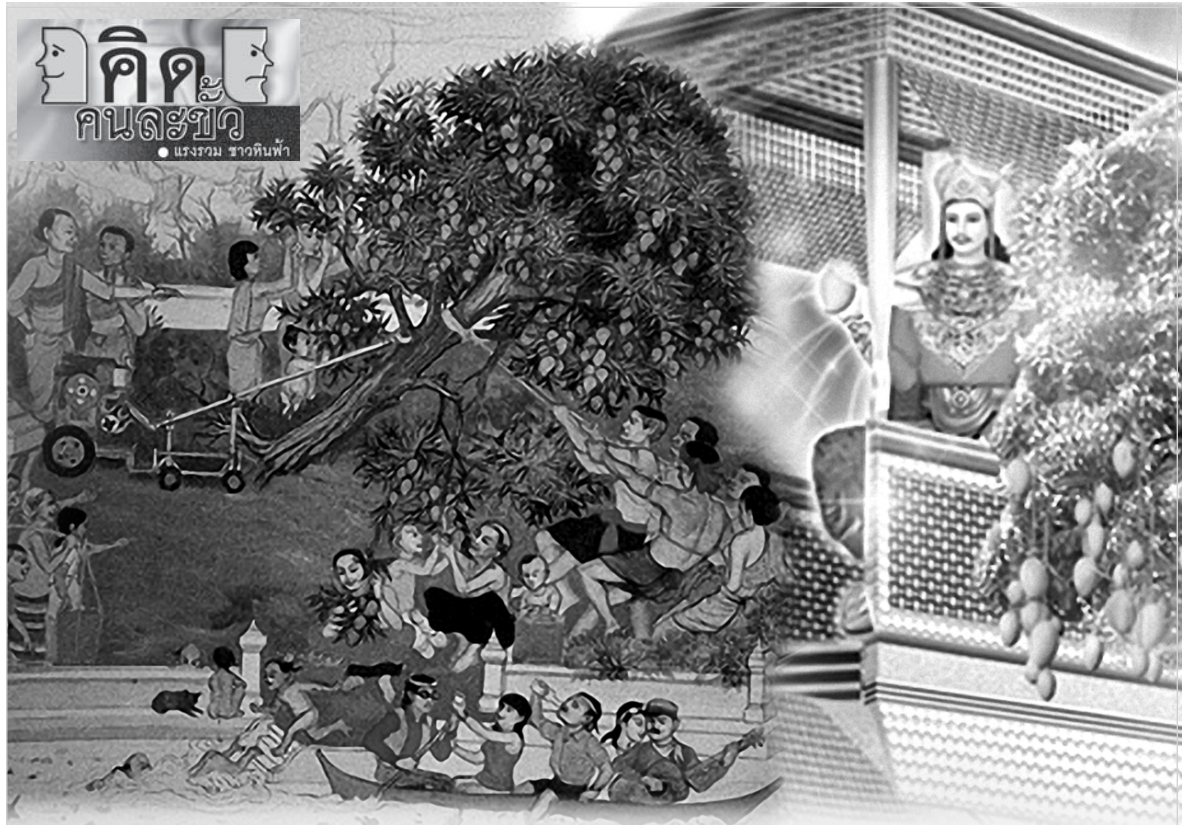

เสพอยู่โต...
มันเจตตรงไหน
เนี่ย!

ตุรุ่มเก่า
ที่เสพ
พวกนี้!

สิ่งเสพติดทุกชนิด จำสาบชีวิต
และทำให้บาจ้งนั้น

๔. การค้ายาบ้า-ค้ายูนิ เพิ่มขึ้นหนักขึ้น!

เดินตามรอยพระโพธิสัตว์

หากได้ศึกษาคำสอนของปราชญ์ หรือศาสดาทั้งหลายให้ถ่องแท้แล้ว จะพบว่าวิถีชีวิตของปราชญ์ทั้งหลายนั้นไม่ประสงค์ความร่ำรวยหรือยศถาบรรดาศักดิ์แต่ประการใด ยิ่งตำนานของพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ในแต่ละชาติที่มาบำเพ็ญบารมี ก็จะมีพากันกล่าวถึงโทษภัยของสมบัติเอาไว้มากมาย ดังเช่นพระมหาชนก เพียงแค่เห็นต้นมะม่วงถูกโค่นลงก็เกิดความสลดสังเวชใจ จนได้ทรงดำริขึ้นมาว่า “เสียเหลือถูกฆ่าเพราะหนัง ช้างถูกฆ่าเพราะงา คนมีทรัพย์ถูกฆ่าเพราะทรัพย์ ใครเล่าจักฆ่าผู้ไม่มีเหย้าเรือน ผู้ไม่มี “สันถวะ” คือตัณหา มะม่วงต้นหนึ่งมีผล (จึงถูกหักโค่นลง เพราะผู้คนต่างแย่งกันเอาผลของมัน) อีกต้นหนึ่งไม่มีผล (ไม่มีใครไปทำอะไร) ทั้งสองต้นนั้นเป็น

ผู้สั่งสอนเรา ก็เราจักไม่เป็นเหมือนต้นที่ไม่มีผล จักเป็นเหมือนต้นไม้หาผลมิได้”

เมื่อปราชญ์ทั้งหลายเล็งเห็นผลได้ว่า ทรัพย์สมบัติเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งภัยอันตราย ทั้งตัวเองและความปั่นป่วนในสังคม ปราชญ์จึงไม่ไปแก่งแย่งช่วงชิงกับใคร ยอมเสียสละตนเป็นคนจนและ คนเล็กคนน้อย แต่ยิ่งให้ไป ยิ่งได้มา ยิ่งเล็กก็ยิ่งใหญ่ ยิ่งจนก็ยิ่งรวยยิ่งมากขึ้น (อัปปีจฉะ) สันโดษได้ก็ยิ่งร่ำรวยกว่าทรัพย์ใด ๆ (สันตุฏฐี ปรมัง ธนัง) ปราชญ์ทั้งหลายจึงไม่หลงติดใน “มูลค่า” ของทรัพย์สมบัติที่นำพาสู่ความวิบัติ แต่จะพยายามสร้าง “คุณค่า” ของความเป็นมนุษย์ ด้วยการให้ การเสียสละ อย่างไม่เห็นแก่ตัวและไปสู่การหมดตัวหมดตนในที่สุด

ทำไมต้องแบบคนจน? พระราชดำรัส ส.๙

...ต้องทำแบบ “คนจน”

เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้. แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะจะเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก **ก็จะมีแต่ถอยหลัง**

ประเทศเหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้า แต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว

แล้วแบบคนจน นั้นดีอย่างไร?

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบ “คนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป

ทำอย่างมีสามัญคติ

นี่แหละคือเมตตากัน ก็จะไม่อยู่ได้ตลอดไป คนที่ทำงานตามวิชาการ จะต้องดูตำรา เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าจะให้ทำอย่างไร ก็ต้องปิดเล่มคือปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง แต่ถ้าเราใช้ตำราแบบ “คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อยๆ”

ทำไมต้องแบบคนจน? - กานธี

ข้าพเจ้าพูดกับตนเองต่อไปว่า การเป็นเจ้าของ
น่าจะเป็นอาชญากรรมหรือเป็นความผิดอย่างหนึ่ง
การขโมยมิใช่หมายความว่าไม่ลักทรัพย์ของผู้อื่นเท่านั้น
แต่การมีไว้หรือรับไว้ซึ่งสิ่งใด ที่ตนไม่มีความจำเป็นต้องใช้
ก็หมายถึง การขโมยด้วยเหมือนกัน

และการขโมย เป็น “หิงสกรรม” อย่างหนึ่งแน่นอน

แล้วแบบคนจน นั้นคืออะไร?

ผู้ที่สามารถทำตนเป็นคนยากจนด้วยใจสมัครเอง
ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือกล่าวอีก นัยหนึ่งก็คือ
ผู้ที่ปฏิบัติตนจนบรรลุอุดมการณ์ดังกล่าว
ย่อมเป็นสักขีพยานได้ว่า

**เมื่อใดที่เราทำตน ให้เป็นคนไม่มีอะไรได้เลย
เมื่อนั้น เราจะเป็นคนที่ ร่ำรวยที่สุดในโลก**

ทำไมต้องแบบคนจน?-ไอน์สไตน์

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นแน่วแน่นว่า
ไม่มีความร่ำรวยใด ๆ ในโลก
สามารถช่วยมนุษยชาติให้เจริญก้าวหน้าไปได้
แม้ว่าความร่ำรวยนั้นอยู่ในมือของผู้ทำงาน
ด้วยความเสียสละที่สุดต่ออุดมการณ์นี้

ตัวอย่างของบุคคลผู้ยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์

เป็นสิ่งเดียวที่สามารถสร้างความคิดดี
และการกระทำอันสูงส่งได้

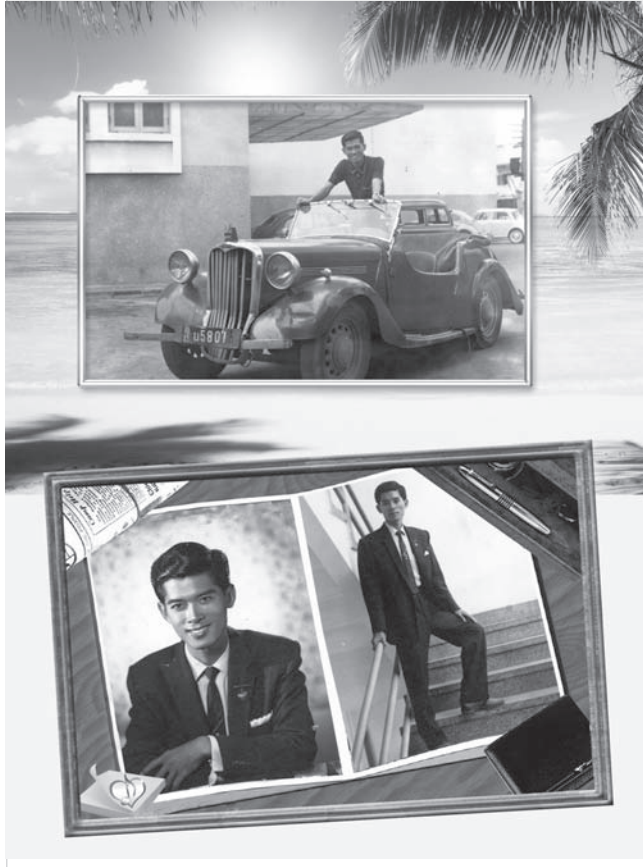
เงินทำได้แต่เพียงเรียกร้องความเห็นแก่ตัว

และช่วยให้ผู้ครอบครองเชื่อมั่นในทางที่ผิด ๆ โดยมีอาจยับยั้งจิตใจได้
จะมีใครสักคนใหม่ที่สามารถเห็นภาพ โมเสส พระเยซู หรือ คานธี
เตรียมการต่อสู้ด้วยเงินของคาร์เนกี (นักธุรกิจที่ร่ำรวยในยุคบุกเบิกอเมริกา)

แล้วแบบคนจน นั้นดีอย่างไร?

แม้ไอน์สไตน์จะเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่
แต่เขาก็สลายตัวตนให้เป็นคนจนและคนเล็กคนน้อย
ตามฐานะของเขาได้อย่างน่าทึ่ง เขากล่าวว่า
“ความยากจนเป็นสิ่งที่สวยงาม
และเป็นสิ่งที่บันเทิงใจเสียนี้กระไร!”

(หนังสือ จากใจไอน์สไตน์)

ทุกวันนี้อาตมาบวชเป็น “พระ” แล้ว
ไม่มีเงินสักบาท
แต่ก่อนนี้มีเงินเยอะ เพราะหาเงินได้เก่ง
ถึงออกไปเที่ยวนี้ก็ทำได้ หาเป็น

ความยากจนทำให้หลุดพ้นสู่...
“อมตธรรม”! -สมณะโพธิ์รักษ์

ทุกวันนี้อาตมาบวชเป็น “พระ” แล้ว ไม่มีเงินสักบาท

แต่ก่อนนี้มีเงินเยอะนะ เพราะหาเงินได้เก่ง ถึงออกไปเที่ยวนี้ก็ทำได้ หาเป็น

ไม่ใช่ว่าอาตมาหาเงินไม่ได้ หาเงินไม่เป็น หรือขาดตกบกพร่อง พ่ายแพ้เกมชะตาของโลก จึงหนีมาบวช ไม่ใช่ ! ยิ่งให้ออกไปหาเงินเดี๋ยวนี้ อาตมากล้าพูดได้ว่า “จะหาได้เก่งกว่าเก่าอีก เพราะจิตแจ่มใสแต่ก่อนไม่ได้ปฏิบัติธรรมจิตมันวุ่น”

ทีนี้เมื่อเรา ลด ละ เลิก “อบายมุข” และลดกิเลสต่ำ ๆ หยาบ ๆ ชีวิตก็ไม่สิ้นเปลืองไปกับเรื่องไม่เข้าท่าแล้ว พอสิ้นเดือนก็มีเงินเหลือเยอะอย่างนี้ก็ยังดีใหญ่ซี

ถึงเข้าใจว่า “โธ่ ! เป็นมนุษย์นี่ ถ้าไม่โง่ไม่หลงชะอย่าง ก็รวย!”

ก็เห็นชัด ๆ เลยว่า “ให้ทำงานอยู่ทางโลกต่อไป อยู่ไป ๆ ก็ต้องเป็นเศรษฐีแน่นอน” คิดดูซิ ! หาเงินได้เดือนหนึ่งเป็นหมื่น ๆ หลายหมื่น เรื่องภายในครอบครัวก็ต้องดูแลไป แต่สำหรับส่วนตัวอาตมาไม่ได้ใช้อะไรมากเลยเงินก็ต้องเหลือแน่นอน เอ้า ! เหลือก็แจก ใครมาขอที่สมควรให้...ก็ให้ขอไปเรียนหนังสือ...ก็ให้ไป

เมื่อมีคนมาขอเงิน ก็รู้สึกตัวเอง “ใจดี” แจกให้เขาใช้ได้ แม้ไม่ใช่ลูก ไม่ใช่หลานเลยนะ ก็ให้ได้ทั้งนั้นแหละ ให้ด้วยยินดี

พวกเขาเรียนหนังสือหนึ่งหา พวกไม่มีเงินไม่มีทอง ใครมาขอก็ให้อยู่เสมอ ไม่ได้เก็บ ไม่ได้สะสม พอเริ่มแจก... ก็ไม่รู้ใครเป็นใครมาจากไหน ! ไม่เคยรู้จักไม่เคยพบก็มาขอกัน บางคนก็ให้เป็น

เดือน ๆ บางคนก็ให้เป็นเทอม

แม้แต่เด็กมุสลิมยังมาขอเงินเรียนหนังสือเลย
เขาบอกว่า “เขาเป็นมุสลิม”

อาตมาก็ยังบอกว่า “อ้าว ! ผมเป็นพุทธนะ !
ทำไมมาขอตั้งผมเรียนหนังสือล่ะ ? แล้วคุณ
เป็นมุสลิมคิดหรือว่า ผมจะให้ ?”

เขาก็ว่า “ผมดูท่านอยู่ทางทีวีทุกวัน ดูแล้ว
จิตท่านมีเมตตา เห็นหน้าท่านผมก็เชื่อแล้วว่า ผม
มาหา ท่านจะต้องให้ผมเรียน ผมไม่มีจริง ๆ”

แหม ! ตอบได้เก่งจริง ๆ เขาก็ว่าไปอย่างนั้น
อาตมาก็ต้องให้เขาจริง ๆ ให้เขามาเอาเป็น
งวด ๆ อาตมาก็ให้ ก็แจกไป

**พออาตมาจะออกบวช ก็ต้องบอกเลิกหมด
ทุกเจ้า เพราะให้ใครไม่ได้อีกแล้ว**

ก่อนออกบวช ก็แจกสมบัติหมด แบ่งปัน
ทรัพย์สินกันไป มีเท่าไรก็แบ่งไป น่อง ๆ คนนั้น
จะเอาอะไรก็ไป ใครควรแบ่งให้ก็แบ่งไป ก็แบ่ง
กันไปหมดเกลี้ยงเรียบร้อย แล้วอาตมาก็มา
แต่ตัว...จนกระทั่งทุกวันนี้

นี่พูดความจริงให้ฟัง “ไม่ได้คุยไม้ - คุยเด่น -
คุยโก้ะไร”

แต่ที่เล่าสิ่งทีประสมมาแล้วให้ฟังว่า “จิตคน
เราพอปฏิบัติธรรมลงตัวแล้ว เป็นอย่างนี้...กล้าให้
กล้าเสียสละ กล้าบริจาค กล้าจน อย่างสบายใจ
บริสุทธิ์ใจ”

อย่างไรแต่อาตมาทำได้เลย ! อาตมาเอา
ทฤษฎีของ “**พระพุทธเจ้า**” มาสอนให้คนอื่น ๆ
พิสูจน์ทำตาม หลายคนก็ทำได้-เป็นได้ อีกตั้ง
เยอะแยะ !

เรื่องของการเสพ “โลกียสุข” นั้น หลาย ๆ
อย่างเป็น “**อบายมุข**” ที่ต้องเอาเงินไปแลก
เปลี่ยนเสพ คนเราจึงต้องสะสมสมบัติเงินทองวัตถุ
เพื่อเป็นหลักฐานของตัวเองที่จะได้เสพ “**อบายมุข**”
จึงมีจิตซีโลก - ซีเหนียว - ซีหวงแหนในวัตถุสิ่งของ

เมื่อเราละ “**อบายมุข**” ได้สละสิ่งที่ไม่ควรติด
ยึดไว้ได้ คือ “**ยังละ “กิเลส”** ออกไปได้มาก
เท่าไร ก็จะได้แรงงาน - เวลา - ทุนรอนเหลือคืน”

แล้วสร้างสมบุญปฏิบัติศีล” ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก
“จิตที่ซีโลก- ซีเหนียว - ซีหวงแหน - เสียตายจะ
ลดลง” จะมั่นใจใน “**ทาน**” จะกล้า “**ทาน**” ทรัพย์
สมบัติเงินทองวัตถุข้าวของได้มากขึ้นง่ายขึ้น
โดยสัจจะ พุทธิกรรมแห่ง “**การทาน**” ก็เกิด

และศาสนาไหนๆใคร ๆ ก็รู้ว่า “**การให้ - การ
ทาน - การสละ - บริจาค เป็นบุญ**”

การทำ “**ทาน**” หรือการสร้าง “**ทานบารมี**”
จึงเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องกว้าง เรื่องต้น เรื่องปลาย
ของศาสนา มีชั้นเชิงละเอียดลึกซึ้งซ้อนรอบ
มากมาย

**ดังนั้น ถ้าเราฝึกฝนหัดตนละ - วาง - ทิ้ง
...การกระทำที่จะได้มา “มากมาย” (โลภะ)**

แม้จะมีโอกาสได้มาอย่างบริสุทธิ์สุจริตอย่างไร
ก็ตาม ก็จงเพียรพยายามกระทำตนให้มี “**น้อยลง ๆ**”
อยู่เสมอ เราก็จะ “**บรรลุธรรม**” สูงขึ้นเสมอ ๆ

ถ้าไม่ทำอย่างนี้จริง ๆ “**จิต**” ของเราจะเข้าใจ
“**สภาวะธรรม**” ที่สูงขึ้นกว่านี้ อันเรียกว่า “**ว่าง
ง่าย เบา สงบ ไม่เดือดร้อน**” นั้น ไม่ได้เลย !

**ต้องลงมือทำจริง ๆ เดินเข้าสู่สนามแห่ง
ความเป็นผู้มี “น้อยลง ๆ” อย่างนั้น ให้ได้จริง ๆ
จึงจะเข้าใจ “สภาวะธรรม” ที่สูง - ที่ละเอียด
ยิ่ง ๆ ขึ้นได้จริง ๆ !**

เมื่อทำได้ขั้นนี้แล้ว ขั้นต่อไปจะคัดเลือก
วิจัย “**ค่า**” ของ “**ความดี-ความชั่ว**” หรือ “**ความ
ผิด-ความถูก**” ที่เป็น “**ธรรมถูกแท้**” ที่เป็น
“**โลกุตระ**” ได้จริง ๆ

หลายคน...ไม่กล้าทำดังนี้ (มีทรัพย์น้อยลง
...กล้าจน) เพราะเขากลัวอดตาย !

แต่ถ้าผู้ใดมี “**พุทธปัญญา**” ปฏิบัติอย่าง
ถูกถ้วน (สัมมาทิฐิ) ตามธรรมะของ**พระพุทธเจ้า**
ไปตามลำดับ ก็จะไม่กลัวตาย และกล้าทำ (จน)
อย่างไม่สะทกสะท้าน

แล้วผู้ นั้นแหละจะเห็น “**อมตธรรม**” คือ **ความ
ไม่ตาย** เกิดในตน

๒

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

สุขจริงเจ้าเขาหลอกให้ !

ใคร ๆ ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวยาวนานพอ บอกตัวเองได้หรือยังว่า เคยสุขสนุกถึงไหนเชียว เทียบกับสุขเต็มเสพอะไร ๆ ไม่เบามาแล้วนักต่อนัก ณ ลมหายใจเฮือกนี้ หยิบออกมาดูหน่อยเหอะ...

เฮอะ ก็คงเหลือแค่ความจำพาราสิคไปให้ ชื่นใจได้เท่าไรหรือ เทียบ รีมันกลายเป็นลม ๆ แล้ง ๆ ชะมากกว่าไหม ? ความจำท่านว่าคนละอันกับความจริง...

ลองไปนั่งเบิ่งดูสายน้ำไหลผ่านหน้า มัน ไม่หยุดสักวินาทีเดียว เหมือนคำสอน ปัจจุบันเท่า ปลายเข็มนา มันจริงเฉพาะผัสสะสัมผัสตรงหน้า เท่านั้น ชีวิตถึงมีแต่กรรมกับกาละ..พอครูสอนไว้

ตามดูย้อนหลังครั้งเด็กวัยใส สนุกมันส์กะ ของเล่นสารพัดตามพวกพวบบ้าเห่อเป็นพัก ๆ เล่นกำแพงเขย่ง ทอยกอง เป่ากบ เป่าฟองสบู่ ตีล้อวง เล่นรถไสทำเอง ปลายูกข้าง อะไรต่าง ๆ หมดยุคไปแล้วด้วย

ยิ่งโตขึ้นให้กลับไปเล่นเป็นเด็ก ห้าหกขวบ มันไม่เป็นลับประดลัคนิด

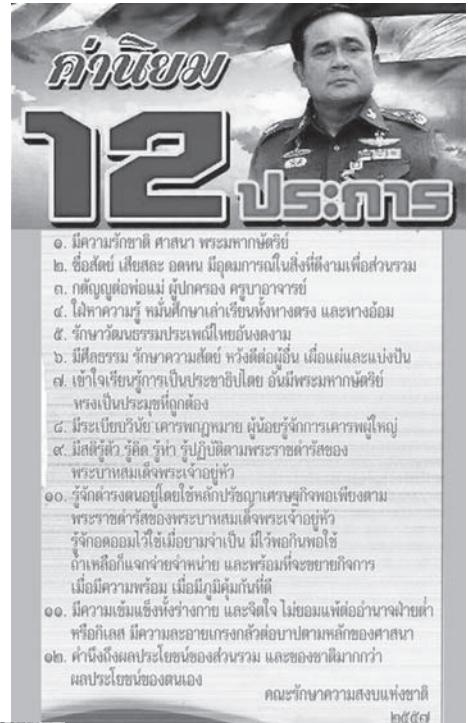
••
เป็นรัฐบาลแรกที่น้อมนำ
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
มาเดินหน้าประเทศอย่างจริงจัง
••

อารมณ์สุขยุคไร้เดียงสา แค่ของหลอกเด็ก ชั่วแล่นตามสมัยเป่าหูกันมา นี่คือกิเลส ต้นน้ำ เกิดจากกิระตั้งได้ยีนมา...จนพาเป็นวรรคเป็นเวร กระทั่งเอาเป็นเอาตายไม่วางมเงาด้วยมเงง..!

แม้โตจนหมาเลียกันไม่ถึง ยิ่งโดนหลอก มโหฬารให้เปลี่ยนของเล่นจากตุ๊กตาเด็ก เป็นเล่น คนคู่ตัวผู้ตัวสาว นี่คือตัวจริงเสียงจริงเกิดปรากฏ-

การณรรกบนดินชนหน้าชนตา ยังใช้จะเห็นทุกข์ ชัดแท้กันได้ง่าย ๆ ยิ่งโตยิ่งโง่ถึงไหนเอ่ย..?

เพราะฉะนั้น กับอารมณ์เพียงสมใจอยาก เท่าไรร่ ถือว่าสุขสมภิมภิมหมายเท่านั้น และอยู่ที่ อุปาทาน ใครจะมโนหมายมันปั่นมือยึดมันถือเหนียว ตามภพชาติส่วนตัว ของใครของมัน ตรงกันบ้าง ไม่ตรงก็เหอะ

งกใช้'ประชานิยม'
บักคู่ถึงสื่อ
ขอเป็น'ไทยนิยม'

คืนความสุข ให้ถูกพุทธโลกุตระ

แล้วต่อให้จริงถึงไหนในภพภูมิตัวเอง ใช้ชวน ตื่นเต้นระริกระรี่ถึงไหนเชียว ในเมื่ออย่างแ่งแค่ ไก่กระพือปีก ช้างกระดิกหู งูแลลัน ได้เสพสม ประเดี้ยวประด้าวกระจิริด แม้นติดใจ จะยื้อยุด จุดไว้ก็ไม่ได้อีก เช่น กินอโรยเหาะ ลงคอกหยอกก็ จบเห่ แม่เคยสอนลูกไว้ หรือคำไหนอโรยหลาย คายออกมาดู ค่อยกลืนเข้าไปใหม่ คำเก่ากลับ

อนิจจังรชชาติหายเกลี้ยง นี่พ่อครูสอนให้

จึงป่วยการที่จะใช้ชีวิตอันแสนจำกัดไม่กี่สิบปี ไปเที่ยวเพื่อ ไขว่คว้าอารมณ์สุขทางตา หู จมูก ลิ่นกายเนื้อหนังตั้งใจไม่รู้จบสิ้นสักที...

ต่อให้พอสมอยากก็อยากใหม่ ทวีคุณรุนแรงหนักข้อขึ้น ยิ่งซ้ำซากเก่า ๆ กลับหายอยากจนเบื่ออีก เมื่อเบื่อ ๆ อยาก ๆ กลับกลอกไปมาถึงเวียนว้ายวัฏสงสารในวังวนเวทนาอันเป็นทางไปของสัตว์โลกทุกผู้คน

โดยเฉพาะวิญญาณสัตว์ในเวทนา เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไปตามผัสสะขณะที่กระทบชั่วแล่นเท่านั้นแหละ ครั้นหลุดหยุดว่างเว้นจากสัมผัสเมื่อใด วิญญาณสัตว์กระตือกระตือมันหนี มันทายจ้อยฉิบพันทีเลย

อย่างไรก็ดี วิถีพุทธ ไม่เป็นฤาษีหนีโลกหลบกระทบผู้คน แต่เราให้รู้เท่าทันผัสสะประจำวัน ปฏิบัติสมาธิสมาธิตา อยู่เหนือโลกีย์วิสัย คือโลกุตระ โดยลดละกินดื่มเสพตื่นรับรู้โรคานิยม

สังคมยุคนี้ กินเกินจนเกิดโรคอ้วนลงพุง พร้อมสารพัดโรค เมื่อบ่าเรอปากท้องให้อิ่มหมี-พื้มันทั้งวันคืน แทนที่จะเป็นกำไรชีวิต กลับฆ่าตัวตายผ่อนส่ง บ่อนทำลายภูมิคุ้มกันให้อ่อนแอจนพังพินาศ เพราะอยู่เพื่อกิน แทนที่จะกินเพื่อยู่

จากการทดลองกับสัตว์ เช่น ลิง หนู ฯลฯ เมื่อลดอาหารลง ๔๐% กลับทำให้อายุยืนขึ้น ๑.๔-๑.๖ เท่า คือพิสูจน์แล้วจะกินน้อยตายยาก-กินมากตายง่าย ไม่เชื่อลองอ่านหนังสือแปล ยิ่งทิวยิ่งสุขภาพดี เขียนโดย ศัลยแพทย์ญี่ปุ่นโยะชิโนะริ นะงุโมะ

เหนือชั้นอารมณ์ฟีโลเกีย สู้ต่อแหล

ไม่ว่าใครต่างอยากมีชีวิตสุขสดชื่นทุกคืนวัน ทว่าเราเคยหาสุขกันมาไม่น้อย แล้วมันเป็นสุขต่อแหลอยู่ตั้งเท่าไรบ้าง คือสุดโต่งไปข้างกาม-สุขัลลิกานุโยคะ หลงสุขกินสูบดื่มเสพ เมามั่นในสุขหลอกลวง (สุขัลลิกะ)

ขณะเดียวกัน ในการหาสุขส่วนเกินทางเนื้อหนังกามสุข มันต้องดื่มแสหาทะยานอยากลุ่ม

ทรمانกว่าจะได้สนองอารมณ์ แม้หลังบ่าบัดใคร่อยาก ก็เหนียวยากลำบากกายใจต่ออีกเท่ากับก่อกุศลที่ทับถมตน ในตอนที่มิทุกข์อยู่เพียงพอแล้วหนีไม่พ้นอดีตกิเลสอันคุ้นเคย

เรียกว่า ไม่อยู่มัชฌิมาผาสุกเป็นกลาง เว้นว่างจากโลภะโทสะสักที เพราะหาสุขส่วนเกินเลยเจอทุกข์ส่วนเกินกว่าร้อยละพันเท่า

เหมือน ๆ กับชีวิตร่างกาย เพียงได้ข้าวผ่ายบ้าน พออาศัยเลี้ยงไว้เรียบง่าย ให้พอเพียงสะอาด แข็งแรง ท่างโรคภัย ไม่เจ็บไข้ได้ภูมิคุ้มกันดี ไม่ต้องมีแผลฝีอะไรคัน ๆ ไว้คอยเกาะได้มันส์เจ็บแสบ สบายแบบนี้ ไม่เปลืองเครื่องแต่งหรูหรา ฟุ้งเฟ้อบ้าบวมตามสมัย ร่างกายก็มีชีวิตชีวา ใช้งานได้ดีถมไป

ทำนองเดียวกัน ด้านชีวิตจิตวิญญาณวัน ๆ คืบ ๆ ไม่เห็นจะต้องเที่ยวหาเหยื่ออะไรมาบ่อนดา หูจมูก ลิ่น กายในจิต ให้ได้เสพอารมณ์เพื่อเกินถึงไหนนักหนา

ขอเพียงใช้ชีวิตกายใจอยู่ในกรรมบริสุทธิ กายวาจาถึงใจ ตามศีลสมฐานะครรลงตั้งว่านี้ ย่อมห่างไกลเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจเป็นธรรมดา ศีลจึงเป็นบุญ เกิดคุณยิ่งใหญ่ นับตั้งแต่มิอวิปฏิสารเป็นอนานิสงส์

นั่นคือ เมื่อแก้ต้นเหตุ ไม่แสหาทุกข์บาปเวรใส่ตัวเท่าใด คนย่อมอยู่เย็นเป็นสุขได้เท่านั้น

ลองหันมาดูฝีมือ คสช.ในงานคืนความสุขให้คนในชาติ ผ่านมากกว่าเจ็ดเดือน ชักเข้าทำยังงถึงไหนบ้าง

บทบาทแรกสุดสำคัญ กองทัพของพระราชา ประมุขประชาชน ต้องโดดเข้ามาปกป้องอธิปไตย ป้องกันความมั่นคงประเทศ นั่นเป็นหน้าที่รับภารกิจเพื่อประโยชน์สุขมหาประชาชนในยามวิกฤติสุดร้ายแรง จนกระทั่งนำบ้านเมืองคืนสู่ความสงบสุขในฉับพลันที่ประกาศยึดอำนาจสด ๆ ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากซะอีก

ผลสัมฤทธิ์แห่งการปฏิรูป ๒๒ พฤษภา จึงนับเป็นปาฏิหาริย์ในการเปลี่ยนผ่านอำนาจรัฐจากระบอบเผด็จการสู่ระบอบประชาธิปไตยในมือรัฐบาลฉ้อฉล เผด็จการรัฐสภา

มาเป็นกองทัพ แม้จะทำโดยเผด็จการอัตตาธิปไตยของเหล่าทหารหาญเอง แต่เมื่อหมายประโยชน์สุขประชาชนทั้งแผ่นดินเป็นตัวตั้ง มันก็เข้าเป้าประชาธิปไตยเต็ม ๆ ตามนิยามให้ถือประโยชน์ประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ใช่ยึดเอาแค่ตัวประชาชนเป็นใหญ่ ซื่อป้อมมะลือท้อ ดั่งท่านพุทธทาสสอนไว้ หรืออย่างตั้งเสี้ยวผิงซี่ซัด แมวสีไหนไม่สำคัญเท่ากับขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน

ดั่งที่ คสช.สามารถพลิกสถานการณ์สุ่มเสี่ยงนองเลือดกลางเมืองขึ้น กลับคืนสงบสุขเรียบร้อยแนบเนียนยิ่งกว่าเคยปฏิวัติมาทุกครั้ง ยังผลเมตตาสამัคคีธรรมปรากฏ แทนที่จะเกิดปัญหาปาณาติบาต ไทยฆ่าไทย ต่อสู้การเมืองขัดแย้งรุนแรงจนเอาไม่อยู่ แม้ทหารยังโดนแทรกแตกแถวขึ้นปล่อยบานปลายไป

ล้างบางต้นต่อทุจริตมิฉฉาชีพ

ผลพวงปาฏิหาริย์ปฏิวัติถัดมา ปรากฏการณ์ภาพลักษณ์คอร์รัปชันไทยดีขึ้นจากการจัดอันดับขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ ไทยได้คะแนนลำดับที่ ๘๕ จากอันดับ ๑๗๕ ดีขึ้น ๑๗ อันดับ เป็นอันดับที่ ๑๒ จาก ๒๔ ประเทศในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และอันดับ ๓ ในกลุ่มอาเซียน รองจากสิงคโปร์อันดับ ๗ และมาเลเซียอันดับ ๕๐ เฉพาะอย่างยิ่ง กรณีคดี พล.ต.ท.พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธ์ อดีต ผบช.ก. ถือเป็นประวัติการณ์ล้างบางตำรวจชั่วครั้งใหญ่หนแรกเพื่อน ธรรมดากล้าไม่อยู่ในยุค คสช.คงไม่มีโอกาสเห็นตำรวจล้างบางตำรวจใหญ่เช่นกำลังปรากฏ

การเอาจริงแก้ปัญหัจฉิราษฎร์บังหลวงก้าวหน้าขึ้น คือ เกิด “คณะกรรมการต่อต้านการทุจริตแห่งชาติ” เพื่อบูรณาการกำกับ ทั้งป้องกันและปราบปรามทุจริตภาครัฐทั้งระบบ

โดยเฉพาะงานจัดซื้อจัดจ้างของรัฐวิสาหกิจ รัฐบาลจัดให้ใช้ระบบการลงทนต์ก่อสร้างภาครัฐ (Construction Sector Transparency : CoST) เพื่อความโปร่งใสในการลงทุนของรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ให้อยู่ในมาตรฐานสากล

นอกจากนี้ ยังจัดให้ใช้สัญญาคุณธรรม (Integrity Pact) ทั้งหน่วยงานรัฐและเอกชน ต้องทำสัญญานี้ในงานจัดซื้อจัดจ้าง ตลอดถึงเพิ่มอำนวยความสะดวกใช้บริการภาครัฐ เช่น จัดตั้งศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ (One Stop Service)

นับว่า ปัญหาคดโกง ตั้งต้นแก้ถูกทาง ตั้งแต่ระบบจนถึงตัวคน เช่น โครงการ ร.ร.สีขาว หลักสูตรโตไปไม่โกง โดยใช้หลักความดี ๕ ข้อ คือ

๑. ความซื่อสัตย์สุจริต ให้ยึดมั่นถือสัตย์จริง และสิ่งถูกต้องดีงาม ให้แยกแยะถูกผิด ดีไม่ดี ปฏิบัติต่อผู้อื่นโดยชอบธรรม

๒. มีจิตสาธารณะ เกิดจิตสำนึกดีเพื่อส่วนรวม ตื่นรับผิดชอบตัวเอง พร้อมเสียสละเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม

๓. เป็นธรรมทางสังคม ปฏิบัติต่อผู้อื่นโดยเสมอภาค

๔. มีระเบียบวินัย มีจิตสำนึกในบทบาทหน้าที่ เคารพกฎเกณฑ์กติกา พร้อมรับผิดชอบให้ตรวจสอบทุกเมื่อได้เสมอ

๕. ชีวิตพอเพียง เป็นอยู่รู้จักพอประมาณ ไม่ละโมภโลภมาก ยับยั้งจิตใจไม่เอาเปรียบหรือเบียดเบียนตนและผู้อื่น ใช้ชีวิตพอดีพอสมควร แก่ฐานะ มีภูมิคุ้มกันสมเหตุผลอันดี

ประเด็นคดโกง เมื่อแก้ต้นต่อตัวคนให้เกิดคุณธรรมทั้ง ๕ ข้างต้น เรื่องทุจริตผิดศีล อทินนา ภาครัฐ ย่อมจะคลี่คลาย รายมิฉฉาชีพคดในข้องอในกระดุกจะถูกปรับเปลี่ยนแปรไปสู่สมมาอาชีพเพิ่มพูนเข้มข้นมากมวลขึ้นเรื่อย ๆ

ดังกรณีนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ ชมการแสดงละครเพลงเรื่องพระมหาชนก ที่ศูนย์ประชุมสิริกิติ์แล้วมาเล่าในรายการศุกร์ ๑๒ ธ.ค.๕๗ ว่าประทับใจในปรัชญาจากพระราชนิพนธ์ คือ การสร้างความเจริญอกงามทางสติปัญญาแก่ประชาชนได้เรียนรู้สิ่งสำคัญที่สุด เช่น ฉากเพาะปลูกมะม่วงไว้กินเอง ต้องเรียนวิธี ๙ อย่าง ตั้งแต่บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ ถนอมรากไม้ต้นพ้อพันธุ์ การปักชำ เสียบกิ่งต่อยอด ทาบกิ่งตอนกิ่ง รมควัน ต้นไม่เคยออกลูก เพาะเนื้อเยื่อจนถึงเลือกต้นกล้า

สมบูรณไปขยายพันธุ์

การเพาะปลูกได้เองนี้ ทำให้ไม่ต้องแย่งกัน ถ้า
มีแย่ง มะม่วงต้นเดียวก็ตาย ทุกคนก็ไม่ได้กินกัน
อีกเลย คนต้องใช้ปัญญาขยันพึ่งตัวเองให้ได้ก่อน
อื่น จนตัวเองพอเพียง ค่อยเผื่อแผ่เพื่อนพ้องน้อง
พี่พอเพียงต่อไปบ้าง

เศรษฐกิจพอเพียงนำคุณธรรมคือคำตอบ

ถึงวันนี้เราน่าจะโชคดีที่มีหัวหน้า คสช.เป็น
นายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๙ สังคมคงจะศรัทธาท่าน
พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา โดยเชื่อฟัง เชื่อถือ
จนเชื่อมั่นขึ้นเรื่อย ๆ ตามที่เห็นประจักษ์ผลงาน
คืนความสุขแก่คนในชาติเป็นปรากฏการณ์จริง
แท้ต่อไปยิ่ง ๆ

ความกลางแกลงในตัวผู้นำคงจะคลายหายไป
ไปแล้วเยอะเขี้ยว พร้อมกับช่วยกันทำหน้าที่
พลเมืองเสริมหนุนรัฐบาล เพื่อให้งานปฎิวัติ
ปฏิรูปไม่เสียของดังเคยซ้ำซาก

ออกจะเป็นรัฐบาลแรกที่น้อมนำปรัชญา
เศรษฐกิจพอเพียงมาเดินหน้าประเทศอย่าง
จริงจังเต็มกำลังขณะนี้ ท่านนายกรัฐมนตรีถือเป็น
หลักสูตรบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์คุณธรรมแก่เยาวชน
ลูกหลานตั้งแต่อนุบาลถึงมัธยม เพื่อต่อสู้กับ
กระแสวัตถุนิยม ทุนนิยม ด้วยปัญญา

ตลอดแปดสิบกว่าปีแล้ว ประเทศเหมือน
เรือฝ่าคลื่นลมทุจริตมาตลอดตั้งผู้นำ คสช.ว่าไว้

ท่านจึงขึ้นำจำต้องยกระดับการศึกษาให้ได้
คุณภาพ คุณธรรมเป็นหลักประกัน ระบบการ
ปกครองมีธรรมาภิบาล ทั้งตัวนักการเมือง
ข้าราชการและประชาชน ต่างทำหน้าที่พลเมือง
ของตนโดยสุจริต มีจิตสำนึกดีเต็มที่ จะเลือกตั้ง
ทั้งที่ก็ต้องไม่มีข้อลึทธิชาย เสียงด้วย หรือ
ประชาธิปไตยเสียงข้างมากจำเป็นต้องเคารพเสียง
ข้างน้อย ต่างไม่ละเมิด ระรานกันหมดทุกฝ่าย

ดังนั้นเมื่อพิเคราะห์แผนงานรัฐบาลตาม
รายงานของผู้นำในรายการวันศุกร์ ชวนให้เห็นว่า
พล.อ.ประยุทธ์ จริ่งใจทั้งจริงจังแก้ปัญหาทุจริต
ต้นตอใหญ่ ซึ่งสะท้อนถึงวิกฤตการณ์ด้าน

คุณธรรม จริยธรรมของคนในสังคม

หากหันมาตั้งหลักยึดมั่นในเบญจศีล เบญจ-
ธรรม อันละเอียดถี่ถ้วนกันไปไกลแล้วให้ฟื้นคืน
มีชีวิตชีวาใหม่ เพื่อขับเคลื่อนประเทศไทย ได้แก่

๑. สังคมแตกแยก จนเกิดพิฆาตปาณาติบาต
ไทยฆ่าไทย ก่อนหน้า ๒๒ พฤษภาคม คสช.ช่วยได้
ดีเยี่ยม นำความสงบสันติสุขกลับคืนปกติ เพื่อให้
เกิดรู้รักสามัคคี มีเมตตากันขึ้นมาแทน

๒. ทุจริตคดโกงโจ่งครึมในวงราชการ เมื่อ
ผู้นำโปร่งใสเป็นตัวอย่างสุจริต เศรษฐกิจพอเพียง
ล้มมาอาชีพยอมเกิดฟูเฟื่องแทนมีจฉอาชีพที่ถูก
ปราบปรามกวาดล้าง

๓. ลัทธิบริโภคนิยม ซึ่งมอมเมาชาวชนเป็นทาส
กินสุบตีมีเสพ มีทางพลิกผันด้วยค่านิยมใหม่ ใช้
ชีวิตสมณะ เรียบง่าย ค่าครองชีพต่ำตามเศรษฐกิจ
พอเพียง กามสังวรเป็นระเบียบชีวิตพึงประสงค์

๔. เรื่องโกหกปกคลุม ลับลวงพรางทางมุสาวาทา
พาให้เกิดทางตันของปัญหา เมื่อปลูกจิตสำนึกให้
คนมีสัตย์ชาติแห่งคนตรง ซื่อสัตย์โปร่งใสอยู่ใน
ระเบียบธรรมาภิบาล ประเด็นข้อเท็จจริงปรากฏ
ให้ตัดสินเลือกเฟ้นผิดถูก บุญบาป ควรไม่ควร

๕. สติล้มปชัญญะล้มเหลวเพราะขาดสติ
ปัญญาตื่นรู้ ไม่ยอมอยู่ในระเบียบศีลธรรมกำกับ
ชีวิตคนถึงทำตามสันดานโง่ ๆ การชูธงคุณธรรม
นำการศึกษาพาปฏิรูปทุกด้าน ประเทศยอมอยู่ใน
ทำนองคลองธรรม อยู่เย็นเป็นสุข นรกอบายมุข
ไปไกลโพ้น

สรุป ประเทศเกิดวิกฤติ ชีวิตยุ่งเหยิง ต้นเหตุ
เกิดจากคนขาดแคลนคุณธรรมสำนึกดี จำเป็น
อยู่เองที่จะต้องหันมาหาศีลธรรม นำชาติปฏิรูป
ขนานใหญ่ ให้เกิดล้มมาทิวในบาปบุญคุณโทษ
เช่น ทำบุญ คือ ตั้งใจเสียเปรียบเพื่อเสียสละ

เมื่อทำบุญแล้วพาลจนลงถึงจะเข้าทำถูกทาง
เฉพาะอย่างยิ่งทำบุญแล้ว พาลดละโลกโกรธหลง
ค่อนับเป็นบุญโลกุตระ ถ้าหวังเอาหน้าได้โลกธรรม
ร่ำรวยล้นอีกร้อยพันเท่า มันน่าเศร้ากลัวเจ้า
คำบุญ ทำกำไรเกินควรน่าเกลียดตายซัก ดีไม่ดี
มีสิทธิ์ทำคุณบูชาโทษ ดังนี้แหละ

บนเส้นทางนักศึกษา (๕) เก็บประโยชน์เรียนรู้จากทุกสิ่ง

ช่วงเวลาที่ฉันเริ่มบันทึกเรื่องราว ความรู้สึก ประสบการณ์ผ่านคอลัมน์ “ลูกอโศกชะงอกโลกกว้าง” เป็นช่วงเวลาที่ทำให้ฉันรู้สึก “เหนื่อย เพลีย อ่อนล้า อยากจะทอดทิ้ง” ฯลฯ เป็นหน้าที่ที่กิเลสรวมทั้งฉันอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่ได้นัดหมาย จนอยากจะเว้นต้นฉบับไปสักฉบับหนึ่งเพื่อสนองตอบกิเลสที่กำลังเรียกร้องก้องในจิตวิญญาณ

หากแต่เมื่อนั่งคิดทบทวนถึงสิ่งที่หลวงปู่เคยสอน ท่านสมณะ ลิกขมาตุ ผู้ใหญ่ที่เคยโอบอุ้มดูแลฉันมา ระลึกทบทวนว่าอะไรเป็นสาระและอสาระ อะไรเป็นบุญอะไรเป็นบาป การเขียนเผยแพร่ธรรมะเป็นบุญ การทำตามใจตัวเองเป็นบาป ฉันจึงบันทึกเรื่องราวในคอลัมน์นี้อีกครั้ง

ความรู้สึกนี้มีมาเยือนแทบทุกครั้งที่ต้องส่งต้นฉบับมาหลายปี ไม่อยากเขียนแล้ว เหนื่อยเมื่อย ไม่มีเวลา ฯลฯ พร้อมกับข้ออ้างสารพัด

สารพัน แต่ฉันก็ใช้พลังแห่งปัญญาที่จดจำคำสอนของครูบาอาจารย์มาเตือนตนเองทุกครั้ง และพยายามหาข้อดีในสิ่งที่กำลังทำอยู่ เพื่อให้มีแรงบันดาลใจ กำลังใจที่จะทำต่อไป มาถึงปีนี้ก็มาสู่วันที่ ๘ อย่างเข้าปีที่ ๙ แล้วในปี ๒๕๕๘ นี้ นึกถึงที่ไรก็อดรู้สึกภาคภูมิใจไม่ได้ทุกครั้ง ที่สามารถต่อสู้ขบเคี้ยวกับกิเลสมาได้จนถึง ณ จุดนี้

ความจริงแล้วความรู้สึกแห่งกิเลสเหล่านี้ก็อยู่ในตัวเรานี่แหละ วันเวียนปັນหัว สำแดงพลังใส่เราเป็นประจำ อาจจะมีพลังมากบ้างน้อยบ้างไปตามพลังแห่งปัญญาของเราในขณะนั้น ๆ เมื่อใดที่พลังแห่งปัญญา พลังแห่งการปฏิบัติธรรมของเราอ่อนแอ กิเลสก็มีพลังมากขึ้น

ท่านสมณะเคยให้ข้อคิดว่า กิเลสไม่ใช่ตัวเรา และตัวเราไม่ใช่กิเลส เป็นคนละส่วนกัน อย่าหลงผิดเชื่อกิเลสว่าเรากับมันคืออันหนึ่งอันเดียวกัน

●●
ตราบไคที่ยังไม่หมดกิเลส ก็จงอย่าเชื่อมั่นในตัวเองมากเกินไป
เพราะกิเลสมีเล่ห์เหลี่ยมหลอกล่อดึงเราให้ก้าวพลาดได้
●●

เพราะแท้จริงตัวเรานั้นไม่มีกิเลสหรืออก กิเลส ไม่ใช่เรา เป็นเพียงสิ่งที่เราสร้างขึ้น แต่เราต้องอยู่กับมันอย่างเหนือกิเลสให้ได้ ตราบไคที่ยังไม่เก่งที่จะปราบกิเลสได้หมด ก็ต้องอยู่กับมันอย่างชาญฉลาด เช่น ถ้ารู้สึกเบื่อ ส่วนมากสิ่งที่เราจะทำ คือการรีบออกจากความเบื่อ โดยการหาสิ่งใหม่ๆ ทำอะไรใหม่ ๆ ให้พ้นจากความเบื่อนี้ไป เมื่อก่อนฉันก็ทำเช่นนั้นเสมอ ๆ แต่ก็ค้นพบว่าการทำแบบนี้ ไม่ได้ทำให้ความเบื่อหายไปเลย เพียงแต่เวลาเมื่อเราทำสิ่งใหม่ เราก็แค่ลืมความเบื่อนั้นไปชั่วขณะหนึ่ง และเดี๋ยวความเบื่อนั้นก็จะกลับมาอีก และจะทวีคูณพลังแห่งความเบื่อนั้นอีก และเราก็ทำแบบเดิมซ้ำอีก คือ วิ่งไปหาสิ่งใหม่อีก ทำอะไรก็ได้ให้ตัวเองออกจากอารมณ์เบื่อนี้ไปให้เร็วที่สุด และสุดท้ายสิ่งที่เราทำกลับกลายเป็นการไปเพิ่มพลังให้อารมณ์เบื่อนั้นมากขึ้น ๆ เป็นร้อยเท่า พันเท่า

นั่นเพราะว่าเรากำลังวิ่งหนีความทุกข์ วิ่งหนีกิเลสอยู่ ยิ่งวิ่งก็ยิ่งเหนื่อย ยิ่งวิ่งก็ยิ่งรู้ว่าหนียังไงก็หนีไม่พ้น พระพุทธเจ้าสอนให้เราเผชิญหน้ากับความทุกข์ เรียนรู้ทุกข์แล้วดับที่ต้นเหตุแห่งทุกข์ ดังนั้น เมื่อรู้สึกเบื่อ เราก็ต้องอยู่กับความเบื่อให้ได้ อยู่ด้วยกันเหมือนเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด อย่าหนี อย่าผลัก อยู่กับความเบื่อให้ได้และเรียนรู้มันจนหายเบื่อ การเรียนรู้ต้องใช้เวลานานขึ้นอยู่กับพลังแห่งปัญญาของตัวเองด้วยว่าจะบรรลุความเบื่อนี้ไปได้เร็วช้าแค่ไหนซึ่งต้องทำบ่อย ๆ ทำซ้ำ ๆ อารมณ์เบื่อนั้นเมื่อไหร่ต้องรีบทำ ทำไปเรื่อย ๆ อย่าเบื่อนี่จะฝึกฝน แล้วจะเห็นว่าตัวเราเก่งขึ้นเรื่อย ๆ เก่งขึ้นทุก ๆ ครั้งที่ปฏิบัติ ตัวความเบื่อนั้นจะค่อย ๆ หมดพลัง ค่อย ๆ ปล่อยไปเองตามจริง

วิธีคิดเหล่านี้ฉันได้จากคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ที่เมตตาคอยแนะนำ อบรมโดยไม่มีเบื่อนั้นย่ำเตือนกับตัวเองเสมอว่า เป็นคนโชคดีที่สุด

คนหนึ่งที่ได้รับการอบรมขัดเกลาจากใต้ร่มเงาของชาวอโศก ได้ชีพแห่งพุทธที่หลวงปู่ฝังไว้ให้ ลูกหลานลัมมาสิกขา และยังคงยืนยันคำเดิมว่าชีวิตที่ถูกบังคับจนได้ดี เป็นชีวิตที่ดีที่สุดในขณะนี้ เพราะสิ่งที่บังคับฉันนั้นล้วนเป็นสิ่งที่ดีทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมที่ดีที่หล่อมหลอมให้มีความดีธรรมพุทธ ครูบาอาจารย์ที่ดีที่บอกสอนแก่นแท้พระพุทธศาสนา สุดท้ายคงจะเป็นสำนึกที่ดีคอยบังคับตัวเราไม่ให้ตกต่ำ ไม่ให้เชื่อมั่นในตัวเองมากเกินไป เพราะครูบาอาจารย์เคยสอนว่า **“ตราบไคที่เรายังไม่หมดกิเลส ก็จงอย่าเชื่อมั่นในตัวเองมากเกินไป”** เพราะกิเลสมีเล่ห์เหลี่ยมหลอกล่อดึงเราให้ก้าวพลาดได้

ยิ่งก้าวมาสู่เส้นทางนักศึกษาศรีปริญาโท ที่ต้องมาเรียนรู้สังคมโลก และเชื่อมกับโลกด้วยใบปริญญา ด้วยวุฒิความรู้ที่ทางโลกเชื่อถือ ยิ่งตอกย้ำทำให้ชัดแจ้งขึ้นเรื่อย ๆ ว่า ไม่มีเส้นทางไหนดีไปกว่าเส้นทางธรรมนี้อีกแล้ว ไม่มีอาชีพไหนดีไปกว่าอาชีพนักปฏิบัติธรรมอีกแล้ว และไม่มีความรู้ไหนยอดเยี่ยมไปกว่าความรู้ของพระพุทธเจ้าอีกแล้ว

การเรียนปริญญาโทก็เหมือนเป็นการเรียนรู้โลกในหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านการศึกษา ทฤษฎีรูปแบบต่าง ๆ ที่โลกยึดถือ ทั้งด้านสังคมที่ต้องคลุกคลี อยู่ร่วมกับผู้คนที่แตกต่างจากเราอย่างคนละชั่ว แต่ก็มิใช่ว่าจะอยู่ร่วมกันไม่ได้ เข้าใจเขา เข้าใจเรา มีมิตรภาพและคนดี ๆ มากมายที่พบเจอ สิ่งเหล่านี้ฉันถือว่าเป็นกำไรชีวิตที่ได้มาเก็บเกี่ยวและเรียนรู้ เพราะช่วงชีวิตของคนเราคงไม่มีโอกาสที่จะได้เรียนรู้แบบนี้บ่อยนัก สุดท้ายคงหนีไม่พ้นที่จะบอกกับตัวเองว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตเรา สิ่งนั้นล้วนเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว (Everything Happens for the Best) และจงเอาประโยชน์จากทุกสิ่งให้ได้... **☞ อ่านต่อฉบับหน้า**

สู้กันมาหลายปี ดั่งสนั่นไปทั่วโลก
แต่สุดท้ายใจตรงที่คนไทยด้วยกัน “ไม่รู้เรื่อง”
ว่าเขาทะเลาะกันเรื่องอะไร เดินขบวนกันทำไม
เหมือนเป็นญาติอยู่ในป่า เหมือนเป็นกวางกินหญ้าหลังเขา
แต่กลับยกไม้เท้ากาฬสิทธิ์ ประกาศลั่นโลก “อย่าทะเลาะกัน!”...

ปี ๒๕๕๘ เลิกพูด “อย่าทะเลาะกัน” แต่จงพูด “ขอให้ยื่นหยุดความถูกต้อง”

๑๘.๐๐ นาฬิกา ได้เวลาเคารพธงชาติ
คสช. ก็จะทำให้เด็ก ๆ ออกมาร้องเพลงเตือนสติ
“ลุงป้าน้าอา ปู่ย่าตายาย”

“ยังจำได้ไหม สอนหนูอย่างไร ยังจำได้ไหม?”

“อย่าทะเลาะกันได้ไหม ๆ ?”

ผู้ใหญ่หลายคนขมวดคิ้ว “มันต่ากูนีหว่า!”

เพลง ๑๘.๐๐ น. เหมือนจะซึบออก ปัญหา
ประเทศ แต่ถ้าติดกระดุมเม็ดแรก เม็ดอื่น ๆ
ไม่ต้องพูดถึง

ยิ่งขยันก็ยิ่งล้มเหลว!

สู้กันมาหลายปี ดั่งสนั่นไปทั่วโลก ต่างประเทศ
รู้หมด รู้ผิด - ถูก เรื่องของเขา แต่สุดท้ายใจตรง

ที่คนไทยด้วยกัน “ไม่รู้เรื่อง” ว่าเขาทะเลาะกัน
เรื่องอะไร เดินขบวนกันทำไม
เหมือนเป็นฤษีอยู่ในป่า
เหมือนเป็นกวางกินหญ้าหลังเขา
แต่กลับยกไม้เท้ากายสิทธิ์ ประกาศลั่นโลก
“อย่าทะเลาะกัน!”.....

หลับตาคิดถึงชนเผ่าอินเดียนแดง ที่ถูกพวก
ฝรั่งต้อน้ำข้าวปล้นแผ่นดิน

การต่อสู้รบพุ่ง ต่อสู้เพื่อแผ่นดินแม่ ยาวนาน
มาหลายปี แต่ที่สุดก็แพ้พ่าย

หลับตาคิดถึงชนเผ่าอะบอริจิน ที่ถูกแย่ง
แผ่นดิน จนหมดทวีปออสเตรเลีย

ยุคนั้น ถ้าลองบอกพวกชนเผ่าพื้นเมือง
“อย่าทะเลาะกัน” คงถูกแขวนคอตายทั้งเป็น!

ก็ฝ่ามือ ก็ฝ่าเท้าร่วมประชาทัณฑ์ คงไม่ต้องนับ!

“เด็ก ๆ ครับ เด็กอนุบาลทั้งหลายครับ ที่ผู้ใหญ่
เขาทะเลาะ เขาสู้กันมาหลายต่อหลายปีเนี่ย

เขาต้องการความเป็นธรรม

เขาต้องการความถูกต้อง

เขาต้องการให้ปฏิบัติตามตัวบทกฎหมาย

เขาต้องการแค่นั้น”

หนูเป็นเด็ก หนูอาจไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าผู้ใหญ่ ๆ
พูด “อย่าทะเลาะกัน” แปลว่า พวกท่านเป็นพวก
ฝ่ายตรงข้าม

ถ้าไม่ใช่ก็คือ “ไม่รู้เรื่องจริง ๆ”

จำงานสำรวจประชามติเรื่องหนึ่งได้ไหมครับ

“โง่งไม่เป็นไร ขอให้เก่ง”

“โง่งไม่เป็นไร ขอให้แบ่งมาบ้าง”

ทฤษฎีคิดแบบนี้ เรือลำไหนแล่นถึงฝั่งก็บ้า
แล้ว!

โง่งแล้วแบ่ง แคร่รูเล็ก ๆ ใต้ท้องเรือ ไม่ซ้าก็
เร็ว ต้องจมสู่ท้องทะเล!

ผู้ใหญ่วันนี้ยังมีใช้ไก่เขี่ย เหลวไหล!

แต่เรื่องใด ไม่ถูกต้องก็ทนไม่ไหว ก็แสดงออก
รวมพลังบอกให้รู้ “กูทนไม่ไหว!”

ทนอะไร มีไซมโนสาเร่ แต่ทนการผิดกฎหมาย
โทนโท่ ทนความไม่ถูกต้องไม่ไหวอีกต่อไป

นำชื่นชมที่ผู้ใหญ่ลุงป้าวันนี้ ท่านชิงชิงผู้นำ
ที่เห็นแก่ตัว

เอาดีเข้าตัว เอาชั่วให้คนอื่น

เอาผลประโยชน์ให้พวกพ้อง

พอทนไม่ได้ก็ออกมากินนอนกลางถนน มา
บอกคนที่มีพลังแก้ไข จัดการได้แล้ว!

น่าดีใจที่อารมณ์ลุง ๆ ป้า ๆ ปู่ย่าตายาย
ไม่ยอมวางเฉย ไม่ยอมอมอยู่สบาย

แต่ตระหนักถึงส่วนรวม

ยอมทุกข์ ยอมยากลำบาก ประท้วงเป็น
แรมปี นอนกลางดิน กินกลางทราย ก็ยอมทน!

ไม่รัก ไม่ทุ่มเทมากขนาดนี้หรือ...จะบอกให้
ปีใหม่ วันใหม่ ๒๕๕๘ หนู ๆ ต้องร้องเพลง

ใหม่ ให้ลุง ๆ ป้า ๆ สำนึกถึงส่วนรวม

ยื่นหยัดต่อสู้เพื่อความถูกต้อง

ศรัทธา เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม
พิพากษา

ใครใหญ่แค่ไหน แต่ถ้าไม่ถูกต้อง พวกเรา
ต้องออกมาทะเลาะให้เต็มแผ่นดิน!

เข้าใจมั๊ยครับ ?

“บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ
ปักบ้านป้องเมืองคุ้มเขี้ยว
เสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา
หน้าที่เรารักษาสืบไป.....

ลูกหลานเหลนโหลน ภายหน้า

จะได้มีพสุธาอาศัย

อนาคต จะต้องมิประเทศไทย

มียอมให้ ผู้ใดมาทำลาย

ถึงซูม่าล้างโคตร ก็ไม่หวั่น

จะสู้กันไม่หลบหนีหาย

สู้ตรงนี้...สู้ที่นี่...สู้จนตาย!

ถึงเป็นคนสุดท้าย ก็ลองดู

บ้านเมืองเรา เราต้องรักษา

อยากทำลายเชิญมา เราสู้

เกียรติศักดิ์ของเรา เราเชิดชู

เราสู้ไม่ถอย จนก้าวเดียว”

หลาน ๆ ฝึกร้องไว้จะครับ ๓

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๓

ได้อธิบายการปฏิบัติกันมาถึงบรรทัดนี้ ผู้อ่านคงพอจะเข้าใจว่า เราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสัมมาทิฏฐิพอสมควรแล้ว คงจะพอได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา”หรือ“ผี” ใหม่ๆตาม“ปรมาตถ์”นั้น คือ อะไร? อย่างไร?

เราสามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“ผี” ตัว“เทวดา”ใหม่ๆในภาวะของจิตวิญญาณขณะปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ”นี้เอง เป็น “ปรมาตถธรรม” ที่ปรากฏตัวตนของผี ของเทวดาให้เรา รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันใหม่ๆ

ขณะนี้เรากำลัง“พิจารณา”ตัวตนของผี-ของเทวดา ซึ่ง“ผี”ก็ดี “เทวดา”ก็ดี ก็เป็นเพียง“จิตในจิต”ใหม่ๆ ที่เป็น“องค์ประกอบของรูป-นาม”(กาย)อยู่ในใจเราที่ยังไม่ตายนี้เอง

เรายังมีชีวิตอยู่ เป็นๆนี้แหละ กำลังทำอาชีพอยู่(อาชีพะ)ปกติอยู่ที่นี่ หรือเรากำลังทำงานในเดอยู่ก็ดี(กัมมันตะ) เรากำลังพูดอยู่ก็ดี(วาจา) ในขณะที่มี“กรรมกิริยา”อยู่กับการทำอาชีพ ขณะที่มี“กรรมกิริยา”อยู่กับการทำอะไรๆอยู่ทุกอย่าง ขณะที่มี“กรรมกิริยา”อยู่กับการพูด เราก็ต้องใช้“สติ” ใช้“ความคิด” ใช่มั้ย?

เรากำลังมีความดำริ(ตักกะ)-มีความนึกคิดอยู่(สังกัปปะ)ด้วย ทุก“กรรมกิริยา”ขณะนี้แหละ และเราก็กำลังมี“สัมผัส”ภาวะที่

กำลังร่วมอยู่กับอาชีพที่ทำขณะนี้อยู่ที่เรา กำลังทำงานอยู่ ที่เรากำลังพูดอยู่ ..ใช่มั้ย?

เราต้องปฏิบัติให้ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่อาตมากำลังอธิบายอยู่นี้ คือ การปฏิบัติตาม“มรรคองค์ ๘” ตั้งใจฟังดีๆ เราหลงผิด ออกนอกทางพุทธกันมามากแล้ว

การปฏิบัติธรรมก็คือเราต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ใน“การทำใจในใจให้่องแท้”(โยนิโสมนสิการ)และทำใจของตนอยู่เสมอๆให้ได้ ด้วยความพยายาม(สัมมาวายามะ) ด้วยความมีสติ(สัมมาสติ) ซึ่งจะต้องศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ”มาก่อน ให้ได้ เพราะ“ทิฏฐิ”เป็นประธาน

ถ้า“ทิฏฐิ”ผิด ไม่“สัมมาทิฏฐิ” ก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”มาก่อน แล้วปฏิบัติ การปฏิบัติ นั้น มันก็ไม่มีทางบรรลุธรรมของ“พุทธ” เมื่อ“มิจฉาทิฏฐิ”มาก่อน “ผล”ในการปฏิบัติของใครก็ตามที่ยังมิจฉาทิฏฐิมันก็ออกนอกทางพุทธ และมันก็ได้ออกกันมาไกลสุดกู่แล้ว

เราต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ก่อนอื่น เพราะ“ทิฏฐิ”นี้แหละที่สำคัญที่สุด “ทิฏฐิ”คือความรู้ ความเข้าใจ ความมีวิธีหรือทฤษฎีปฏิบัติ “ทิฏฐิ”เป็นประธานในการปฏิบัติ ใหม่ๆ อย่างน้อยต้องมี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ มหาจัตตารีสกสูตร ข้อ ๒๕๗)

ถ้า“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ก็จะปฏิบัติตาม“มรรคองค์ ๘” โดยการทำ“สมาธิ”ด้วยการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”นี้แหละ ถูกต้องที่สุด จะไม่ไปหลงผิดว่า การปฏิบัติหนึ่งกลับตา

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เข้าไปสะกดจิตให้มันนิ่งๆอยู่ในภวังค์นั้นเป็น “การทำสมาธิ” ของพุทธแน่ๆ

ฟังที่อาตมากำลังพูดให้ดีๆนะ อาตมา ไม่ได้ “ตีทิ้ง” การนั่งหลับตาทำสมาธินะ

ถ้าสัมมาทิฏฐิกันแล้ว จะปฏิบัติ “อานาปานสติ” นั่งหลับตา ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น แล้วกำหนดลมหายใจออก-ลมหายใจเข้า เป็น “กาย” เหลือความเป็น “กาย” อยู่แค่ลมหายใจ ก็ไม่ว่า แต่การจะเกิด “สัมมาสมาธิ” ของพุทธนั้น ต้องมี “วิญญาณ” ที่ประกอบด้วย “เจตสิกใหญ่ ๓” (เวทนา-สัญญา-สังขาร) ครอบ “ขันธ ๕” (รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ) จึงจะปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” ได้บริบูรณ์ ไม่ขาด “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” ครอบ “รูป” ครอบ “นาม” ที่ปฏิสัมพันธ์กันอยู่ในพลวัตของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

จึงจะเป็น “โลกุตรธรรม ๓๗” บรรลุ “โลกุตรธรรม ๔” ไปตามลำดับได้บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐

หากขาด “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” หรือขาด “รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” มันก็เห็น “วิญญาณผี-วิญญาณเทวดา” ไม่แท้ ก็ไป “เห็น” (บัสสตี) แต่วิญญาณเทวดา-วิญญาณผีที่เป็นแค่ “จากความคิดนึก-จากความจำ” นั่นคือ จาก “สัญญา” เท่านั้น

ไม่ใช่ “เห็น” (บัสสตี) วิญญาณผี-วิญญาณเทวดาจาก “ของจริง-ภาวะจริง” ที่มี “องค์รวม

หรือองค์ประชุมของความเป็นผี-เป็นเทวดาครบบริบูรณ์ ทั้งภายนอกภายใน ทั้งรูปธรรมและนามธรรม (สัมผัสสี่โมกซ์ ๘ ด้วยกาย) ครอบเต็มรูปเต็มนามจึงจะมี “รูป ๒๘ และจิต ๘๔ เจตสิก ๕๒” เป็นต้น ให้เรารู้จัก ได้เรียนจนรู้แจ้ง กระทั่งรู้จริง เป็น “การรู้แจ้งความจริงตามความเป็นจริง” (ปัญญา)

การ “เห็น” นี้จึงชื่อว่า “การเห็นความจริงตามความเป็นจริง” เรียกว่า “ปัญญา”

ไม่ใช่แค่ “เห็น” ด้วย “สัญญา” แค่นั้น ถ้าแค่รู้แค่เห็นด้วย “สัญญา” ก็รู้ก็เห็นแค่จาก “ความจำ” ไม่ใช่ “ความจริง” หรือ “เห็น” ไม่เต็มความเป็นจริง ดีไม่ดีไม่ใช่ความจริงเลย เป็นภาวะที่คิดปั้นหรือปรุงแต่งขึ้นมาหลอกตนเอง อย่างนี้ก็มีกันมากหลากหลาย

เพราะยังไม่สัมมาทิฏฐิในการรู้การเห็น ด้วย “ปัญญา” คือการรู้เห็นความจริงแตกต่างกับการรู้การเห็นด้วย “สัญญา” กันอย่างไร?

ยิ่งเป็น “ความรู้-ความเห็น” แค่ขั้นเห็นขั้นรู้ตาม “ทิฏฐิ” ก็ยิ่งเห็นรู้ตามเหตุตามผลเท่านั้น เป็นความรู้แค่ “ตรรกะ” ลมๆแล้งๆ ยังไม่มี “ภาวะ” ใดเกิด จึงยิ่งไกล “ความจริง”

ดังนั้น การเรียนสมาธิ การปฏิบัติสมาธิให้รู้เห็น “ความจริง” ตามความเป็นจริงของผีของเทวดา ที่รู้เห็นแค่ “สัญญา” อยู่ในภวังค์หรือแค่ “ตรรกะ” จึงเป็นการได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ปรมัตถธรรม” ที่ไม่บริบูรณ์ด้วย “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ธรรม”ที่ครบครันด้วย“จิต-เจตสิก-รูป(ทั้งภายนอก-ภายใน และทั้งรูป-อรูป)-นิพพาน” ตามที่พระศาสดาตรัส“วิโมกข์ ๘”ให้ศึกษาปฏิบัติ ดังที่อาตมากำลังอธิบายนี้ เรากำลัง“ทำสัมมาสมาธิ”ด้วยการปฏิบัติตามทิวฏฐิแห่ง“มรรค ๗ องค์”

มีใช้ตามทิวฏฐิแห่งการนั่งหลับตาเข้าไปทำใจในใจกันอยู่ในภวังค์ หรือตามทิวฏฐิแห่งการขบคิดเป็นโศลก เป็นปรัชญา เป็นแค้โกอานกันอยู่เท่านั้น

และเราต้องปฏิบัติตาม“ทิวฏฐิ”ที่เราได้เรียนรู้อมาแล้ว อย่างมีพฤติกรรมแห่งชีวิตจริง ได้สัมผัสสภาวะนั้นๆจริงครบ“กาย”(องค์ประชุมของรูปและนามทั้งจากภายนอก-ภายใน สำเร็จอิริยาบถอยู่ รู้เห็นขั้น“ปัญญา” มีใช้แค่สัญญาแค้ทิวฏฐิ) และครบทั้ง“เวทนา-จิต-ธรรม”

“ปัญญา”จึงจะเกิดรู้แจ้งเห็นจริงภาวะของ“สมาธิ”ที่ชื่อว่า“สัมมาสมาธิ” ด้วยการสัมผัสสภาวะจริงของ“จิต ๘๙ - เจตสิก ๕๒” (นาม) และ“รูป ๒๘” เป็นต้น ที่เห็นภาวะการเกิด-การดับ แม้แต่ภาวะ“นิพพาน”จริง

ซึ่งเป็น“ปัญญา”ที่แตกต่างจากการ“นั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์เป็นสมาธิ” แล้วจึงจะมีภาวะของ“ปัญญา”ไหล่ผุดขึ้นมาจากใน“จิต”ขณะที่ปราศจากนิวรรณ์ แล้วก็รู้อะไรต่ออะไรที่มีความลึกกลับแปลกประหลาดได้

“ปัญญา”แบบนี้เป็น“ปัญญา”ที่ไหล่ผุดขึ้นมาในจิตที่ว่างจากนิวรรณ์ ๕ ตอนจิตเป็น

“สมณะ” แล้ว“ปัญญา”ก็ไหล่ขึ้นมาเอง เป็น“ธาตุรู้”ที่ไหล่ขึ้นมาจากไหนไม่รู้ แล้วมารู้อะไรต่ออะไรได้ขึ้นมาเอง ได้อย่างพิเศษ แต่ไม่ใช่“ความรู้”ที่รู้อย่าง“อิทัปปัจจยตา”

ซึ่งไม่ใช่“ปัญญา”ที่เห็นความจริงตามความเป็นจริงของ“รูป”และ“นาม” ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ตามที่ได้ปฏิบัติมาเป็นลำดับๆ ด้วยการตามเห็นภาวะจริงมาตลอดตั้งแต่“ตามเห็นความไม่เที่ยง”(อนิจจานุปัสสี) แล้วก็“ตามเห็นความจางคลายของกิเลส”(วิราคานุปัสสี) “ตามเห็นความดับของกิเลส”(นิโรธานุปัสสี) “ตามเห็นภาวะที่ได้ปฏิบัติทวนแล้วทวนอีกจนรู้แจ้งจบเป็นกตญาณ”(ปฏินิสสัคคานุปัสสี)

อันเป็นการ“ตามเห็น”(อนุปัสสี)ภาวะของ“ความเป็น-ความมีจริง”ที่เป็นปรมัตถธรรมแท้ๆ ซึ่งเห็นขั้น“ปัสสติ”(เห็น,มองเห็น,ดู)

ไม่ใช่เห็นแค่ด้วย“ทิวฏฐิ”(ความเห็น,ทฤษฎี,ความเชื่อถือ) หรือเห็นแค่ด้วย“ทัสสนะ”ที่เห็นด้วยตาเนื้อหรือการเล็งเห็นด้วยความฉลาด

แต่“ปัญญา”ที่เห็นขั้น“ปัสสติ”นี้ เห็นอย่างสัมผัสของจริงตามความเป็นจริงทั้งรูปทั้งอรูปและนามธรรมทั้งปวง ที่สุด“นิพพาน”

จากการปฏิบัติที่พระพุทธรเจ้าทรงให้ปฏิบัติไปพร้อมในขณะทำอาชีพอยู่(สัมมาอาชีพะ) ทั้งในขณะทำงานทุกอย่างอยู่(สัมมากรรมันตะ) ทั้งในขณะพูดอยู่(สัมมาวาจา) ทั้งในขณะดำรินึกคิดอยู่(สัมมาสังกัปปะ) ในทุกขณะผู้ปฏิบัติ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ก็มีสติ(สัมมาสติ) มีความพยายาม(สัมมาพยายามะ) ให้สำเร็จทุกอริยาบถอยู่(วิหริติ) ด้วยการทำใจในใจ ให้เป็น“สัมมาฆาน” ทั้งเพ่งรู้-เพ่งเผา กิเลส ด้วยการไตร่ตรอง-ตรวจสอบ-พิจารณา รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ”นั้นๆทุกภาวะทั้งภาวะที่เกิด และภาวะที่จางคลาย ภาวะที่ดับสนิท

จึงจะได้เรียนรู้“องค์ประกอบของรูป-นาม”(กาย)ครบ ได้เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”ครบ ทั้งที่เป็น“มโหวิจาร์ ๓๖” และปฏิบัติได้ครบเวทนา ๑๐๘ ได้“มนสิการ”บริบูรณ์ ด้วย“วิตักกะ-วิจาระ”(วิตก-วิจาร์) คือ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร อันเป็น“สังกัปปะ ๗”

ใน“เวทนา”นั่นเองก็คือ“องค์รวม”(กาย)ที่ปรุงแต่ง(สังขาร)กันอยู่ของ“รูป”และ“นาม”เป็น“อารมณ์”ที่มี“รสอัธสาหะ”(รสโลกีย์) เกิดอยู่ให้ผู้วิชา“เสพรส”เป็นสุขหรือทุกข์

เมื่ออ่านเข้าไปใน“เวทนา”ให้ถ้วนถ้วนในเวทนา มันก็มี“จิต”หรือ“เจตสิก”นั่นเอง ที่“ถูกเรา”รู้(รูป)ว่าเป็น“ความรู้สึก-อารมณ์”สุขหรือทุกข์หรือชอบ-ไม่ชอบ จึงพิจารณา“จิตในจิตในเจตสิก”นี้แหละยืนยันความจริง

เราก็จะ“เห็น”(ปัสสตี)จิตจริงๆที่เป็น“อาการ”ของ“อารมณ์ไม่สมใจ มันจึงโกรธอยู่หรือไม่ชอบใจอยู่” นี่คือการรู้แจ้งเห็นจริง“จิต”หรือ“วิญญาณ”(วิปัสสนาญาณ) ซึ่งกำลังออกอาการ“ผี”แท้ๆ เป็นอาการของ“โทสมูล”(สโทสะ)กันต่างๆ เป็น“สัตว์โอปปาติกะ” คือ

“สัตว์ทางจิตวิญญาณ” ไม่ใช่สัตว์ที่มีเนื้อ มีตัว ที่สรีระมีสีมีเส้นมีเส้นมีแสงเงาใดๆเลย มีแต่อาการ-ลึงคะ-นิมิตให้เราเห็นเรารู้ด้วยปัญญา นี่แหละ“ผี”แท้ๆที่เป็นปรมาตถ์

“จิตวิญญาณ”เท่านั้นที่เป็นผี “ผี”คือ“วิญญาณ” คือ“อาการของจิต”เป็นผี ไม่ใช่ไปหลงอยู่แค่“รูปร่าง-สรีระ”เท่านั้นเป็นผี

“ทุกข์”หรือ“โกรธ”นั้นไม่ใช่“รูปร่าง”แต่เป็น“จิตวิญญาณ”ต่างหากที่มันทุกข์มันโกรธ

มันคือ“อกุศลจิต” มันคือ“กิเลส” มันคือ“สมุทัยอริยสัง”ตัวแท้ คือ“ตัวตนของสัตว์โอปปาติกะที่ชื่อว่าความโกรธ”(โทสมูล) ซึ่งกำลังเกิด“อายตนะ”ในภายในระหว่าง“ธรรมกับมโน”ให้เรา“เห็น”(ปัสสตี) เป็น“การเห็นชนิดที่พิเศษกว่าสามัญ”(วิปัสสนา) คือ

ได้เห็น“มนายตนะ”กับ“ธรรมายตนะ”ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยปรุงแต่งกัน(สังขาร)“ทรงอยู่”ในใจเราเอง(ธรรมโทนโทขณะนั้นว่า มันคือ“วิญญาณผี”ที่แสดงความเป็นอยู่ ความทรง

อยู่ใน“มโน”เป็น“จิตสังขาร”อยู่ในภายในใจเรายัง“มี”(โหตี) ยัง“ทรงอยู่”(ธรรม) ให้เรา”เห็น”(ปัสสตี)ด้วยการ“สัมผัส”อยู่หลังๆโทนโท ถึงภาวะที่“มี”(โหตี) และภาวะที่“ไม่มี”(น โหตี)เราก็เป็นผู้ทำให้“ไม่มี”ได้แล้วจริง ภาวะที่ยัง“มี”

จึงคือ“ธรรม”คือยัง“ทรงอยู่” ส่วนภาวะที่“ไม่มี”ก็คือ“อธรรม”คือ“ไม่ทรงอยู่ในเรา”แล้วผู้มีความสำเร็จแท้ๆนี้แล ผู้มี“ธรรม”ผู้ที่ทำให้“อกุศลจิต”หรือ“ทำให้กิเลส”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หรือ“ทำให้บาป”ไม่มีไม่“ทรงอยู่”ในจิตเราได้
เด็ดขาด ตลอดไปอย่างเที่ยงแท้ถาวร(นิจจัง-
ฐวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปัง)

นี่คือ ผู้เห็นภาวะที่“ทรงอยู่”ในใจเรา
เองนี้ “ธรรม”คือรูปนามที่“ทรงอยู่”ในใจเรา
เอง ที่เป็น“โลกุตระธรรม ๔๖” ตั้งแต่“ภายใน
กาย”จนถึง“เวทนาในเวทนา” และ“จิตใน
จิต” ที่สุด“ธรรมในธรรม”แท้ๆ

“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”นี้แหละคือ
“ธรรม” ยิ่งครบถ้วนบริบูรณ์ด้วย“โลกุตระ
ธรรม ๓๗”(โพธิปักขิยธรรม ๓๗) และสัมบูรณ์
“โลกุตระธรรม ๙” ก็ยิ่งนี้แหละคือ “ธรรม”

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต
เป็นเช่นนี้เอง นี่แหละ “ตถตา”(ตถ = ความจริง)

ผู้กำลัง“เห็น”(ปััสสตี = มีวิปัสสนาญาณ)
ขณะนี้ผู้นี้เริ่มตั้งแต่กำลัง“พันสัทกกายทิฏฐิ”
อยู่แท้ๆ เป็นผู้กำลังมี“วิชชา”(กำลังพันวิชชาคือ
พันสังโยชนข้อที่ ๑ อยู่หลังๆ)กำลังเห็นของจริงที่
เป็นภาวะสัตวิโอปปาติกะ(สัตตา โอปปาติกา ตาม
“สัมมาทิฏฐิข้อที่ ๙”ในมหาจัตตาริสกสูตร)ซึ่งเป็น
“สัมโภคกาย”(องค์ประชุมของรูปกับนามที่กำลังบริโภค
อารมณ์ร่วมกัน)เกิด“วิญญาณผิ”อันเป็นอาการ
ของ“มนายตนะกับธรรมายตนะ” ก็คือ“จิต”
ขณะนี้นั้นแหละชื่อว่า “ผิโกธ”ที่กำลังแสดง
อาการของ“ใจที่ไม่ชอบใจในตนเอง”(อกุศลจิต
= กิเลส)โต้งๆให้เราเห็น

และเราก็ต้องกำจัดมันให้“ไม่มี”ให้ได้
ซึ่ง“โทสมูล”ตัวนี้ ไม่มีสรีระ ไม่มีร่างที่

เป็น“ตัว”เป็น“ตน”เลย มีแต่“อาการ” ไม่มี
เส้นแสงเงาสีอะไร เราจะต้องกำหนด
เครื่องหมาย(นิमित)ของกิริยาอาการของมัน
เอาเองให้ได้ ว่า มันมี“อาการ”อย่างนี้ๆเอง
คือ“ผิ” ที่เป็นอาการโกธ มันมีแต่“อาการ”
คือไม่สนใจ..ก็โกธ หรือไม่ชอบใจ-ไม่ตรึงใจ
..ก็โกธ เท่านั้น ไม่มีรูปร่างสรีระเส้นแสง
เงาสีตัวตนใดๆเลย

ซึ่งอาการ“โกธ”นี้มันไม่เหมือนกับ
อาการของ“ราคะ”นะ มัน“ต่างกัน”(สิงคะ)นะ
หรืออาการ“โกธ”นี้มันน้อยกว่าก่อนนะ
“ต่างกัน”(สิงคะ)กับเมื่อก่อน ฉะนั้นก็“สิงคะ”

ดังนั้น คือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิमित”
(เครื่องหมาย,ภาวะที่เรากำหนดหมาย)ของความเป็น
“อาการ”ต่างๆในจิต ที่มี“อาการ”มากมาย
แตกต่างกัน หลากหลายนัย

“ความแตกต่าง”นี้คำศัพท์ก็ว่า “สิงคะ”
หรือ“เพศ” ซึ่งเป็น“ภาวรูป ๒”

“ความแตกต่างกัน”ของภาวะ ๒ อย่าง
คือ“อิทธิภาวะ”กับ“ปฐิสภาวะ” อันเราต้อง
เรียนรู้และปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)ทำจิต
ภาวะต่างๆนี้ให้บรรลุปฐิสภาวะ” สูงสุดเป็น
“เอกภาวะ” เป็น“เอกบุรุษ”ให้ได้

ซึ่งก็คือ “เอกคคตาคจิต”นั่นเอง ที่เป็น
“จิต”ยอด,เลิศ,เยี่ยม(อัคค) เป็น“เอก”แท้ๆ

จึงต้องศึกษากันตั้งแต่มันเป็น“องค์
ประกอบ”(กาย)ของรูปกับนาม อันมี“อาการ
ที่ถูกรู้”(รูป) เราก็ต้องมี“ปัญญา”เข้าไปรู้จัก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

รู้แจ้งรู้จริงภาวะของมันอยู่ ณ บัดนี้ ว่า “ตัว
โกธ”คือ“ตัว“ผี”เท่านั้น ตัว“อกุศลจิต”จริง ๆ
นี้ “ความจริง”มันเป็นเช่นนี้ๆเอง(ตถตา)

นี่คือ “ของจริง-ความจริง”(ตถตา)ของผี
“ผี”เป็นเช่นนี้เอง(ตถตา) ที่ผู้มีปัญญา
อารยะกำลังรู้แจ้งเห็นจริง ตามพระวจนะแท้
นะนี้เอง..“ผี” คือ“สัตว์โอปปาติกะ”
ที่“ตาทิพย์”อันเป็น“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์” ตรง
ตาม“ปรมัตถสังขะ”ที่พระพุทธเจ้าทรงสอน
ให้เห็น“จิต-เจตสิก”ที่เรากำลัง“เห็นรูป”(“รูป”
ที่เป็น“นามรูป” คือ “ภาวะจิตที่ถูกรู้” เป็นอาการของจิต
ในจิตขณะนี้) เป็น“นามธรรม”ตนเองอยู่หลุดๆ

ขณะนี้คือ เรากำลังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“เจโตปริยญาณ ๑๖” ข้อที่ ๒ ชื่อว่า “สโทสะ”
(จิตมีโทสะก็รู้ว่าจิตมีโทสะ : พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ
๑๖๓) ซึ่งเป็น“ตัวตน”ของ“สมุทัยอริยสังข”
(สักกาย)ใน“อริยสังข ๔” ผีตัวนี้แหละที่จะกำจัดมัน

ด้วยการ“เพ่งรู้-เพ่งเผา”(ฌาน)ผีตัวนี้ให้
ลื่นไปจากใจเรา ด้วย“วิตกวิจารณ์”(พฤติปฏิบัติ
ที่เพ่งรู้-เพ่งเผาด้วยการทำวิปัสสนา คือพิจารณาศึกษาจิต
-เจตสิกจนไตร่ตรองตรวจจับตัวกิเลสได้แล้วกำจัดมัน)

ซึ่งขณะที่“จิต”กำลังเป็น“ผี” คือ จิต
เรากำลังมี“ทุกข์เวทนา”หรือมี“อารมณ์
ไม่สมใจ..ก็โกรธอยู่ หรือไม่ชอบใจ-ไม่ตรงใจ
อยู่..ก็โกรธ” เราก็พิจารณาตรวจสอบใจ
เราได้(วิจารณ์)ว่า“เหตุ”ตัวที่เป็น“อารมณ์ผี”ก็
ตัวนี้เอง มันเป็นเช่นนี้เอง(ตถตา)

ผู้มี“ตาทิพย์”ตามอนุศาสน์ปาฏิหาริย์

จะเห็น“ผี”ด้วยสังขธรรมอย่างนี้ เห็น“เหตุ”
ที่เป็นสมุทัยอริยสังข ด้วย“วิปัสสนาญาณ”
และเห็นเทวดา-มาร(ผี)-พรหม ก็ต้อง“เห็น”
(ปัสสติ)ด้วย“ญาณ”เยี่ยงนี้ ไม่ใช่“เห็น”ด้วยตา
เนื้อ(ไม่ใช่ทสสนัง) จึงจะตรงพระพุทธรวจนะ

แล้วกำจัด(ปราบ)“เหตุ”ตัวนี้ ที่เป็น
“อาการของจิต”ในความเป็น“กาย”(องค์ประชุม
ของรูปกับนาม) ซึ่งเป็น“สักกายะ” คือ “กาย
ของตน”แท้ๆ จึงต้อง“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆ
ที่จะแยก“กาย”แยก“จิต”ในความเป็น“กาย
สังขาร”ตรงตามปรมัตถธรรม ก็จะกำจัดถูก
ภาวะของ“สมุทัย” คือ“อกุศลเจตสิก”ตัวแท้
ดังนั้น ใครจะ“เห็น”เทวดาก็ดี ที่เป็น

“สมมุติสังขะ”(เห็นเทวดาเกิด,เทวดาแท้จ = สมมุติเทพ
แบบมโนมยอัตตา) หรือแม้“เห็น”เทวดาที่เป็น
“ปรมัตถสังขะ”ก็ดี(เห็นเทวดาจริง = อุบัติเทพ
หรือวิสุทธิเทพแบบมโนมยทิพย์ที่เป็น“วิชา ๘”ข้อที่ ๒)
แม้ที่สุด“เห็น”พรหมหรือวิสุทธิเทพก็ดี ก็
“เห็น”เป็นตาทิพย์ตามอนุศาสน์ปาฏิหาริย์
ด้วยนัยะแห่งพุทธเยี่ยงเดียวกันนี้เอง [จึงจะ
เป็น“ปาฏิหาริย์”ของพุทธ ถูกตรงตามพระพุทธรวจนะ]

ซึ่งชัดเจนว่า ความเป็น“เทวดา”นั่นคือ
“อาการ”ของความรู้สึกหรืออารมณ์ของใจ
เป็น“ความสุข”หรือ“ความเจริญ”

ถ้า“ความสุข”หรือ“ความเจริญ”ที่เป็น
“เทวดาโลกีย์”ก็มี“สุขแก่-สุขแท้จ”(สุขัลลิกะ)
ที่สุขเพราะความเจริญอามิส คือยินดีพอใจ
ที่เจริญลาภ-ยศ-สรรเสริญ-รูป,เสียง,กลิ่น,

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

รส,สัมผัสทางกายภายนอก อันสุข“สมใจ
กามคุณ ๕”ใน“กามาวจร” ซึ่งเป็นการบำเรอ
อารมณ์ บำเรอกิเลสให้อ้วนให้โตให้ใหญ่
ให้หนาขึ้น อย่างนี้เองคือ ความเป็นสัตว์
ทางจิตวิญญาณ หรือสัตว์โอปปาติกะ ภาวะ
ขณะนี้คือ“เทวดา” ที่เรียกว่า “สมมุติเทพ”

และแม้“ความสุข”หรือ“ความเจริญ”
ซึ่งยังเป็น“เทวดาโลกีย์”ที่มี“สุขแก่-สุขเท็จ”
(สุขลลิกะ) เพราะยังเป็นความเจริญอามิสอยู่
คือยินดีพอใจ ที่เจริญด้วยความสงบ ที่ยัง
เป็น“ความสงบแบบภูมิเจโตสมณะ” ยังไม่ใช่
สงบด้วย“โลกุตระจิต ๘”(ยังไม่ต้องไปพูดถึงโลกุตระ
จิต ๔๐ หรือ) อันเป็นสุขารมณ์ทาง“กาย”ภายใน
(ภายในกาย) มันสุข“สมใจในภพ ๒”(รูปภพหรือ
อรูปภพ) คือเข้าไปเสพสุขใน“รูปาวจรภูมิหรือ
อรูปาวจรภูมิ” ซึ่งผู้ยังอวิชชาจะบำเรออารมณ์
บำเรอกิเลส“ภวตณหา”ให้อ้วนให้โตให้ใหญ่
ให้หนาขึ้น อย่างนี้เอง ก็ยังคงคือ ความเป็น
สัตว์ทางจิตวิญญาณ หรือสัตว์โอปปาติกะ
ภาวะขณะนี้ก็คือ“เทวดา” ที่ยังเป็นโลกีย์ภูมิ
เรียกว่า “สมมุติเทพ” ยังสุขสมใจใน“อตตตา”

เพราะยังไม่ได้ศึกษาเรียนรู้“โอฬาริก
อตตตา”อันเป็น“สัตว์”ที่ยังเสพสุขทางกาย
ภายนอก คือ “กามภพ”มาก่อน ยังแยก
“กาย”แยก“จิต”ใน“กามาวจรภูมิ”ไม่เป็น จึง
ยังไม่ได้กำจัดกิเลสขั้นต้นนี้ไปตามลำดับ

ยังไม่เข้าใจความเป็น“มโนมยอตตตา”
(ยังไม่ต้องพูดถึงอรูปอตตตา) จึงยังไม่รู้จักรู้แจ้ง

รู้จริงปรมัตถธรรมที่ตนบำเรอ“อตตตา”ตนอยู่
ซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้ ยังแยก
กาย-แยกจิต ไม่ได้ แยกไม่เป็น“ปรมัตถ
ลัจจะ” ตามนัยที่พระพุทธทวงนะกัน เกือบ
ทั่วถ้วนในวงการพุทธแล้ว

ยังหลงว่า“การแยกกาย-แยกจิต”นั้น
คือ การนั่งหลับตาทำสมาธิเข้าไปสู่ภวังค์
แล้วก็ทำความรู้สึกของตนให้ตัดขาดจาก
ภายนอก ไม่ให้รับรู้สึกภายนอกแม้จะมี
อะไรกระทบสัมผัสภายนอก ถ้าทำได้ ก็นับ
เอาความสำเร็จอย่างนี้เองว่า เป็นการแยก
ความเป็น“กาย”กับความเป็น“จิต”ได้

ไ้แบบนี้ มันก็แค่เท่ากับคนนอนหลับ
หรือคนตกภวังค์ หรือทำการหลบ“ภพนอก”
เข้าไปอยู่ใน“ภพภายใน”ได้สำเร็จ ก็เท่านั้น
มันเป็น“การแยกกาย-แยกจิต”ที่ถูกต้อง
ตามปรมัตถลัจจะของพระพุทธเจ้าที่ไหนกัน

หรือผู้สามารถแยกความรู้สึก เช่น เจ็บ
ปวดที่ร่างมันมีแผลมีฝีเป็นต้น เจ็บมาก ปวด
มาก แต่คนผู้นี้สามารถแยกไม่ให้รู้สึก
เจ็บปวดได้สำเร็จ ตัดความรู้สึกเจ็บปวด
นั้นได้สำเร็จ ก็หลงถือว่าอย่างนี้คือ การแยก
“กาย”แยก“จิต”ได้ อีกแบบหนึ่ง

หรือที่หลงลึกลงไปกว่านั้น ก็คือ เมื่อ
ทำสมาธิหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ได้แล้วก็
มี“จิตวิญญาณ”ของตนออกไปจากร่างของ
ตน ออกไปนอกตัวเราได้ แล้วก็ย้อนมาเห็น
ภาวะตัวเราขณะนั้นว่า ยังมีร่างของเราหนึ่ง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมาธิอยู่ต่อหน้า ก็เลยหลงว่า เราเก่ง ที่แยกธาตุรู้คือ จิตวิญญานออกจากร่างได้แล้วจึงหันกลับมามองดูตนเองอีกที ก็เห็น “ร่าง” ของตนเองอีกต่างหาก หรือเห็นคนอื่นเห็นสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่แวดล้อมตนเองขณะนั้นได้ ก็หลงว่า เราสามารถแยก “กาย” แยก “จิต” ได้ อย่างนี้ก็มี ก็ยึดอย่างนี้ว่า...เก่ง!!!

ส่วนมากก็แยกจิตไม่ได้จริงหรือ เป็นแค่อุปาทานสร้างรูปสร้างเรื่องขึ้นมาหลงเอง เหมือนภาพความฝันต่างๆ แล้วก็หลงว่า “ตนเห็นของจริง” แท้ๆคือ “มโนมยอัตตา” ซึ่งเป็นแค่ “รูปที่สำเร็จด้วยใจ” ภาพนั้นใจมันปั้นขึ้นมาสำเร็จได้ด้วยใจ

เป็น “ภาพเป็นรูป” ที่ตนเองมี “ความตั้งใจ” (สัญญาเจตนา) “ตกแต่ง” (สังขต) “ตกแต่งแล้ว” (สังขิต) ก็หลงเป็น “ความพอใจ” (ฉันทะ) ก็เลยหลง “สะสม” (สัญญาจินต) จึงเกิด “การรวม” (สขน) แล้วมี “การสะสม” (สัญญา จินน, สัญญา จย) ขึ้นจริง เมื่อ “สะสมแล้ว” (สัญญา จิต) ก็ “ยึดเอา, ถือเอา” (อุปาทา) จนเป็น “การยึดมั่นถือมั่น” (อุปาทาน) กระทั่งกลายเป็น “จิตของตน” (สลิตต) ที่จะแยกให้ออกจากกัน ก็ยากยิ่งเสียแล้ว

ที่นี้ ได้มาฝึกฝนการแยก แต่แยกชนิดที่ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ภาวะจริง” ของ “นามรูป” แท้ๆ ที่เป็น “กาย” (องค์รวม) ที่มีจริงเป็นจริง เพราะเข้าใจไปหมายเอาความเป็น “กาย” ผิดเป็น “มหาภูตรูป” เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่การแยก “ปสาทรูป” กับ “โคจรรูป” ที่ต้องมีทั้ง “ปสาท”

(ปสาท) มีทั้งการทำงานของ “ปสาท” และมีทั้ง “การสัมผัส” (ผัสสะ, โภภฏฐัพพะ) แต่ไปหลงแยกอยู่แค่ “สัญญา” (ความหมายรู้, ความจำ) ภายในใจตน ไม่มี “การสัมผัสระหว่างรูปภายนอกกับนามภายในด้วย”

จึงหลงได้แต่ฝึก “การแยก” ในภายใน “องค์ประชุมของจิตในจิต” (นามกาย) เท่านั้น

ไม่ได้ฝึก “การแยกนามธรรม” ในขณะที่มี “ปสาท” ทำหน้าที่อยู่ โดยมี “การสัมผัส” ภายนอกอยู่หลังๆ และ “ปสาท” ก็แสดงความเป็น “ชีวิต” มี “ชีวิตินทรีย์” อยู่ ทำงาน มีปฏิกริยาร่วมกันเป็น “รูปที่รับรู้อารมณ์ ๕ อยู่โต้งๆ” (โคจร) กับ “มหาภูตรูป” ภายนอกเลย

จึงไม่ใช่ “โคจรคคาหิกรูป” (รูปที่รับรู้โคจร คือ รับรู้อารมณ์ ๕) และเมื่อสามารถแยก “ภาพภายในกับความรับรู้ได้” หรือแยก “ภาพตัวเราภายในกับความรับรู้ของเราออกจากกันได้”

“กาย” ของผู้หลงผิดจึงเป็นแค่ “ภาพของร่าง” ที่เรากำหนดหมายรู้้อยู่ภายในใจ ว่าภาพเราที่นั่งสมาธิอยู่นั้นคือ “เรา” หรือภาพที่นอนตายเนาอยู่ต่อหน้าขณะนี้คือ “เรา”

มันก็แค่ “กาย” คือภาพ “กาย” คือร่าง ที่เป็นภาพอันเกิดอยู่ภายในใจเท่านั้น ไม่ใช่ภาพที่มีการสัมผัสอยู่จริงภายนอกเลย

ส่วน “จิต” ที่แยกออกไปจาก “ภาพของร่าง” นั้น ก็คือ “ธาตุรู้” หรือความรู้สึกที่กำลังดู “ภาพของร่าง” เราเองอยู่ขณะนั้น

มันมีแต่ “สัญญา” กำหนดรู้ในภายในกัน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เท่านั้น มันไม่ใช่“วิญญูณ”ที่รับรู้ครบพร้อมขณะมี“ประสาทรูป”กำลังทำงานสัมผัสกันอยู่กับโคจรรูป” และ“โคจร”ก็เป็น“โคจรคคาหิกรูป”[รูปที่รับโคจรคือ รับรู้อารมณ์ ๕ ซึ่งยังมี “สัมปตตโคจรคคาหิกรูป ๒ ได้แก่ ตาและหู ซึ่งเป็น “รูป”ที่ใช้กระแสจิงจากที่ไกลมาแตะรู้ได้ และอสัมปตตโคจรคคาหิกรูป ๓ ได้แก่ จมูก-ลิ้น-กาย ซึ่งเป็น“รูป”ที่ใช้การแตะติดตัวจึงจะรู้ได้ ได้แก่ รสแตะคือลิ้น กับภาวะที่ต้องแตะติดคือกาย และประสาทต้องตื่นรู้ทำงานรับรู้ด้วย ถึงจะมีการรู้ได้)

จึงจะกำหนดได้ว่า“รูป”ที่มี“อินทรีย์”(พลังงาน, เร็วแรง)ของ“ความเป็นชีวิต”ทำงาน(ชีวิตินทรีย์)อยู่ คือ“รูป”ที่ยังทำหน้าที่มีชีวะแต่เป็นแค่“พีชนิยาม” ธาตุรู้ขณะนั้นมีพลังไม่ถึงขั้น“จิตนิยาม” จึงไม่ใช่“วิญญูณ”

นี่คือ “โคจรคคาหิกรูป ๕”

ซึ่งไม่ใช่เพราะต่างจาก“อโคจรคคาหิกรูป ๒๓”(รูปที่รับโคจรไม่ได้ ๒๓ คือ “อุปาทายรูป”ที่หัก“ปสาทรูป ๕”ออก หรือไม่ับ“ปสาทรูป ๕”เข้าไปด้วย)

มันจึงไม่ถึงขั้นที่เรียกว่า“ปัญญา” มันเป็นได้แค่“สัญญา” คือเห็นกันอยู่แต่ภายใน นั่นคือ การแยกจิตแยกกายที่ไม่เป็นไปตามกระบวนการแห่ง“ปรมัตถสังขละ”

เอาละ.. แม้จะเป็นจริงได้ ทำได้จริง

ต่อให้เก่งจริง..ก็ถอระ ถอด“จิต”ตนออกไปได้จริง เป็นผู้สำเร็จจิติปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์ได้แท้ ก็ยังไม่ใช่การแยกกาย-แยกจิตที่เป็น“ปรมัตถธรรม”เพื่อ

รู้แจ้งเห็นจริงใน“รูปนาม” เช่น สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป ๒๘” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นาม”ที่เป็น“เจตสิก ๕๒ จิต ๘๙”เป็นต้นตามพระอนุสาสนี้ของพระพุทธเจ้าอยู่ดี

ซึ่งบางคนหนักไปกว่านั้น นั่งสมาธินี้แหละ แล้วเก่งถึงขั้นแยกร่างออกไป เป็นร่างของตนนอนตายเนาเปื่อยให้เห็นอยู่ต่อหน้าขณะนั้นเลย แล้วก็หลงว่านี่คือ การแยกกาย-แยกจิตได้ อธิบายถึงขั้นว่า เมื่อเห็นสภาพความเนาเปื่อย ก็นี้แหละคือการเห็นอสุภะ เห็นอนิจจัง เห็นความเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เห็นความไม่เที่ยง ทั้งๆที่มันเป็นแค่อุปาทาน เป็นแค่“มโนมยอัตตา”ที่ปั้นขึ้นมาดูมาเห็นเองในใจของตนแท้ๆ

แล้วก็ยึดเอาความสามารถเพียงนี้ ว่านี่แหละเป็นผู้บรรลุ“การแยกกาย-แยกจิต”

หรือจะมีนัยะอื่นอยู่ ที่อาตมายังไม่รู้ก็อาจจะมึกันอีกก็ได้ จะอย่างไรก็ตาม ถ้ามีนัยสำคัญที่ไม่ใช่การการแยกกาย-แยกจิตชนิดที่แยก“รูป”แยก“นาม”จากความเป็น“กายสังขาร” หรือ“กายวิญญูณ”ได้ด้วย“วิโมกข์ ๘” แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“รูปรูป-รูปกาย-รูปนาม-นามกาย-นามรูป”และมีการสัมผัสภายนอกอยู่ด้วย แล้วยังสามารถเป็นผู้“มีความรู้สึก”(สัญญา)ภายในได้เสมอ ไม่ได้ทิ้ง“ภายนอก”เลย จึงจะ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย โดยตนเอง(เอโก)”บริบูรณ์

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก

เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๐๐-๑๐๑

จึงจะเป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง” เป็นปัจจุบันธรรม ยืนยันได้ครบความเป็น “สัตว์” ที่ชื่อว่า “โอปปาติกะ” มีภาวะอยู่โตนโท

เราได้พูดถึง “สัตว์” ที่เป็น “เทวดา” เจริญแบบโลกีย์ และยึดติดแบบเทวนิยมมาแล้ว

ทีนี้..ความเป็น “เทวดา” ที่มี “อาการ” ของความรู้สึกหรืออารมณ์ของใจที่เป็นไปในความเจริญโลกุตระก็เป็นความสงบ แต่ “สงบ” จากกิเลส มี “สงบ” อย่าง “เจโตสมถะ”

“สงบ” เพราะลดละกิเลสได้ สู่ความหมดทุกขอริยสังขม “สุขโลกีย์” ที่เป็น “สุขเท็จ” ที่เป็น “สุขขัลลิกะ” ต้องอย่างนี้ จึงจะเป็น “โลกุตระ” ซึ่งจะกำจัด “สัตว์โอปปาติกะ” ที่ชื่อว่า เทวดา ชนิดที่เป็น “สมมุติเทพ” ไปจริง

แล้วจึงจะเป็น “อุบัติเทพ” ไปตามลำดับ ที่สูงสุดสุดก็เป็น “วิสุทธิเทพ” หรือสุดยอดแห่งพรหม สุดยอดแห่งพระเจ้า

“ผี” มันก็คือ “วิญญาณ” คือ “จิต” นั้นเอง

“เทวดา” ก็ “วิญญาณ” ก็ “จิต”

“พรหม” ก็ “วิญญาณ” ก็ “จิต”

“จิต” ก็ “วิญญาณ” ก็ “มโน”

“มโน” ก็ “วิญญาณ” ก็ “จิต”

..ใช่มั๊ย?

วิญญาณ-จิต-มโน ปรากฏอยู่ ณ ที่ใด จึงคือ ตัวผี-ตัวเทวดาแท้ๆ อยู่ ณ ที่นั้น และไม่ลิ่งสู่อยู่ที่ไหนๆ อันเป็นมหาภูตรูปด้วย

จะอยู่ได้ประจำที่ เป็นเหมือนห้อง

เหมือนถ้ำ มีขอบเขต เรียกว่า “คูหาสยง” ที่เดียวเท่านั้นคือ ในตัวสัตว์โลกที่มี “จิตนิยาม”

ดินน้ำไฟลม หรืออากาศ มหาภูตรูปทั้งหลาย มันเป็น “ผี” เป็น “เทวดา” ไม่ได้

“ผี” หรือ “เทวดา” หรือ “พรหม” ก็คือ วิญญาณ คือจิต คือเจตสิก คืออารมณ์ คือเวทนาเท่านั้นที่เป็น “ผี” เป็น “เทวดา”

และเป็นแล้ว ก็ “เห็นไม่ได้” (อนิทัสสนัง) ไม่มี “สรีระ” (อสุรีระ) ให้เห็นได้แบบตาเห็น จะ “เห็น (บัสสโต)” ได้ “รู้ (ชานโต)” ได้ ก็เป็นแค่ “อาการ” เท่านั้นที่ปรากฏให้ผู้เรียนรู้กำหนดหมาย (สัญญา) กำหนดเครื่องหมาย (นิมิต) เอาเอง ตามญาณปัญญาของตน

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น “ผีแท้” ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็น “เทวดาแท้” ไม่ได้

ดินน้ำไฟลมอากาศเป็นได้แค่ “ผีลอก-เทวดาลอก-พรหมลอกๆ” คือ “เท็จ” ทั้งสิ้น

แม้แต่ “รูป” ทั้งหลายทั้งปวงเดี่ยวๆ ที่ไม่เกี่ยวกับ “นาม” เลยนั้น มันเป็น “ผี” เป็น “เทวดา” เป็น “พรหม” ไม่ได้เด็ดขาด

แต่ก็หลอกกัน แล้วก็หลงกันอยู่ในโลก บั้นขึ้นมาเป็น “มโนมยอัตตา” จนสำเร็จแล้ว ก็เห็นเอง หลอกตนเอง หลอกผู้อื่นให้หลงตาม จนกระทั่งผู้อื่นกลายเป็นผู้หลงก็มี “อุปาทาน” สามารถได้มโนมยอัตตา (มโนมยอัตตปฏิลาโภ) นั้นไปตามๆกัน หลงว่าจริงไปตามๆกันจนบัดนี้

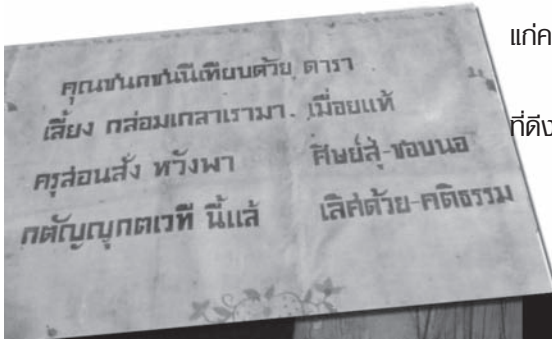
มอมเมากันมานานแสนนาน แม้ปัจจุบันนี้ก็ไม่ยอมเพลาการหลอก ให้หลงผิดว่า ผี

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

“**วัตถุมงคล**”ทั้งหลายในโลกนี้ ไม่มีวัตถุใดเลยแม้สักอย่างเดียวที่จะทำความเจริญอันดีงามให้เกิดแก่ตัวของตัวเองได้ จะมีก็แต่ “**มนุษย์มงคล**”เท่านั้นเพียงอย่างเดียว ที่จะสร้างมงคลให้ตนเอง ดีงามขึ้นได้ ทั้งยังจะสร้างมงคลสุขอันอบอุ่นแก่อุบลแก่คนอื่น ๆ ได้ แก่คนทั้งชาติได้ แก่คนทั้งโลกได้

พระพุทธรองคังศรีสทิง “**มงคล**” ที่แท้จริงก็คือการประพฤติที่ดีงามของมนุษย์เรานั้นเอง ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับวัตถุมงคลใด ๆ เลย

มนุษย์มงคล

(มหามงคลชาติก)

ณ นครราชคฤห์ เมืองหลวงของแคว้นมคธ ปรากฏมีบุรุษคนหนึ่งตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดังท่ามกลางฝูงชนที่เฝ้าแน่นว่า

“วันนี้มงคล(สิ่งที่นำความสุขความเจริญมาให้) จะเกิดมีแก่เรา....มงคลจะเกิดมีแก่เรา.....”

กล่าวแล้วเขาก็จากไป ปล่อยให้ผู้คนทั้งหลายพากันงงงเงงสงสัย หันมาไต่ถามกัน

“อะไรหนอที่เป็นมงคล”

ในทีนั้นเอง....พลันมีชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้นก่อนใครๆ

“**การได้เห็นลิ!** เป็นมงคลอย่างยิ่ง เช่น ตีน แต่เข่าก็ได้เห็นวัวควาย เห็นหญิงมีครรภ์ เห็นหม้อเต็มด้วยน้ำ เห็นเนยชั้นเนยใส เห็นผ้าใหม่ เห็นข้าวปายาส(ข้าวสุกที่หุงด้วยนมวัว) เป็นต้น การได้เห็นอย่างนี้แหละถือว่าเป็นมงคล นอกจากนี้ไม่ถือว่าเป็นมงคล”

หลายๆ คนพากันพยักหน้าสลับสนุน

“คนผู้นี้พูดถูกต้องแล้ว”

แต่ก็มีเสียงคัดค้านดังขึ้นว่า

“นั่นไม่ใช่มงคล การได้ลำดับฟังสิ! เป็นมงคล เช่น ได้ฟังว่านี่สมบูรณ์ นี่เจริญ นี่สบาย นี่น่ากิน นี่น่าใช้ ฯลฯ การได้ฟังอย่างนี้จึงจะเป็นมงคล นอกนั้นไม่ใช่”

ก็มีหลายคนตะโกนเข้าข้างเขา

“อย่างนี้สิ! ถึงจะพูดถูก”

แต่ก็ยังคงมีผู้ไม่เห็นด้วยแย้งว่า

“นั่นก็ไม่ใช่มงคล การได้สัมผัสและต้องของจริงสิ! จึงจะเรียกว่าเป็นมงคล คือได้แตะแผ่นดินหรือหญ้าเขียวๆ ได้จับผ้าที่สะอาด ได้หยิบเงินทอง ได้ชิมลิ้มรสอาหาร ฯลฯ การได้จับต้องอย่างนี้จึงจะเรียกว่าเป็นมงคล อย่างอื่นไม่ใช่มงคลทั้งนั้นแหละ”

คนกลุ่มหนึ่งยินดีกับความคิดนี้

“ท่านกล่าวได้ถูกต้องที่สุด”

เมื่อเป็นเช่นนี้ มหาชนทั้งหมดจึงมีความคิดที่แตกต่างกันอยู่ ๓ จำพวกคือ

๑. พวกได้เห็นเป็นมงคล (ทิฐฐมมังคฺลิกะ)

๒. พวกได้ลำดับฟังเป็นมงคล (สุตมมังคฺลิกะ)

๓. พวกได้จับต้องเป็นมงคล (มุตมมังคฺลิกะ)

ต่างคนต่างก็ไม่ยอมกัน มีความคิดเห็นร่วมกันไม่ได้ เรื่องนี้จึงลุกลามใหญ่โต แม้กระทั่งเหล่าเทวดา (คนใจสูง)ทั้งหลาย ก็ไม่อาจตัดสินได้ว่าใครถูกต้องกว่ากัน

ในที่สุดท้าวสักกะจอมเทพ (ผู้ใหญ่สุดของหมู่คนใจสูง) ทรงแก้ปัญหาด้วยความคิดที่ว่า

“ในโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก (โลกของคนใจสูง) จะมีก็แต่พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ที่จะสามารถแก้ปัญหานี้ได้ เราจะพาเทวดาทั้งหลายไปเข้าเฝ้าพระองค์”

ท้าวสักกะจอมเทพจึงพาเหล่าเทวดาไปทูลถามปัญหานี้ พระศาสดาทรงพระกรุณาประทานคำตอบด้วยมงคลสูตร ตรัสแสดงมทามงคล ๓๔ ประการให้ฟัง...

“นี่เป็นอุดมมงคล ๓๔ คือ ความดีความเจริญอันสูงสุด ๓๔ ประการ

๑. ไม่คบคนพาล (อะเสวนา จ พาลานัง)
๒. คบหาบัณฑิต (ปณฺธิตานิญฺญ จ เสวนา)
๓. บุษาบุคคลที่ควรบูชา (บุชา จ ปุชฺณิยานัง)
๔. อยู่ในที่อันสมควรอยู่ (ปฏฺฐิรูปเทสวาโส จ)
๕. มีบุญ (ชำระกิเลส) ทำสะสมไว้แล้ว (บุพเพ จ กตปุญฺญตา)
๖. ตั้งตนไว้อย่างถูกต้อง (อฺตตสัมมาปณฺธิ จ)
๗. เป็นผู้รู้สัจธรรมมากยิ่งขึ้น (พาหุสัจฺจัญจะ)
๘. มีศิลปะฝีมือยอดเยี่ยม (สิปปัญจะ)
๙. มีวินัยศึกษาดีแล้ว (วินโย จ สุลิกชิตฺโต)
๑๐. กล่าวแต่ถ้อยคำเป็นประโยชน์ที่ดี (สุภาสิตา จ ยา วาจา)
๑๑. ดูแลช่วยเหลือบิดามารดา (มาตาปิตุ อပ္ปฏฺฐานัง)
๑๒. ช่วยเหลือบุตร (ปุตตสังคหะ)
๑๓. ช่วยเหลือภรรยา (ทารสังคหะ)
๑๔. ทำงานไม่ให้คั่งค้าง (อนากุลา จ กัมมันตา)
๑๕. ทำทานเสียสละ (ทานัญจะ)
๑๖. ปฏิบัติธรรม (ธัมมจริยา จ)
๑๗. ช่วยเหลือญาติ (ญาติกานัญจะ สังคโธ)
๑๘. ทำงานที่ไม่มีโทษ (อนวัชชานิ กัมมานิ)
๑๙. งดเว้นการทำความบาป (อารตี วิรตี ปาปา)
๒๐. เหนียวรั้งกายวาจาใจออกจากของมอมเมาให้โทษ (มัชชปาณา จ ลัญญโม)
๒๑. ไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย (อฺปปมาโท จ ธัมเมสุ)
๒๒. มีสัมมาคารวะ (คารโว จ)
๒๓. มีความถ่อมตน (นิวาโต จ)
๒๔. ยินดีความสันโดษใจพอ (สันตฺตุลฺลึ จ)
๒๕. เป็นผู้รู้คุณแล้วตอบแทนคุณ (กตัญญุตฺตา)
๒๖. ฟังธรรมสม่ำเสมอ (กาเลนะ ธัมมัสสวนัง)
๒๗. มีความอดทน (ขันติ จ)
๒๘. เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย (โลวฉัสสตา)
๒๙. พบปะเยี่ยมเยียนสมณะ (สมณานัญจะ ทัสสนัง)

- ๓๐. สนทนาธรรมสม่ำเสมอ
(กาลณะ ธรรมสภาจฉา)
- ๓๑. เพียรเผาผลาญกิเลสเสมอๆ (ตโป ๑)
- ๓๒. ประพฤติให้ถึงปรมาตม์คือ จิต เจตสิก รูป นิพพาน (พรัหมจริยัญจะ)
- ๓๓. เห็นแจ้งอาริยสังค คือรู้แจ้งความจริงอัน ประเสริฐสุดของชีวิต(อริยสังคจาณะ ทัสสนัง)
- ๓๔. กระทำให้แจ้งในนิพพาน
(นิพพานสังคจิกิริยา ๑)
- ๓๕. จิตไม่หวั่นไหว แม้สัมผัสโลกธรรมอยู่
(ผู้จัลัสสะ โลกธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ)
- ๓๖. จิตไม่เศร้าโศก ลึนธูลีหมอง (อโสกัง)
- ๓๗. จิตไม่หลงเสพความยินดี ลึนธูลีเริง(วิรัชัง)
- ๓๘. จิตเกษมสงบสันติสัมบูรณ์แล้ว (เขมมัง)

ถ้าเทวดา (คนใจสูง) และมนุษย์ (คนใจ ประเสริฐ)
ทำมงคลเช่นนี้แล้ว
จะเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ต่อข้าศึกกิเลสทุกหมู่เหล่า
ย่อมถึงความสวัสดิ (ความดีความเจริญ)ใน
ที่ทุกสถาน”

เมื่อจบมงคลสูตรนั้น เทวดาจำนวนมากได้ บรรลุเป็นพระอรหันต์ แล้วที่ได้เป็นพระโสดาบัน นั้นก็นับไม่ถ้วนเลย

ด้วยเหตุการณดังนี้เอง มหามงคลจึงปรากฏ แก่มนุษย์ทั้งหลายแล้ว ทำให้ภิกษุทั้งหลาย สรรเสริญคุณของพระศาสดาในธรรมสภาว่า

“พระศาสดาทรงแก้ปัญหาเรื่องมงคล ซึ่ง พันวิสัยของผู้ใดอื่นจะแก้ได้ ทรงสามารถตัด ความรำคาญใจของมนุษย์(คนใจประเสริฐ) และ เทวดา(คนใจสูง)เสียได้ ดุจทำให้ดวงจันทร์ส่อง สว่างอยู่ในท้องฟ้า ฉะนั้น ท่านทั้งหลายพระพุทธ- องค์ทรงมีปัญญามากถึงเพียงนี้”

ขณะนั้นพระศาสดาเสด็จมาถึง เมื่อทรง ทราบเรื่องที่เหล่าภิกษุสนทนากันแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การแก้ปัญหาเรื่องมงคล โดยที่เราเป็นผู้บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณ (ความ รู้แจ้งที่รู้ถูกต้องได้ด้วยตัวเอง) แล้วในบัดนี้ ไม่น่า

อัศจรรย์เลย ไม่เท่าเมื่อครั้งเรายังเป็นพระโพธิสัตว์ (พระอรหันต์ผู้บำเพ็ญบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า) ประพฤติธรรมอันประเสริฐอยู่ เราเคยแก้ ปัญหามงคลดังนี้ ตัดความสงสัยของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลายได้ นั่นจึงน่าอัศจรรย์มาก กว่านัก”

แล้วทรงนำเอาเรื่องราวในันตรัสให้ฟัง

.....

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครอง ราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี ปรากฏมีทารก น้อยคนหนึ่งกำเนิดในตระกูลพราหมณ์ ซึ่ง สมบูรณ์เพียบพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ อยู่ใน นิคมตำบลหนึ่ง โดยที่บิดามารดาได้ตั้งชื่อให้ว่า **รักชิตกุมาร**

เมื่อรักชิตกุมารเจริญเติบโตขึ้นแล้ว ได้ไป ร่ำเรียนจนจบศิลปวิทยาที่เมืองตักกกลีลา พอกลับ มาบ้านแล้ว ก็มีภรรยาอยู่ครองเรือนของตน กระทั่งบิดามารดาล่วงลับไป จึงได้ตรวจตราดู ทรัพย์สินที่มีอยู่มากมายมหาศาล แต่แทนที่จะ ดีใจ กลับบังเกิดความสังเวชใจ เบื่อหน่ายที่จะ ต้องแสวงหาทรัพย์ใหม่ ต้องคอยดูแลรักษา ทรัพย์เดิม และต้องระแวงระวังทรัพย์ที่มีอยู่ ให้ปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย เขาจึงตกลงใจยก ทรัพย์ส่วนหนึ่งให้ภรรยา ส่วนหนึ่งแจกจ่าย ข้าทาสบริวาร และส่วนสุดท้ายทำการให้ทานแก่ คนทั่วไปเป็นการใหญ่

ในที่สุดก็ละออกจากกาม ไปบวชเป็นดาบส (นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเผากิเลส)อยู่ที่ป่าหิมพานต์ กระทำความเพียรเผาผลาญกิเลส จนได้ฌาน (จิต สงบอันประณีตยิ่ง) และอภิญญา (ความรู้ยิ่ง)บังเกิด ขึ้น อาศัยเพียงเผือกมันและผลไม้ในป่าเป็นอาหาร เท่านั้น กระทั่งต่อมา...ได้มีอันเตวาลิก (ลูกศิษย์) มา สัมครเป็นบริวารมากมายถึง ๕๐๐ คน

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกศิษย์ทั้งหลายได้เข้าไปหา พระดาบส ครั้นนมีสการแล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ นี้ก็ล่วงพ้นฤดูฝนแล้ว

พวกข้าพเจ้าปรารถนาออกจากบ้านนี้ จาริกไปตามชนบทต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความอดทน แข็งแรง ให้แก่ร่างกายและจิตใจของตน จึงมาขออนุญาตกับอาจารย์”

รักชิตดาบสได้ฟังดังนั้น ก็กล่าวว่า

“ถ้าปรารถนาเช่นนั้น พวกท่านก็จงไปกันเถิด แต่เราจะยังคงอยู่ที่นี้แหละ”

ดาบสเหล่านั้นจึงนมัสการลาอาจารย์ ออกจาริกไปตามชนบททั้งหลาย จนกระทั่งไปถึงนครพาราณสี ได้แวะพักอยู่ในพระราชอุทยาน ชาวเมืองเมื่อทราบข่าวก็พากันมาเคารพสักการะเป็นจำนวนมาก

มีวันหนึ่ง ชาวเมืองหลากหลายประชุมสนทนากัน ที่เรือนรับแขกในนครพาราณสี พูดคุยกันถึงเรื่อง“มงคล” บ้างก็ว่าการได้เห็นนั้นเป็นมงคลอย่างยิ่ง เช่น ได้เห็นโคเผือก ได้เห็นหม้อเต็มด้วยน้ำ ได้เห็นผ้าไหม ได้เห็นข้าวปายาสอย่างดี ฯลฯ แต่บางคนก็ว่าการได้สดับฟังต่างหากเป็นยอดมงคล เช่น ได้ฟังคนพูดถึงข่าวดี พูดถึงความเจริญ พูดถึงความสบาย พูดถึงอาหารรสเลิศ ฯลฯ แต่อีกพวกก็ว่า การได้จับต้องจึงจะเป็นมงคล เช่น ได้จับต้องแผ่นดิน จับหญ้าเขียวๆ จับผ้าสะอาด จับเงินทอง จับอาหารดีๆ ฯลฯ

ทั้งสามพวกนี้ ต่างฝ่ายก็ยินดีในมงคลของตน เชื่อในความถูกต้องอย่างของตน คนทั้งหมดจึงมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน แล้วก็ไม่ว่าจะมีความเห็นร่วมกันได้ว่า อย่างไรเป็นมงคลแท้จริง

ครั้นเมื่อไม่อาจตัดสินได้จึงพากันไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต แต่พระราชาก็ไม่สามารถจะตอบมงคลปัญหานี้ได้

พระราชากับผู้ส่งสัยทั้งหมด จึงไปยังพระราชอุทยาน ถามมงคลปัญหากับหมู่ดาบสทั้งหลาย แม้เหล่าดาบสก็กล่าวว่า

“มหาบพิตร อาตมาทั้งหลายก็มีอาจตอบมงคลปัญหานี้ได้ เห็นทีจะมีแต่อาจารย์ของพวกอาตมาเท่านั้น ซึ่งเป็นผู้มีญาณปัญญามาก

พำนักอยู่ที่ป่าหิมพานต์ จะไขข้อมงคลนี้ให้จับใจมนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้”

พระราชาทรงดับแล้วก็ตรัสกับดาบสเหล่านั้น

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ดินแดนหิมพานต์นั้นไกลนักและไปยากลำบากยิ่ง พวกเราไม่อาจไปที่นั่นได้ ถ้าจะให้ดีแล้ว พระคุณเจ้าทั้งหลายโปรดกลับไปยังสำนักอาจารย์ เรียนถามเรื่องมงคลนั้นไว้ แล้วทรงจำให้ขึ้นใจ นำกลับมาบอกเล่าให้แก่พวกเราฟังด้วยเถิด”

เหล่าดาบสพิจารณาแล้ว ก็ยอมรับปากตามนั้น ออกเดินทางกลับไปสู่ป่าหิมพานต์ ครั้นเมื่อถึงที่พำนักของอาจารย์ ได้สนทนาบอกเล่าเรื่องต่างๆ ให้อาจารย์ฟัง แล้วก็เอ่ยปากขอรับฟังคำสอน

“พวกข้าพเจ้าทั้งหลายจะขอโอกาสต่อท่านอาจารย์ ได้โปรดเฉลยมงคลปัญหา ให้แจ่มแจ้งแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิดว่า **อะไรเป็นมงคล จะทำอย่างไรจึงจะเป็นผู้ซึ่งความสวัสดิ(ความดีความเจริญ)คุ้มครองแล้ว ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า”**

รักชิตดาบสจึงตอบปัญหานั้นด้วยญาณรู้อันยิ่งว่า

“แม้เทวดาและพรหมทั้งปวง ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย บุคคลใดอ่อนน้อมอยู่เป็นนิจด้วยเมตตาบັນชิตทั้งหลายกล่าวเมตตาของบุคคลนั้นว่าเป็น**สวัสดิมงคล**(ความดีงามที่น่าสุขมาให้) ในสัตว์ทั้งปวง

ผู้ใดประพฤติด้อมตนแก่สัตว์โลกทั้งผอง แก่หญิงและชายพร้อมเด็ก เป็นผู้อดทนต่อถ้อยคำ**ชั่วร้าย** ไม่กล่าวล่ำเลิกถึงเรื่องเก่าๆ บันชิตทั้งหลายกล่าวความอดกลั้นของผู้นั้นว่า เป็น**สวัสดิมงคล**

ผู้ใดเป็นผู้มีปัญหาดี มีความรู้แจ้งประูประังเมื่อเหตุเกิดขึ้นไม่**ดูหมิ่นมิตรสหายด้วยศิลปะ-ทรัพย์-สกุลและชาติกำเนิด** บันชิตทั้งหลายกล่าวการไม่ดูหมิ่นสหายของผู้นั้นว่า เป็น**สวัสดิมงคล**ในสหายทั้งหลาย

ลัตบุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฐิ) เป็นผู้ชอบคุ่นเคย

กับใครๆ เป็นมิตรแท้ เป็นผู้มีความมุ่งมั่นคง เป็นผู้ไม่ประทุษร้ายมิตร เป็นผู้แบ่งปันทรัพย์สินของตนให้แก่มิตร บัณฑิตทั้งหลายกล่าวการได้ประโยชน์ เพราะอาศัยมิตร และการแบ่งปันของผู้นั้นว่าเป็นความสวัสดิมงคลในมิตรทั้งหลาย

ภรรยาของผู้ใดมีวัยเสมอกัน อยู่ร่วมกันด้วยความปรองดอง ประพฤติคล้ายคลึงกัน เป็นคนใฝ่ใจในธรรม ไม่เป็นหญิงหมั้น มีศีลโดยสมควร แก่สกุล รู้จักปรนนิบัติสามี บัณฑิตทั้งหลายกล่าวคุณความดีในภรรยาของผู้นั้นว่า เป็นสวัสดิมงคลในสามีทั้งหลาย

พระราชอาญาเป็นเจ้าแผ่นดิน ทรงพระอิสริยยศใหญ่ ทรงทราบความสะอาดและความขยันหมั่นเพียรของราชเสวก (ข้าราชการในราชสำนัก) คนใด และทรงทราบราชเสวกคนใดเป็นผู้ไม่ร้าวรานกับพระองค์ ทั้งทรงทราบราชเสวกคนใด มีใจจงรักภักดีต่อพระองค์ บัณฑิตทั้งหลายกล่าวคุณความดีของราชเสวกนั้น ๆ ว่าเป็นสวัสดิมงคลในพระราชอาญาทั้งหลาย

บุคคลใดมีศรัทธาให้ข้าน้ำ ให้ดอกไม้ของหอมและเครื่องลูบไล้ มีจิตเลื่อมใสยินดีในการให้ บัณฑิตทั้งหลายกล่าวความศรัทธาในการให้ของบุคคลนั้นว่า เป็นสวัสดิมงคลในสวรรค์(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง)ทั้งหลาย

สัตบุรุษทั้งหลายผู้รู้แจ้งด้วยญาณ(ความรู้จักรัธรรม) ผู้ยินดีแล้วในลัทธิปฏิบัติ เป็นพหูสูตแสวงหาคุณความดี เป็นผู้มีศีล ทำบุคคลอื่นให้บริสุทธิ์ด้วยอารยธรรม บัณฑิตทั้งหลายยกย่องความดีของสัตบุรุษนั้นว่า เป็นสวัสดิมงคลในท่ามกลางพระอรหันต์

ความเป็นมงคลอันสวัสดิเหล่านี้ ผู้รู้สรรเสริญแล้วว่า มีสุขเป็นผลกำไรในโลก คนผู้มีปัญญาทั้งหลายพึงเสพความสวัสดิเหล่านี้ไว้ในโลก ส่วนมงคลทั้ง ๓ คือ การได้เห็น การได้สดับฟัง และการได้จับต้องนั้น ล้วนมิใช่มงคลแท้จริง”

พอดาบสทั้งหลายได้รับฟังมงคลแท้จริงเหล่านั้นแล้ว ครั้นล่วงไปได้ ๗ วัน ก็ขออนุญาต

อาจารย์ ลาไปนครพาราณสีอีกครั้ง เพื่อให้คำตอบเรื่องมงคล แต่พระเจ้าพรหมทัตกับชาวเมืองทั้งหลาย

นับตั้งแต่นั้นมา มงคลก็ปรากฏในโลก ได้มีผู้ประพฤติในข้อมงคลนั้นมากมาย พวกเขาเมื่อตายไปแล้ว ก็ได้สุคติ(ทางไปดี) เกิดในโลกสวรรค์(โลกของคนใจสูง) ส่วนรักชิตดาบสนั้นก็เจริญพรหมวิหาร ๔ (ธรรมของผู้มีใจประเสริฐสูงสุด ๑.เมตตา ๒. กรุณา ๓. มุทิตา ๔. อุเบกขา) พาทมูดาบสไปเกิดในพรหมโลก(โลกของผู้บริสุทธิ์จากกาม)

พระศาสดาแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัส

“หมูดาบสในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัท ในบัดนี้ ลูกศิษย์ผู้ถามมงคลปัญหานั้น ได้มาเป็นพระสารีบุตรในบัดนี้ ส่วนรักชิตดาบสนั้น ก็คือเรตถาคตนั่นเอง ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๓๑๘ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๔๗๓ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๙๔๓)

อย่าให้รกเกราะกรัง
อย่าจมฝังอยู่ในรู
จงรู้จัก “กรรม” กับ “กาล”

(โศลกธรรมปี ๒๕๔๑)

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๓

ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียง
ปลูกฝังให้ผู้คนคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล

ในเชิงวิทยาศาสตร์ที่บูรณาการกับหลักจริยศาสตร์
ด้วยการกำหนดเป้าหมายของผลที่ “ดี” ให้แม่นยำก่อนว่า
ต้องเป็นไปเพื่อสิ่งที **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขยั่งยืน”**

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ตัวอย่างบางเรื่องที่ยกมาให้เห็นข้างต้นอาจ
จะพอช่วยให้เข้าใจได้บ้างถึงพลังอำนาจและ
ความสำคัญของธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองที่
แฝงอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคม
การเมืองหนึ่ง ๆ อันมีผลต่อการสร้างความ
เข้มแข็งของรัฐ แต่ก็อาจมองได้ว่าเป็นความ
เข้มแข็งในเชิงลบของอำนาจรัฐภายใต้ลัทธิ
ชาตินิยมที่นำไปสู่การสร้างความรู้สึกรุนแรงทาง
การเมือง การละเมิดสิทธิมนุษยชน และการ
ก่อสงครามเบียดเบียนกัน อย่างไรก็ตามธรรมะ
แห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียงใน
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จะมีลักษณะ
แตกต่างจากธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองตาม
ตัวอย่างที่กล่าวมา เพราะตั้งอยู่บนหลักการที่มุ่ง

ปลูกฝังให้ผู้คนคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลในเชิง
วิทยาศาสตร์ที่บูรณาการกับหลักจริยศาสตร์ ด้วย
การกำหนดเป้าหมายของผลที่ “ดี” ให้แม่นยำ
ก่อนว่า ต้องเป็นไปเพื่อสิ่งที **“มีประสิทธิผล มี
ประโยชน์ และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน”**
จากนั้นจึงค่อยเรียนรู้ว่าจะกระทำ **“เหตุ”** ต่าง ๆ
อย่างเหมาะสมถูกต้องเพื่อนำไปสู่ **“ผลที่ดี”** ที่
พึงปรารถนานั้น ๆ ได้อย่างไร เพื่อไม่เป็นการ
เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ตลอดจนเพื่อสร้าง
ประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับคนจำนวนมากที่สุด
(greatest happiness for the greatest people)
ให้เกิดขึ้นอย่างยั่งยืนในภาพรวมระยะยาว

ถ้าหากสมมติฐานแห่งวิกฤตการณ์ความ

ขัดแย้งแตกแยกในระบบสังคมการเมืองไทยที่ผ่าน มา เกิดจากสาเหตุหลักของความไม่สอดคล้องกันระหว่างโครงสร้างส่วนบนบนทางการเมืองในลัทธิประชาธิปไตยที่เรารับมาจากอารยธรรมตะวันตก กับระเบียบแบบแผนในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคมที่ยึดโยงอยู่กับระบบคุณค่าทางศีลธรรมบนรากฐานเดิมของสังคมไทยกรณีเช่นนี้ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่มีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์ ก็น่าจะเป็นคำตอบสำหรับหนทางปรับสร้างระเบียบแบบแผนใหม่ในโครงสร้างส่วนลึกของสังคมไทย เพื่อให้สามารถรองรับโครงสร้างส่วนบนบนทางการเมืองของระบบสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม ในโลกยุคโลกาภิวัตน์สมัยใหม่ที่ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีอิทธิพลครอบงำอารยธรรมมนุษย์ทุกวันนี้ได้

ตัวอย่างเล็ก ๆ เรื่องหนึ่งซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความขัดแย้งระหว่างโครงสร้างส่วนบนของอำนาจรัฐที่ถูกกดดันให้เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์สมัยใหม่ กับโครงสร้างส่วนลึกของระเบียบแบบแผนทางสังคม (บนรากฐานเดิมของสังคมไทย) ที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกันก็คือ เรื่องการอนุญาตให้นักเรียนชายตัดผมทรงตรง และนักเรียนหญิงไว้ผมยาวได้ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

ขณะที่การตัดผมสั้นของนักเรียนยึดโยงอยู่กับระเบียบแบบแผนคุณค่าทางศีลธรรม และกระบวนการปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองให้กับเยาวชนไทยแต่เดิม โดยตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าการฝึกให้นักเรียนมีระเบียบวินัยด้วยการตัดผมสั้นจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเด็ก เพราะทำให้เด็กไม่หมกมุ่นกับเรื่องความสวยงามทางเพศมากเกินไปก่อนวัยอันควร จะได้ใส่ใจกับ “หน้าที่” ใน

การศึกษาหาความรู้ให้มากๆ (อาทิ นักเรียนที่ตัดผมสั้นจะไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ในเวลาว่างก็คงเข้าไม่ได้กับทรงผมบนหัวดังกล่าว เป็นต้น) การใช้อำนาจที่เป็นทางการของรัฐควบคุมบังคับเด็กผ่านระเบียบเรื่องทรงผมนักเรียนจึงเป็นเครื่องมือทางสังคมอย่างหนึ่งในการปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง เพื่ออบรมกล่อมเกลาให้นักเรียนมีวินัยและตั้งอยู่ในกรอบของศีลธรรมอันดีงามตั้งแต่เด็ก

การยกเลิกระเบียบแบบแผนเดิมของกระทรวงศึกษาธิการโดยอนุญาตให้เด็กสามารถไว้ผมยาวได้ จึงทำให้ดูเหมือนว่าอำนาจทางการเมืองสมัยใหม่กำลังเข้ามาคุกคามระบบคุณค่าและระเบียบแบบแผนของสังคมไทยแต่เดิมที่เคยช่วยให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ผู้คนตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม เด็กมีความอ่อนโยนไม่แข็งกระด้าง รู้ที่ต่ำที่สูง เคารพเชื่อฟังพ่อแม่ผู้ปกครอง ฯลฯ

ผู้คนส่วนหนึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนรุ่นเก่าคงจะนึกท้วงใยอนาคตของชาติบ้านเมืองเมื่อได้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นกับกระบวนการปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองให้กับเด็กไทยทุกวันนี้ ที่ออกนอกกลุ่-นอกทางจากระเบียบแบบแผนทางสังคมที่พวกตนคุ้นเคย บ้านเมืองในอนาคตจะเป็นอย่างไร ถ้าเด็กทุกวันนี้หมกมุ่นอยู่แต่เรื่องวัตถุนิยม รัก-สวยรักงาม มีแฟนตั้งแต่ยังเป็นเด็ก แล้วก็มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรบ้าง ตั้งแก๊งชิงรถจักรยานยนต์บ้าง ยกพวกตีกันบ้าง ดิตเกมคอมพิวเตอร์บ้าง ตลอดจนเถียงพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ด้วยการอ้างเรื่อง “สิทธิมนุษยชนของเด็ก” ซึ่งในที่สุดก็กลายเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้คนเหล่านี้ถูกชักนำด้วยอุดมการณ์ชาตินิยมและลัทธิจารีตนิยมให้ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านนักการเมืองที่มาจากทางเลือกตั้งตามวิถีทางประชาธิปไตยที่เรารับเข้ามาจากอารยธรรม

ตะวันตก ซึ่งเข้ามาทำลายระเบียบแบบแผนอัน
ดงามของสังคมไทยแต่เดิมดังกล่าว

แต่เมื่อทรงผมถูกทำให้กลายเป็นสัญลักษณ์
ของเส้นแบ่งระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็น
ผู้ใหญ่ เพราะต่อเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่หรือเข้าเรียน
ระดับอุดมศึกษาแล้วเท่านั้นถึงจะไว้ผมยาวได้ ถ้า
ยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมต้องตัดผมสั้น ดังนั้นการ
ไว้ผมยาวก็เท่ากับเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความ
เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะพ้นจากวัยเด็ก (โดย
ใครตัดผมสั้นก็อาจถูกเพื่อน ๆ ที่ไว้ผมยาวล้อเลียน
ได้ว่ายังเป็นลูกแหง่ ปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านม) ขณะที่
การสื่อสารในยุคข้อมูลสารสนเทศสมัยใหม่ทำให้
เยาวชนไทยและคนไทยได้เห็นแบบอย่างของ
เยาวชนในประเทศพัฒนาแล้วอื่น ๆ ซึ่งนักเรียน
ไม่ต้องตัดผมสั้น แต่ก็มีวุฒิภาวะ สติปัญญา และ
ความรับผิดชอบที่ดีได้ อันส่งผลทำให้เกิดกระแส
กดดันต่อกระทรวงศึกษาธิการให้ปรับปรุงกฎ
ระเบียบเรื่องทรงผมของเด็กในทางที่ไม่เป็นการ
“ละเมิดสิทธิเด็ก” มากเกินไป

ในกรณีเช่นนี้ถ้ากระทรวงศึกษาธิการหันมา
มุ่งเน้นที่การสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่อปลูกฝัง
ให้เด็กมีหลักคิดอย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล อัน
เป็นไปเพื่อเป้าหมายของสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มี
ประโยชน์ และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน”**
ภายใต้ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจ
พอเพียงดังที่กล่าวมา จนเกิดเป็นระเบียบแบบแผน
ใหม่ทางสังคมที่สามารถช่วยให้เด็กมีสติปัญญา
มีความรับผิดชอบ และตั้งอยู่ในกรอบของศีล-
ธรรมอันดีงาม ด้วยการ **“ระเบิดจากภายใน”** โดย
ไม่ต้องอาศัย **“เครื่องมือควบคุมบังคับจาก
ภายนอก”** ผ่านทรงผมของเด็ก ความขัดแย้งใน
เชิงโครงสร้างระหว่างบทบาทอำนาจรัฐใน
โครงสร้างส่วนบนทางการเมือง กับระเบียบแบบ
แผนในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม กรณีดังกล่าว
นี้ก็จะคลี่คลายลงได้ เป็นต้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

ชิง...

ต้อนรับลมหนาว

ช่วงฤดูหนาวร่างกายต้องการความอบอุ่น
เป็นพิเศษ การบริโภคอาหารบางประเภทช่วย
ทำให้ร่างกายอบอุ่นได้เช่นกัน

“ชิง” เป็นสมุนไพรฤทธิ์อุ่น รสร้อน ช่วยให้
ร่างกายอบอุ่นขึ้นได้ เนื่องจากชิงอุดมไปด้วย
วิตามินและแร่ธาตุที่มีความสำคัญต่อร่างกาย
หลายชนิด ไม่ว่าจะเป็น ธาตุเหล็ก แคลเซียม
ฟอสฟอรัส วิตามินเอ วิตามินบี ๑ วิตามินบี ๒
วิตามินบี ๓ วิตามินซี เบต้าแคโรทีน อีกทั้งยังมี
โปรตีน คาร์โบไฮเดรต และเส้นใยเป็นจำนวนมาก

ชิงช่วยขับเหงื่อ ทำให้ร่างกายอบอุ่น ช่วย
บรรเทาพิษไข้ ช่วยลดอาการไอ และระคายคอ
จากเสมหะ นอกจากนี้แล้ว ชิงยังมีสรรพคุณช่วย
ไล่ความเย็น ช่วยขับลม แก้ท้องอืด ท้องเฟ้อ
ช่วยให้เจริญอาหาร ช่วยย่อยอาหาร ทำให้เลือด
ไหลเวียนดี แก้นิ่ว บำรุงธาตุไฟ ลดความดัน ลด
คอเลสเตอรอลได้ โดยการลดดูดซึมคอเลสเตอ-
รอลจากอาหารในลำไส้ แล้วปล่อยให้ร่างกายขับ
ออกทางระบบขับถ่าย และการศึกษาวิจัยยังพบว่า
ชิงช่วยรักษาและบำบัดโรคข้ออักเสบได้ เพราะใน
ชิงมีฤทธิ์แก้ปวดและต้านการอักเสบได้อีกด้วย

ประโยชน์และสรรพคุณของชิงมีมากมาย
แบบนี้ หนาวนี้คงต้องหาชิงมากินแก้หนาวบ้างแล้ว

ที่มา : เว็บไซต์ ASTV ผู้จัดการออนไลน์

บทความพิเศษ

● ต่อจากฉบับ ๒๕๓

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในทัศนะของต่างประเทศ

Sufficiency Economy in Global View : Sharing Experience

งานวิจัยนี้ได้สร้างความรู้ความเข้าใจในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่บุคคลสำคัญ ในระดับสากลและสังคมโลก ข้อค้นพบจากการวิจัยระบุว่า การพัฒนาประเทศตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อไปสู่จุดหมายที่ประกอบด้วยความสมดุล การพร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลง และการก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ จะสัมฤทธิ์ผลได้ก็ต่อเมื่อปัจจัยสองประการได้ถูกทำให้เป็นจริง ประการแรก ผู้บริหารประเทศจะต้องให้ความสำคัญและให้การส่งเสริมอย่างจริงจัง ประการที่สอง ประชาชนต้องมีส่วนร่วมและใช้เป็นวิถีในการดำเนินชีวิต ทั้งด้วยสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่เอื้อจากการส่งเสริมและสนับสนุนของภาครัฐ และด้วยทฤษฎีและแนวปฏิบัติในแต่ละสาขาอาชีพที่ภาควิชาการได้ร่วมกันพัฒนาขึ้น เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเป็นระบบ ก่อให้เกิดเป็นชุมชนหรือเครือข่ายเศรษฐกิจพอเพียงทั่วประเทศในที่สุด

มุมมองของนักคิด นักวิชาการ และบุคคลที่มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศ
ต่อปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง^๑

ศาสตราจารย์ ดร.วูล์ฟกัง ซัคส์

Prof. Dr. Wolfgang Sachs

ผู้เชี่ยวชาญประจำสถาบันวูฟเฟิลทอล เพื่อสภาวะอากาศ สิ่งแวดล้อม และพลังงาน เยอรมนี

“เศรษฐกิจพอเพียง เป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับทุกประเทศในเวลานี้”

นักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อมคนสำคัญจากประเทศเยอรมนีในฐานะผู้เชี่ยวชาญประจำสถาบันวูฟเฟิลทอล เพื่อสภาวะอากาศสิ่งแวดล้อม และพลังงาน นับเป็นสถาบันที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง

^๑ สถาบันไทยพัฒน์, มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (๒๕๕๑). เศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก Sufficiency Economy in Global View. กรุงเทพฯ: บมจ. โทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น, หน้า ๑๒-๙๑.

ของยุโรป ศ.ดร.ซัคส์ มีผลงานวิจัยและเป็นนักคิดนักเขียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่น่าเสนอเกี่ยวกับพลังงานทางเลือกเพื่อลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่สิ้นเปลือง

ศ.ดร.ซัคส์ นำเสนอหลักการความพอเพียง ไม่พึ่งเทคโนโลยี แต่การเลือกใช้พลังงานที่เหมาะสมเหมาะกับตนเองด้วยการยกตัวอย่างแนวปฏิบัติการใช้พลังงานอย่างเป็นรูปธรรม โดยอาจเริ่มต้นจากการลดใช้พลังงานจากธรรมชาติประเภทน้ำมัน เพราะที่ผ่านมามนุษย์ใช้ทรัพยากรธรรมชาติสิ้นเปลืองและกระทบต่อสิ่งแวดล้อมโลก

เมื่อลดการใช้น้ำมันและหันมาพึ่งพลังงานอื่นทดแทน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ ชีวมวล พลังงานน้ำก็จะทำให้มีทางเลือกให้กับวิกฤติพลังงาน ซึ่งแต่ละคนอาจเลือกใช้ที่เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตของตนเองเพื่อเฉลี่ยการใช้พลังงานที่แตกต่างไม่พึ่งเฉพาะน้ำมันปิโตรเลียมจากธรรมชาติที่มีวันหมดลงในอนาคต

ทุกวันนี้ หลายสิ่งหลายอย่างที่ผลิตขึ้นปฏิเสธไม่ได้ว่าสร้างขึ้นจากพลังงานน้ำมันเพราะการคิดระยะสั้น คิดง่าย ๆ ทำให้คนขาดการวิเคราะห์ คิดจะสร้างสิ่งใดจากที่ไหนก็ได้ ตัวอย่างเช่น การสร้างบ้านหรือการสร้างอาคาร เลือกใช้วัสดุคุณภาพจากต่างประเทศ ใช้ปูนซีเมนต์เหลว ซึ่งแท้จริงแล้ว เบื้องหลังสินค้าคุณภาพเหล่านี้ล้วนเกิดจากการที่โรงงานอุตสาหกรรมใช้พลังงานน้ำมัน ต่างจากอดีตที่การสร้างอาคารต้องกำหนดทิศทางลมเข้าออกหมุนเวียนภายในอาคาร เพราะไม่มีเครื่องปรับอากาศ ต้องวิเคราะห์ลักษณะภูมิอากาศทิศทางของแสงอาทิตย์ เรียกได้ว่าดูเรื่องของ “ความเหมาะสม” นั่นเอง

ยกตัวอย่างของสถาปัตยกรรมพลังงานแสงอาทิตย์ที่ไม่ต้องใช้พลังงานน้ำมัน แต่เป็นการใช้พลังงานจากธรรมชาติ ทั้งแสงอาทิตย์และสายลม ภายในอาคารมีต้นไม้ที่ช่วยสร้างบรรยากาศเป็นสถาปัตยกรรมที่ปรับตัวตามสภาพอากาศระหว่างเขตอากาศร้อนและเขตอากาศเย็น

ศ.ดร.ซัคส์ ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างมากและมองว่าน่าจะเป็นอีกทางเลือกสำหรับทุกประเทศในเวลานี้อีกทั้งยังมีแนวคิดในการผลักดันเศรษฐกิจพอเพียงให้เป็นที่รู้จักในเยอรมนีเพราะเศรษฐกิจพอเพียงกับความยั่งยืน (Sustainability) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ผู้คนในยุโรปมีความคุ้นชินอยู่แล้วนั้นเป็นเรื่องเดียวกัน

เศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงไม่ได้บอกให้พึ่งเทคโนโลยี แต่ให้เลือกที่ความเหมาะสมและเลือกใช้เทคโนโลยีให้เหมาะกับงานอย่าตกอยู่ในกับดักของความสะดวกละบายจนเกินไป เพราะหากเป็นเช่นนั้น มนุษย์ก็จะต้องใช้พลังงานมากขึ้นตามไปด้วย

ศาสตราจารย์ ดร.ฟรานซ์-ธีโอ กอตวอลล์

Prof. Dr.Franz-Theo Gottwald

ผู้อำนวยการมูลนิธิริชไวเฟิร์ต เพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เยอรมนี

“สังคมต้องมีทางเลือกใหม่สำหรับเมืองไทย คือ เศรษฐกิจพอเพียง”

นักวิชาการด้านปรัชญาผู้สนใจเรื่องการเกษตรและสิ่งแวดล้อมเป็นผู้อำนวยการมูลนิธิริชไวเฟิร์ต เพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ประเทศเยอรมนี เดินทางเผยแพร่งานวิชาการและบรรยายให้แก่มหาวิทยาลัยหลายแห่ง ในหลายภูมิภาคทั้งยุโรป เอเชีย และละตินอเมริกา เคยเดินทางมาเมืองไทยครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๙ และใช้เวลาฝึกสมาธิภาวนา เพราะความ

“ผมรู้สึกชอบในเรื่องวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของเศรษฐกิจพอเพียง
ที่มีรากฐานมาจากพุทธธรรม ในความเข้าใจของผมนั้น การพิจารณาในใจโดยแยกกาย
เพื่อให้เข้าถึงความจำเป็นที่แท้จริงของชีวิต จะทำให้เกิดการปล่อยวางและเป็นสุข”

ศรัทธาในหลักธรรมที่ทำให้รู้สึกปล่อยวางและใช้ชีวิตแบบองค์รวมได้

ศ.ดร.กอตวอลล์ มีผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเกษตรและสิ่งแวดล้อมมากมาย ทั้งยังสนใจศึกษาเรื่อง
ภูมิปัญญาท้องถิ่น การนำความรู้มาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาชนบทให้เศรษฐกิจเติบโตและมีรายได้
หมุนเวียนในโครงสร้างที่เรียกว่า การเกษตรเชิงพหุภารกิจ (Multi-Functional Agriculture) ที่จะทำให้
การเกษตรกรรมไม่เพียงแต่มีความสามารถในการผลิตสินค้าขั้นพื้นฐาน แต่จะทำให้พวกเขาสามารถที่จะ
แปรรูปเพิ่มมูลค่าทำการตลาดได้ด้วยตนเอง มีระบบสหกรณ์เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองกับระบบตลาดเสรี

สังคมในโลกทุนนิยม มุ่งเน้นให้เศรษฐกิจเติบโตจากการบริโภค จึงทำให้เกิดความโลภ เช่น จากที่
เคยมีโทรทัศน์ธรรมดา ก็ต้องขวนขวายหาเงิน เพื่อซื้อจอใหญ่กว่า บางกว่า เป็นวิถีที่สร้างวัฒนธรรม
วัตถุนิยมและการบริโภคแบบไม่รู้จักพอ ทุกคนจึงมีส่วนในการสนับสนุนระบบทุนนิยมนี้ไปโดยปริยาย
ทางออก คือ ต้องชี้ให้มนุษย์เห็นแจ้งในทางที่ก่อให้เกิดความสุขโดยไม่ยึดติดกับวัตถุนิยม เพราะแม้ทุกคน
จะมีวัตถุดิบของครบถ้วนบริบูรณ์ตามที่ต้องการแล้ว ก็กลับพบว่ายังไม่มีความสุขที่แท้

“ผมรู้สึกชอบในเรื่องวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของเศรษฐกิจพอเพียงที่มีรากฐานมาจากพุทธธรรมใน
ความเข้าใจของผมนั้น การพิจารณาในใจโดยแยกกายเพื่อให้เข้าถึงความจำเป็นที่แท้จริงของชีวิตจะ
ทำให้เกิดการปล่อยวางและเป็นสุข” ศ.ดร.กอตวอลล์ กล่าว

ศ.ดร.กอตวอลล์ มองว่า มนุษย์สามารถได้รับความพึงพอใจกับสิ่งที่ตนได้มาจากธรรมชาติ โดยไม่
ขอจากธรรมชาติเกินความต้องการและนี่คือ “จริยธรรมด้านสิ่งแวดล้อม” ที่หมายรวมถึงรวมการจัดการ
ดูแลทรัพยากรธรรมชาติรอบตัวให้เพียงพอกับความต้องการ ฉะนั้น ตามแนวทางจริยธรรมด้าน
สิ่งแวดล้อมนี้จึงเป็นเรื่องของการใช้ทรัพยากรที่จำเป็นต่อการดำรงชีพอย่างพอเพียง

ทว่าการที่จะเดินไปสู่จุดเหล่านั้นแต่ละสังคมต้องมีทางเลือกใหม่เพราะทุกประเภทมีปัญหาที่แตกต่างกัน
มีสังคมวัฒนธรรมที่ผิดแผกแตกต่างกัน ดังนั้น ในแต่ละพื้นที่ย่อมต้องมีหลักการและแนวปฏิบัติที่แตก
ต่างกันออกไป เช่น เศรษฐกิจสมานฉันท์ (Solidarity Economy) เป็นสิ่งที่เหมาะกับอเมริกาใต้ ขณะที่
การพูดถึงประสิทธิภาพของวงจรธรรมชาติและเรื่องสิ่งแวดล้อมอาจเป็นเรื่องที่สามารถเริ่มต้นได้ที่
ประเทศจีน หรือการกล่าวถึงเรื่องการเมืองสีเขียว (Green Politics) จะเป็นที่ยอมรับของประเทศยุโรป
ขณะที่ประเทศไทยเองมีแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเป็นทางออกใหม่

“แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเหมาะสมที่สุดและเข้ากันได้ดีกับความเป็นเมืองพระพุทธศาสนาอย่าง
ประเทศไทย” ศ.ดร.กอตวอลล์ กล่าว

สำหรับการที่จะนำประเทศไปสู่ทิศทางของเศรษฐกิจพอเพียงนั้น เขาเสนอสองแนวทาง คือ การ
สร้างการเรียนรู้ให้ประชาชนทั่วไปได้ตระหนักเป็นแนวทางแรก ส่วนแนวทางที่สอง คือ การสร้างกฎ
กติกาที่เอื้อต่อการก้าวไปสู่การเป็นเศรษฐกิจพอเพียง กล่าวคือ แม้จะอยู่ในสังคมระบบเศรษฐกิจการตลาด
แต่ภาครัฐจะต้องเป็นผู้สร้างกฎกติกา มีการออกแบบเชิงสถาบัน (Institution) ที่เหมาะสม มีโครงสร้าง
ที่เอื้อให้ธุรกิจดำรงอยู่และเติบโตได้ภายใต้กรอบการทำงาน (Framework) ดังกล่าว ขณะที่ผู้บริโภคก็
ต้องมีแนวการบริโภคแบบพอเพียงเพื่อนำไปสู่การพัฒนาแบบยั่งยืน

ศาสตราจารย์ ดร.อมาตยา เซน

Prof. Dr. Amartya Sen

ศาสตราจารย์ชาวอินเดีย ผู้ได้รับรางวัลโนเบล สาขาเศรษฐศาสตร์ ปี ค.ศ. ๑๙๙๘

“ความพอเพียง ไม่ได้หมายถึงไม่ต้องการอีกแล้วแต่ต้องมีพอที่จะอยู่ได้ พอที่จะมีชีวิตที่ดี”

ศ.ดร.อมาตยา เซน นักเศรษฐศาสตร์เจ้าของรางวัลโนเบล สาขาเศรษฐศาสตร์ ชาวอินเดีย จบเศรษฐศาสตร์และปรัชญาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ประเทศ อังกฤษ มีผลงานการวิจัยเป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการระดับโลก ด้วยการศึกษาวิจัยทางด้าน เศรษฐศาสตร์สวัสดิการ เศรษฐศาสตร์การพัฒนา โดยเน้นวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการพัฒนา คุณภาพชีวิตและการพัฒนาด้านเศรษฐศาสตร์ควบคู่กันไป ทำให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์การพัฒนาคนหนึ่งของโลก ผลงานทางวิชาการของ ศ.ดร.อมาตยา เซน สามารถนำมาประยุกต์ปฏิบัติเพื่อช่วยเหลือและพัฒนาสังคมได้จริง

แนวทางโดดเด่นในการแก้ปัญหาวิกฤติสังคม ปัญหาความยากไร้ความทุกข์ยากของคนในสังคมของ ศ.ดร.อมาตยา เซน ไม่เลือกวิธีการใช้เงินหรือความมั่งคั่งเป็นตัวตั้ง แจกเช่นระบบเศรษฐกิจกระแสหลัก แต่จะยึดหลักของการพัฒนาแบบทางเลือก (Alternative Development) และแนวทางการพัฒนาโดยให้ความสำคัญกับสมรรถภาพของมนุษย์ (Capability Approach) โดยไม่มองบุคคลในเชิงรายได้เท่านั้นแต่จะพิจารณาว่าบุคคลสามารถที่จะเป็นหรือทำอะไรตามทางเลือกที่มีอยู่ แทนการมุ่งเน้นสร้างรายได้เพียงอย่างเดียว

“การพัฒนาประเทศ ไม่ควรมุ่งแต่อัตราการเติบโตของรายได้ แต่ควรจะสนับสนุนให้มีการเติบโตในขีดความสามารถด้านอื่นๆ อย่างสมดุล” ดร.อมาตยา เซน กล่าว

ศ.ดร.อมาตยา เซน พบว่าหลายๆ ประเทศในโลกกำลังเผชิญปัญหาภาวะความไม่มั่นคงในการดำรงชีวิต และมีความเสี่ยงจากภาวะเศรษฐกิจผันแปร ทำให้ประชากรตกอยู่ในห้วงทุกข์ เช่น ในสหรัฐอเมริกา ประชาชนผู้มีรายได้ต่ำ ไม่สามารถไปพบแพทย์เพื่อตรวจสุขภาพได้ เพราะไม่มีรายได้มากพอที่จะใช้จ่ายในส่วนนี้ นับเป็นตัวอยางการพัฒนาที่เน้นความมั่นคง เน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่ประชาชนยังทุกข์ยาก

อีกแนวทางหนึ่งที่ ศ.ดร.อมาตยา เซน เปิดมุมมองไว้อย่างน่าสนใจคือแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจัดรวมอยู่ในส่วนของทางเลือกใหม่ในการพัฒนา โดยการพัฒนาตามแนวทางนี้ มีเรื่องของ มุมมองการตัดสินใจเป็นหัวใจสำคัญ เมื่อหลายคนผิดหวังจากเศรษฐกิจกระแสหลัก ก็จะมองหาหลักการด้านอื่น ๆ ซึ่งอาจจะดำเนินไปในทิศทางตรงข้าม แต่ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในความเห็นของ ศ.ดร.อมาตยา เซน เป็นการใช้สิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพและใช้โอกาสให้พอเพียงกับชีวิตที่ดี ความพอเพียงในทัศนะนี้ จึงไม่ได้หมายถึงความไม่ต้องการ แต่ต้องรู้จักใช้ชีวิตให้ดีพอ อย่าให้ความสำคัญกับเรื่องของรายได้และความร่ำรวย แต่ให้มองที่คุณค่าของชีวิตมนุษย์

ศ.ดร.อมาตยา เซน ยังระบุด้วยว่า การให้ความสำคัญกับสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพและโอกาสพอเพียงในการมีชีวิตที่ดีเป็นส่วนหนึ่งในแนวการพัฒนาโดยให้ความสำคัญกับสมรรถภาพของมนุษย์

ฉะนั้น ความพอเพียงไม่ได้หมายถึงไม่ต้องการอีกแล้ว แต่ต้องมีพอเพียงที่จะอยู่ได้ พอที่จะมีชีวิตที่ดี ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับเรื่องใหญ่ๆ อย่างผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ หรือเรื่องของรายได้ ความมั่งคั่งมากนัก แต่ต้องมองให้เห็นว่า **“อะไรเป็นสิ่งพอเพียงสำหรับชีวิตมนุษย์”** ❏ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

รัฐบาลอเมริกันเลือกที่จะหันหลังให้ประชาชน
และปฏิบัติตามคำสั่งของ “นายทุน” บนถนนวอลล์สตรีต
นำไปสู่การสูญเสียในเรื่องคุณค่าและอัตลักษณ์อันดีงาม...
ความโลภและการคอร์รัปชันมีอำนาจเหนือเหตุผลและคุณธรรม

ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐอเมริกา?? (ตอนที่ ๒)

ข้อเขียนนี้สรุปรูปจากหนังสือชื่อ “Why I Left America : Part II” ที่เขียนโดยจอห์น อาร์โนน ชาวอเมริกันผิวขาว ซึ่งย้ายมาอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้ประมาณ ๑๒ ปีแล้ว จอห์นมีภรรยาชาวไทยและมีลูก ๓ คน เมื่อยังอยู่ในสหรัฐฯ จอห์นเคยทำงานกับหนังสือพิมพ์ขนาดใหญ่สองบริษัท และเคยทำธุรกิจส่วนตัวด้วย ในหนังสือเล่มแรกของเขาที่พิมพ์ออกจำหน่ายในปี พ.ศ.๒๕๕๐ เขาทำนายว่าเศรษฐกิจสหรัฐฯจะเผชิญกับวิกฤตอย่างร้ายแรงในไม่ช้าก็เร็ว เพราะความโลภในการดำรงชีวิตของชาวอเมริกันเอง คำทำนายของเขาเป็นจริงอย่างไม่น่าเชื่อในปี พ.ศ.๒๕๕๑ และเศรษฐกิจของสหรัฐฯก็ยังไม่ฟื้นคืน จนเมื่อหนังสือเล่มที่ ๒ ของเขาออกสู่ตลาดในปี พ.ศ.๒๕๕๔ ในขณะที่เดียวกันเศรษฐกิจของยุโรป

ตะวันตกซึ่งเผชิญกับวิกฤตในระยะเดียวกับสหรัฐฯ อาจเผชิญกับภาวะคับขันเป็นรอบที่สอง

จอห์นเขียนหนังสือทั้งสองเล่มขึ้นด้วยความปรารถนาดีต่อทั้งประเทศสหรัฐอเมริกาและไทย โดยเฉพาะประเทศไทย จอห์นเตือนว่าการวิ่งตามการพัฒนาของสหรัฐฯ อย่างมิดบอดจะส่งผลให้ประเทศไทยต้องเผชิญกับหายนะในที่สุด เขาแสดงความคิดเห็นไม่เห็นด้วยไว้มากมายเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ ตลอด ๕๐ ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตามข้อเขียนนี้สรุปมาแต่ส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย

ประวัติศาสตร์

ในปี ค.ศ.๑๗๗๖ (พ.ศ.๒๓๑๙) สหรัฐฯ ได้ประกาศอิสรภาพจากการเป็นอาณานิคมของ

อังกฤษ คนกลุ่มเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะสร้างสิ่งที่ผิดแปลกแตกต่างออกไป ได้จัดตั้งรัฐบาลของประชาชนโดยประชาชนและเพื่อประชาชน ในขณะเดียวกันพวกเขาก็สร้างระบบซึ่งถ่วงดุล (check and balance) ขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีการผูกขาดอำนาจด้วย ระบบนี้ทำงานได้อย่างเกือบจะสมบูรณ์แบบตลอด ๒๐๐ ปีที่ผ่านมา และด้วยเหตุนี้ผู้คนในประเทศอื่นจึงมุ่งสู่สหรัฐฯ หรือไม่ก็พยายามนำระบบของสหรัฐฯ ไปใช้ในประเทศของตน

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นอย่างช้าๆ ระหว่างทศวรรษ ๑๙๕๕-๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๔๙๘ - ๒๕๐๓) หลังชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่ ๒ แทนที่จะควบคุมพลังอำนาจของตนและแบ่งปันกับประเทศต่างๆ สหรัฐฯ กลับใช้พลังอำนาจดังกล่าวในการทะลุทะลวงเข้าไปหาประโยชน์ในประเทศเหล่านั้น ในด้านพลังงานสหรัฐฯ ก็เลือกที่จะบุกเบิกและพัฒนาแหล่งน้ำมันทั่วโลกเพื่อความร่ำรวยของสหรัฐฯ และบริษัทน้ำมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐฯ เลือกที่จะหาประโยชน์จากประเทศที่ปกครองโดยเผด็จการอุดมการณ์ในเรื่องความดีงามและความเป็นธรรมกลายเป็นเหยื่อของความเชื่อในเรื่องการหากำไร **รัฐบาลอเมริกันเลือกที่จะหันหลังให้ประชาชนและปฏิบัติตามคำสั่งของ “นายทุน” บนถนนวอลสตรีต** และนั่นนำไปสู่การสูญเสียในเรื่องคุณค่าและอัตลักษณ์อันดีงาม รวมทั้งหลักการในเรื่องเกียรติยศและความซื่อสัตย์การเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่เท่านั้นที่จะช่วยสหรัฐฯ ได้ **ความโลภและการคอร์รัปชันมีอำนาจเหนือเหตุผลและคุณธรรม** การเสกติดน้ำมันทำให้รัฐบาลสหรัฐฯ ต้องทำลายความสัมพันธ์กับประเทศอื่นเพื่อพลังงาน สหรัฐฯ กำลังเผชิญกับความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ และสหรัฐฯ ต้องการผู้นำที่กล้าเสนอความเป็นจริงให้ประชาชนทราบและแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพื่อให้

ทุกอย่างดีขึ้น

รัฐบาลและระบบราชการ (Government and Bureaucracy)

ตลอด ๕๐ ปีที่ผ่านมา รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นขยายตัวอย่างน่าตกใจ ค่าใช้จ่ายของหน่วยงานดังกล่าวเพิ่มขึ้นเร็วกว่าขยายตัวของจำนวนประชากรอเมริกันและรายได้ของประชาชน หน่วยงานจำนวนมากถูกตั้งขึ้นใหม่ตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓) และค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งและดำเนินงานของหน่วยงานเหล่านี้คือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ประเทศเป็นหนี้อย่างท่วมท้น ข้อสำคัญก็คือระบบราชการเหล่านี้มีจำนวนคนเกินควร และกระบวนการทำงานที่ยืดยาวและเชื่องช้า พวกเขามีทัศนคติว่าพวกเขามีหน้าที่ “จับตาดู” ประชาชนในกรณีที่ไม่มีใครคอยเฝ้าดูพวกเขาเลย **ควรมีโครงการตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานต่าง ๆ ๓ ปีต่อหนึ่งครั้ง** โดยตรวจสอบทั้งจำนวนคน กระบวนการและขั้นตอนการทำงาน แล้วลดจำนวนคนและขั้นตอนให้เหมาะสมกับความจำเป็นเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น

จอห์นใช้เวลามากมายในการศึกษาเกี่ยวกับรัฐบาลไทย เขาเห็นว่ารัฐบาลไทยไม่ได้มีขนาดใหญ่โตเหมือนรัฐบาลสหรัฐฯ แต่ก็ทำหน้าที่ได้ **บกพร่องพอ ๆ กับรัฐบาลสหรัฐฯ หรืออาจจะแย่แย่กว่าด้วยซ้ำ** นักการเมืองไทยอาจจะไม่เชี่ยวชาญและมันนอกมันใจมากนักในการหลอกลวงประชาชน แต่ก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาหลอกลวงคนไทยมานานแล้ว

ในทันทีที่นักการเมืองได้รับเลือกตั้งหรือได้รับตำแหน่ง พวกเขาจะติดเชื้อมองไม่เห็นที่ทำให้พวกเขาสร้างเครือข่ายขึ้นล้อมรอบตัวเอง มันเป็นเครือข่ายที่ไม่เพียงทำให้พวกเขาดูมีความสำคัญกว่าที่เป็นจริง แต่ยังทำให้พวกเขาอยากต่อการเข้าถึงในฐานะ “บุคคลสาธารณะ” อีกด้วยการรื้อถอนเครือข่ายดังกล่าวทำได้ยากเพราะ

บุคคลที่อยู่ในเครือข่ายต่างหันไปจงรักภักดีต่อนักการเมืองที่แต่งตั้งเขามากกว่าภักดีต่อประชาชนที่เป็นผู้จ่ายเงินเดือน

ภาษี (Tax)

รัฐบาลควรลดจำนวนขององค์กรภาครัฐและลดงบประมาณเพื่อลดหนี้สินของประเทศและลดภาษี จนถึงปี ค.ศ.๑๙๔๐ (พ.ศ.๒๔๘๓) ยอดหนี้ของสหรัฐฯ ถูกกำหนดไว้ที่ ๔๓ พันล้านดอลลาร์ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓) ยอดหนี้ของประเทศพุ่งขึ้นเป็น ๒๕๖ พันล้านดอลลาร์ และขยายเป็น ๕ ล้านล้านดอลลาร์ในเวลา ๕๐ ปีต่อมา ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๐ - ๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๔๙๓ - ๒๕๔๓) จำนวนประชากรอเมริกันเพิ่มขึ้นร้อยละ ๗๕ แต่ยอดหนี้สินของประเทศเพิ่มขึ้นถึง ๒๗๐ เปอร์เซ็นต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะ ๑๐ ปี ก่อนจะเกิดวิกฤติในปี พ.ศ.๒๕๕๑ หนี้สินได้พุ่งขึ้นเป็นประมาณ ๒๐ ล้านล้านดอลลาร์ แต่รัฐบาลและแม้แต่ชาวอเมริกันเองต่างก็พูดถึงแต่ความมั่งคั่งและความสำเร็จของประเทศ ทุกคนต่างเชื่อว่าพวกเขาสามารถใช้จ่ายได้อย่างฟุ่มเฟือยหรือหมดไป ทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้วจะมีชาวอเมริกันสักกี่คนที่สามารถชำระค่าซื้อรถยนต์ได้โดยการใช้เงินสดเหมือนในปี ค.ศ.๑๙๔๐ (พ.ศ. ๒๔๘๓) **ความมั่งคั่งที่พวกเขาโอ้อวดเป็นความมั่งคั่งเพียงบนกระดาษหรือบัตรเครดิตเท่านั้น** เพราะเงินออมของประเทศและประชาชนมีน้อยมากจนเกือบเป็นศูนย์ เงินภาษีจำนวนมหาศาลถูกใช้เพื่อทำสงครามที่ประชาชนไม่เห็นด้วย วิธีแก้ปัญหาของรัฐบาลเมื่อเงินภาษีไม่พอก็คือการพิมพ์ธนบัตรเพิ่มหรือจำหน่ายพันธบัตรรัฐบาล สิ่งที่ต้องทำคือการลดขนาดของรัฐบาลและหน่วยงานที่ตั้งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตลอดมา (๕๕ หน่วยงานระหว่างพ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๕๐) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานที่ตั้งขึ้นอย่างมากมายหลังกรณี ๙/๑๑ ประชาชนควรได้รับสิทธิในการตัดสินใจในชะตากรรมของตนเองมากขึ้นแทนที่จะปล่อยให้

ให้การตัดสินใจต่าง ๆ ตกอยู่ในมือของรัฐบาลและกลุ่มวอลสตรีต ข้อสำคัญก็คือรัฐบาลอเมริกันได้โกหกประชาชน ลูกหลานของชาวอเมริกันเอง และเห็นพวกเขาเป็นเพียงเบี้ยสำหรับเดินแทนที่จะทำประโยชน์ให้พวกเขาอย่างสมควรจะเป็น

คำถามที่ไม่เคยมีใครถามคือ “ชาวอเมริกันจะดำเนินชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยทั้ง ๆ ที่มีหนี้สินท่วมตัวต่อไปอย่างไรไม่มีที่สิ้นสุดได้อย่างไร?”

ถ้านักการเมืองเริ่มปฏิบัติตนอย่างมีความรับผิดชอบกับเงินภาษี ประชาชนก็จะเริ่มดำเนินรอยตามกับเงินของเขา และเมื่อนั้นสังคมอเมริกันก็จะสามารถลดอัตราการหย่าร้างที่นาตระหนักและลดการบริโภคยาเสพติดอย่างมหาศาล (๒ ใน ๓ ของโลก) ลงได้ ในปัจจุบันพวกเขาไม่ได้บริโภคตามรายได้จากการทำงานแต่กลับบริโภคตาม “เครดิต” ที่สถาบันการเงินหยิบยื่นให้และตาม “ความต้องการเทียม” (fake demand) ที่บรรดานายทุนผู้กระหายยอดขายและกำไร “ฝังหัวเขา” ผ่านการศึกษา ภาพยนตร์ โทรทัศน์และสื่อหรือ “พลังนุ่ม” (soft power) อื่น ๆ

เศรษฐกิจ (Economy)

สหรัฐฯ เผชิญกับวิกฤติทางเศรษฐกิจในทุก ๆ ๑๕-๒๐ ปี ซึ่งในแง่หนึ่งก็ถือว่าดีเพราะช่วยให้ทุกอย่างซาลงบ้างและยังช่วยให้รู้ว่าประเทศกำลังยืนอยู่ตรงไหน ซึ่งย่อมกระตุ้นให้มีการทบทวนพฤติกรรมในเรื่องการใช้จ่ายและการประหยัดทรัพยากร เศรษฐกิจตกอยู่ในภาวะชบเซาในทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) และอีกครั้งในปี ค.ศ.๑๙๘๗ (พ.ศ. ๒๕๓๐) และคาดว่าจะเกิดอีกครั้งในปี ค.ศ. ๒๐๐๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖) แต่ไม่เกิดอย่างไรก็ตาม การเป่าฟองสบู่หรือการสร้างความต้องการเทียม (fake demand) ด้วยการลดกฎระเบียบและการกดอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำอยู่เป็นเวลานานก็นำไปสู่การบริโภค และการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยตามที “กิเลส” จะพาไป เงินออมแทบไม่มีและการเป็นหนี้สูงมากทั้งในระดับปัจเจกชน

และระดับประเทศ จนในที่สุดก็เกิดวิกฤติทางการเงินครั้งใหญ่ในปี พ.ศ.๒๕๕๑ และรัฐบาลต้องนำเงินภาษีของประชาชนจำนวนมหาศาลไปกู้ชีพสถาบันการเงินและบรรดายักษ์ใหญ่ทางอุตสาหกรรมรถยนต์ ปัญหาสำคัญก็คือประธานาธิบดีโอบามาซึ่งประกาศว่าจะสร้างความเปลี่ยนแปลงและสร้างวินัยทางการเงินและการคลังกลับแต่งตั้งบุคคลที่มีส่วนในการแก้ปัญหาเข้ารับตำแหน่งต่าง ๆ ดังเดิม

หมายเหตุ: การที่บริษัทข้ามชาติด้านการเงินและอุตสาหกรรมรอดพ้นจากภาวะล้มละลายด้วยเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล ทำให้สหรัฐฯ กลายเป็นประเทศสังคมนิยม (อย่างน้อยก็ชั่วคราว) ซึ่งขัดกับหลักการค้าเสรีของสหรัฐฯ การกระทำเช่นนี้ตรงกันข้ามกับกรณีสถาบันการเงิน ๕๖ แห่งของประเทศไทย ที่เผชิญกับภาวะวิกฤติในปี พ.ศ.๒๕๔๐ ในกรณีของไทย ไอเอ็มเอฟ ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของกระทรวงการคลังสหรัฐฯ บอกรัฐบาลไทยในสมัยนั้นว่าต้องปล่อยให้ล้มมิฉะนั้นจะขัดกับหลักการค้าเสรี ด้วยเหตุนี้ โจเซฟอี. สติกลิตซ์ นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลชาวสหรัฐฯ จึงกล่าวว่า “ประเทศต่าง ๆ ควรทำอย่างที่สหรัฐฯ ทำ อย่าทำตามที่สหรัฐฯ พุด”

ธุรกิจ (Business)

ความโลภได้ครอบงำชาวอเมริกันทั้ง ๓๐๐ ล้านคน นักธุรกิจ นักแสดง นักกีฬา คนขับรถบรรทุก ไปจนถึงแพทย์ ต่างก็ตั้งอยู่ในความโลภและต้องการคำตอบแทนสูงๆ จนทำให้สหรัฐฯ ไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ พวกเขารักอิสรภาพและไม่ต้องการถูกแทรกแซงจากรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ในเมื่อพวกเขาต่างลุ่มหลงในการร่ำรวยอย่างรวดเร็ว รัฐบาลจึงควรเข้าไปจัดระเบียบและควบคุมให้ ทุกคนกลับคืนสู่ความเป็นจริง จอห์นเห็นว่รัฐบาลควรออกกฎหมายห้ามการเสนอหุ้นของบริษัทให้ผู้บริหาร เพราะมันทำให้

เกิดความโลภและเป็นสาเหตุใหญ่ของการทุจริต เพื่อเพิ่มราคาหุ้นอย่างรวดเร็ว แทนที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ในระยะยาว เขาเห็นด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่ควรจะควบคุมผลตอบแทนที่จะเสนอให้ผู้บริหาร และควรจำกัดการดำรงตำแหน่งในหลาย ๆ องค์กรในเวลาเดียวกัน เขาเห็นว่าธรรมชาติของบริษัทเดินเป็นเส้นขนานกับระบอบประชาธิปไตย ควรมีกฎหมายควบคุมการบริหารจัดการของผู้บริหารองค์กร พวกเขาไม่เพียงแต่ปล้นผู้ถือหุ้นแต่ยังกล่าวด้วยว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

การค้า (Trade)

การค้าขายส่วนใหญ่ในประเทศไทยเคยตกอยู่ในมือพ่อค้าและเกษตรกรรายย่อย แต่การเปลี่ยนแปลงกำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน เครือข่ายห้างค้าส่ง ค้าปลีก ขนาดใหญ่จากยุโรปและสหรัฐฯ กำลังสยายปีกครอบคลุมกิจการประเภทนี้อย่างช้า ๆ ทั่วประเทศไทย พ่อค้ารายย่อยล่มสลายเมื่อห้างเหล่านี้ปรากฏตัวขึ้น **มันต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่งในการครอบครองตลาดทั้งหมดของประเทศ แต่มันก็จะเกิดขึ้นในที่สุด** เมื่อบริษัทค้าส่ง ค้าปลีก ต่างชาติประกาศจะดำเนินกิจการในเมืองขนาดกลางและขนาดเล็ก “โซวห่วย” ชาวไทยในพื้นที่นั้นต่างเดินขบวนต่อต้าน บางครั้งพวกเขาสามารถเลื่อนการเปิดกิจการของยักษ์ใหญ่ต่างแดนได้ แต่ยักษ์ใหญ่เหล่านั้นก็สามารถติดสินบนและหลีกเลี่ยงกฎหมายจนได้ในที่สุด ในเมืองที่จอห์นอาศัยอยู่ห้างต่างชาติไม่ได้รับใบอนุญาตให้เปิดในพื้นที่ของเมืองไม่เป็นปัญหา พวกเขาที่ตั้งกิจการอยู่นอกพื้นที่ที่ห้าม พวกเขาใช้ทุนก้อนใหญ่ซื้อสินค้าในปริมาณสูงแล้วขายตัดราคาและให้สินเชื่อบนบัตรเครดิต การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมนี้จะทำให้ร้านค้าปลีกเล็ก ๆ ต้องเลิกกิจการเมื่อพวกเขาครอบงำตลาดได้หมด พวกเขาจะทำทุกอย่างที่พวกเขาต้องการทั้งในแง่ของราคาและบริการ **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

* บุญคือการชำระกิเลสของตน
ไม่อาจซื้อขายหรือมอบให้กัน
ใครทำบุญ คนนั้นได้บุญเอง
บุญเป็นของเฉพาะตนคนเดียวเท่านั้น

ทำบุญให้เป็นบุญ

คำว่า “บุญ” นั้น มาจากภาษาบาลีว่า “ปุญญะ” มีความหมายมากมายหลายอย่าง เช่น ความสุข (สงบจากกิเลส), ความสะอาด(จากกิเลส), ความดี, การทำดี, เครื่องชำระสันดาน การชำระกิเลส เป็นต้น

แต่ในทางพุทธศาสนาแล้ว เป้าหมายสำคัญของการทำบุญนั้น มุ่งไปสู่จุดหมายคือ **นิพพาน** (การหมดกิเลสสิ้นเกลี้ยง) อันเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติธรรม ให้พ้นทุกข์จากกิเลสทั้งปวง

ฉะนั้นไม่ว่า “บุญ” จะแปลความหมายอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พ้นไปจาก “การปฏิบัติลดละกิเลส” นั้นเอง

จึงต้องสู้กับกิเลส ต้องฆ่ากิเลสของตนไปเรื่อยๆ จนกว่ากิเลสทั้งหลายจะหมดเกลี้ยง(นิพพาน) นั้นแหละ แม้ว่ากิเลส(โลกโกรธหลง) จะชำระล้างยากลำบากปานใดก็ตาม แต่ก็ยังสามารถเอาชนะได้แน่ๆ เชื่อมั่นได้เลย เพราะพระพุทธรองค์ตรัสรับรองเอาไว้แล้ว

“เราไม่เล็งเห็นกำลังอื่นใดแม้สักอย่างหนึ่ง
อันข่มได้แสนยากเหมือนกำลังของมาร(กิเลส)
นี้เลย

นอกจากบุญ(การชำระกิเลส)ที่จะเจริญขึ้นได้
เพราะเหตุที่อัมมันกุศลธรรม(ธรรมที่ติงาม)
ทั้งหลาย”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ “จักกวัตติสูตร” ข้อ ๕๐)

เมื่อการกำจัดกิเลสมารในตัวเรา มีแต่ทางนี้
ทางเดียวเท่านั้นคือลงมือ**“ทำบุญ”** ชำระกิเลสของ
เรา หมั่นสั่งสมบุญของเราเอาไว้หลายๆ เพราะ
ผลบุญที่เรากระทำการชำระกิเลสนั้น หากทำไว้
มากพอ จะทำให้เราได้รับความสุขในชีวิต ทั้ง
ในชาตินี้และชาติหน้า ไม่ต้องทุกข์ยากลำบาก
เร้าร้อนใจอยู่ เพราะไปหลงมัวเมากระทำบาป
(พอกพูนกิเลส)สะสมไว้ สมดังที่พระพุทธองค์
ตรัสว่า

“หากทำบาป(พอกพูนกิเลส)แล้วไซ้
ไม่ทิ้งทำบาปนั้นบ่อยๆ
ไม่ทิ้งทำความพอใจในบาปนั้น
เพราะการสั่งสมบาป นำทุกข์มาให้
หากทำบุญ(ชำระกิเลส)แล้วไซ้
ทิ้งทำบุญนั้นบ่อยๆ
ทิ้งทำความพอใจในบุญนั้น
เพราะการสั่งสมบุญ นำสุขมาให้”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “คาถาธรรมบทปาปวรรค” ข้อ ๑๙)

จากคำตรัสของพระพุทธองค์จะเห็นได้ว่า เน้น
“บุญ” ที่กิริยาอาการของการกระทำ การประพฤติ
การปฏิบัติ คือต้องปฏิบัติด้วยตัวของตัวเอง ทำ
แทนกันไม่ได้ แบ่งให้กันก็ไม่ได้ จ้างวานกันทำก็
ไม่ได้ เพราะบุญเป็นการชำระกิเลสส่วนตัว ด้วย
ตัวของตัวเองผู้เดียวเท่านั้น ใครช่วยใครไม่ได้
คนไหนทำคนนั้นได้

ส่วนวิธีในการปฏิบัติชำระกิเลส นั้น พระ-
พุทธองค์ได้ตรัสสอนเอาไว้ดังนี้

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **บุญกิริยาวัตถุ** (คือข้อ
ปฏิบัติชำระกิเลส) ๓ ประการนี้ ได้แก่

๑. ข้อปฏิบัติชำระกิเลสที่สำเร็จด้วยการให้
(ทานมัยบุญกิริยาวัตถุ)

๒. ข้อปฏิบัติชำระกิเลสที่สำเร็จด้วยการรักษา
ศีล(ศีลมัยบุญกิริยาวัตถุ)

๓. ข้อปฏิบัติชำระกิเลสที่สำเร็จด้วยการทำให้
ปรากฏผลคือกิเลสลดลงจริง(ภาวนามัยบุญ-
กิริยาวัตถุ)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “บุญกิริยาวัตถุสูตร” ข้อ ๒๓๘)

เหล่านี้เป็นวิธีการปฏิบัติที่จะชำระกิเลสของ
ตนให้หมดไป ไม่ว่าจะเป็นการเสียสละ บริจาค
แจกจ่ายวัตถุ ให้ร่างกาย ให้ความรู้ ให้ธรรมะ
ก็ตาม หรือแม้แต่การถือศีล ซึ่งอย่างต่ำสุดก็ต้อง
มีศีล ๕ (๑.งดเว้นการฆ่าสัตว์ ๒.งดเว้นการ
ลักขโมย ๓.งดเว้นประพฤติดูผิดในกาม ๔.งดเว้น
การพูดโกหก ๕.งดเว้นการเสพของมีนเมาให้โทษ)
การรักษาศีลก็ต้องถือปฏิบัติจริงๆ ไม่ทำเล่นๆ
เพราะทำจริงก็ได้ของจริง ทำเล่นก็ได้ของเล่น
ดังนั้นไม่ว่าจะใช้วิธีใดปฏิบัติกำจัดกิเลส ถ้าไม่
ทำจริงจัง มัวเฉื่อยช้าอยู่ ย่อมล้มเหลว แทนที่จะ
เป็นบุญกิเลสลดลง ก็กลับกลายเป็นบาปกิเลส
เพิ่มขึ้น ไม่สามารถทำให้ปรากฏมรรคผลสุณีพพาน
(หมดกิเลสสิ้นเกลี้ยง)ได้

จริงตามที่พระพุทธองค์ทรงตักเตือนแล้ว

“บุคคลที่รีบทำความดี

ห้ามจิตจากบาป(พอกพูนกิเลส)

เพราะเมื่อทำบุญ(ชำระกิเลส) เข้าไป
ใจย่อมยินดีในบาป”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “คาถาธรรมบทปาปวรรค” ข้อ ๑๙)

ไม่เพียง **“ใจ”** คิดอะไรดีๆ แล้ว ต้องรีบทำดี
ทันทีเท่านั้น แม้แต่ขณะทำบุญอยู่ ก็ต้อง **“ทำใจ”**
ของตนให้ดี ให้เป็นบุญชำระกิเลสจริงๆ อย่าให้

กลายเป็นบาปกิเลสเพิ่ม เช่น ทำบุญตักบาตรพระ
ก็ไม่ต้องขอพร(สิ่งที่ปรารถนา) อยากรได้นั้น
อยากได้นี้ อย่าทำตนเป็น“คนขี้ขอ” อย่าขี้โลก
เลย เพราะขอพรที่เป็นกิเลสนั้นเป็นบาป

ฉะนั้นถ้าให้ทานข้าวของเงินทองแก่ใคร ก็อย่า
ให้ใจต้องเป็นบาป ทำบุญแล้วไม่ต้องหวังผล
ตอบแทนใดๆ มีแต่ใจที่ยินดีในการเสียสละนั้นก็
พอแล้ว “ทำบุญให้เป็นบุญแท้ๆ อย่าทำบุญให้
เป็นบาปเลย”และควรให้ได้ผลดีจริงๆทั้งผู้ให้ทั้ง
ผู้รับ ได้บุญชำระกิเลสทั้งสองฝ่าย ดังที่พระ-
พุทธองค์ตรัสสอนไว้

“การให้ของทำบุญ(ชำระกิเลส)นั้น

เป็นทั้งบุญ ทั้งกุศล

ที่นับไม่ได้ ประมาณไม่ได้

เป็นกองบุญใหญ่ทีเดียว

ประกอบด้วย ๖ ประการนี้ คือ

๑. ผู้ให้ทานนั้น ก่อนจะให้

ย่อมเป็นผู้ตั้งใจ

๒. ขณะกำลังให้ทานอยู่

ย่อมทำจิตให้เสื่อมใส

๓. ครั้นให้ทานไปแล้ว

ย่อมปลื้มใจ

๔. ผู้รับของทานนั้น

เป็นผู้ไม่มีความกำหนัด(ราคะ)

หรือปฏิบัติกำจัดความกำหนัดอยู่

๕. เป็นผู้ไม่มีความโกรธ(โทสะ)

หรือปฏิบัติกำจัดความโกรธอยู่

๖. เป็นผู้ไม่มีความหลง(โมหะ)

หรือปฏิบัติกำจัดความหลงอยู่

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “ทานสูตร” ข้อ ๓๐๘)

เห็นได้ชัดเจนเลยว่า การทำบุญชำระกิเลส
นั้น ต้องทำให้ถึงจิตใจของผู้ทำบุญ เพราะใจเป็น
ประธานของสิ่งทั้งปวง หากชำระล้างกิเลสออกไป
จากใจได้ ใจก็จะเป็นกุศล(ความดีงาม)เป็นใจที่
ประเสริฐสุด เป็นใจที่จะช่วยเหลือแก้อกุลสรรพ
สัตว์ทั้งหลาย พระพุทธองค์จึงตรัสถึงการทำบุญ
ที่ถูกต่อนั้น ต้องทำบุญให้ถึงจิต

“ผู้ใดมีสติมั่นคง

เจริญเมตตาอันประมาณมิได้

กิเลสเครื่องผูกมัดของผู้นั้นย่อมเบาบาง

หากว่าเขาไม่มีจิตคิดทำร้ายสัตว์แม้สักตัวเดียว

ทำเมตตาจิตให้ออกงามอยู่

ย่อมเป็นกุศล(ความดีงาม)

เขามีใจช่วยเหลือหมู่สัตว์ทั้งปวง

เป็นผู้ประเสริฐแล้ว

กระทำบุญ (ชำระกิเลส) มากแล้ว”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “เมตตสูตร” ข้อ ๙๑)

พระพุทธรองค์ตรัสอย่างนี้ ชี้ให้เห็นว่า การ
ที่คนเราถ้ามีใจเมตตาต่อสัตว์ทุกชีวิต เป็น
บุญกุศลมาก เป็นการลดกิเลสของเราได้ดีเยี่ยม
ฉะนั้นเราจึงไม่ควรเบียดเบียนสัตว์ ทำร้ายสัตว์
ฆ่าสัตว์ หรือแม้แต่กินเนื้อสัตว์ เพราะการกินเนื้อ
สัตว์นั้น เป็นต้นเหตุทำให้สัตว์ต้องถูกฆ่า

ทำบุญเกิด...เจริญเมตตา ปลอ่ยชีวิตสัตว์โลก
ให้พ้นจากความตาย ละสมกรรม(การกระทำ)ที่
เป็นบุญเอาไว้ดีกว่า อย่าละสมกรรมที่เป็นบาปไว้
เลย พระพุทธรองค์ตรัสสอนว่า

“สัตว์โลกทั้งปวงต้องตาย

เพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด

สัตว์โลกจะไปตามกรรม(การกระทำ)

เข้าถึงผลแห่งบุญและบาป คือ

ผู้มีกรรมเป็นบาป จะไปสู่นรก(ความแ่ร่ร้อนใจ)

ผู้มีกรรมเป็นบุญ จะไปสู่สุคติ(ความสุขสบายใจ)

ฉะนั้นพึงทำกรรมดีงามสั่งสมเอาไว้

เพราะบุญทั้งหลายเป็นที่พึ่งของสัตว์โลกทั้งหลาย”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “อัยยิกาสูต” ข้อ ๔๐๑)

สรุปแล้วแล้ว ทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว ทำบุญ
ก็ได้บุญ ทำบาปก็ได้บาป ทุกคนเป็นไปตามผล
การกระทำของตนเอง จะมีชีวิตที่สุขสบายก็ต้อง
พึ่งบุญของตน จะต้องทุกข์ทรมานก็เพราะบาปของ
ตน ฉะนั้นกระทำกายวาจาใจของตนให้ดี ให้เป็น
บุญเท่านั้น จึงจะรอดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

๓

● นายชิง วินเทอร์

● จัดเลี้ยงด้วยอาหารท้องถิ่น

๑. ชรก. ไทยหนาว

สั่ง ชรก. อินโดฯ
ประหยัด-เรียบง่าย
(เดลินิวส์ ๒๐ พ. ย. ๒๕๕๗)

๒. ความฝัน ความหวัง ความเพ้อ?

Eco Factory..ความลงตัว อุตสาหกรรมกับชุมชน(ธ.ค. ๒๕๕๗)

๓. จริงเจ้าค่ะ “ตู” ฟุ้ง

๖ เดือนเจ๊งกว่า ๖ ปี
(ไทยโพสต์ ๒๙ พ.ย. ๕๗)

๔. แข่งกับพวกสร้าง

คอนกรีตฯ พลังชุมชน
เพิ่มพื้นที่สีเขียว
กลางกรุง (เดลินิวส์ ๓๐ พ.ย. ๕๗)

๕. ศิล ๕ ต้องมีความรู้

สาวโรงงานกบิรินทร์เอง
ถูกรางวัลที่ ๑ แจกพ็อค
เงิน ๓๔ ล้าน เล็งลงทุน
เลี้ยงจิ้งหรีด
(ไทยรัฐ sms. ๑๗ พ.ย. ๕๗)

๖. จินก้าวน้ำ จินแบนละครเนื้อหาทางเพศ

(ไทยรัฐ sms. ๑๕ พ.ย. ๕๗)

๗. ใครควรถูกประณาม?

อาจารย์-นศ. ฮือ ประณาม
โจรใต้สังหารผู้บริสุทธิ์
(ไทยโพสต์ ๑๒ พ.ย. ๕๗)

๘. อนาคตใจ ปลดเจ้าอาวาส

วัดบางคลานเอาเงินบุญ
แอบซื้อหุ้นรวม ๔๐ ล้าน
(เดลินิวส์ ๑๒ พ.ย. ๕๗)

๙. คนอ่อนแอมีจริงในโลก

ตามรวบ ๒ โจ้ววังราวสร้อย
ก่อคดีเพียงหาเงินเที่ยว
(เดลินิวส์ ๑๓ พ.ย. ๕๗)

๑๐. ทำไมเพิ่งเจอ? โชว์

บัญชีส่วยเสียใจ ผบ.ตร.อึ้ง
จ่ายแหลกทุกหน่วย
(เดลินิวส์ ๒๙ พ.ย. ๕๗)

๑๑. ปัญหาระดับชาติปลา

ที่จับได้ระนอง ความจริง
มาจากพม่า ๙๙% ระนอง
ไม่มีปลาและปัญหาชน
กลุ่มน้อยชาวพม่า ก็กำลัง
จะเกิด (ชาวระนองให้การด้วยความวิตก)

๑๒. อยากได้นักการเมือง

พันธุ์มนุษย์! ถก ๓๐
ห้างฯ แพ้กเจลลดราคา
๗ วัน ๗ คีน
เริ่ม ๒๔ - ๓๐ ธันวาคม
ของขวัญปีใหม่ให้คนไทย (เดลินิวส์ ๒๔ พ.ย.๕๗)

๑๓. คสช.ได้ผล ดัชนีโกงไทย

ลดฮวบ กระโดดจากยุค ‘ปู’
๑๗ อันดับ (ไทยโพสต์ ๔ ธ.ค. ๕๗)

๑๔. การศึกษาเศร้าหมอง แฉครูไทย

ถูกตั้งพันห้องเรียน ทำคุณภาพดิ่ง
(เดลินิวส์ ๑๐ ธ.ค. ๕๗)

น่าเศร้าใจที่ลูกมักจะประมาท ทำผิดพลาด
เริ่มแรกก็เพียงเล็กน้อยโดยคิดว่าไม่เป็นไร
เรื่องที่คิดว่าเล็กน้อยพอทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นโดยไม่รู้ตัว จนในที่สุดชีวิตก็หายนะ

ตกต่ำ เพราะ ไม่ฟังคำตักเตือน

6 นี้อที่ ๑๒ ไร่แบ่งทำสวนรอบบ้าน ๖ ไร่ ส่วน
อีก ๖ ไร่เป็นที่ทำนาปลูกข้าว จึงอาจกล่าวได้ว่า
ขวัญชัยมีที่ทำกินมากกว่าชาวบ้านหลายครอบครัว
ขวัญชัยมีลูก ๒ คน หญิงหนึ่งชายหนึ่ง ก็ดูเหมาะ
สมดีสำหรับครอบครัวชาวนายุคปัจจุบัน

ทั้งมะลิวรรณและเด่นชัยอยู่ในช่วงวัยรุ่นทั้งคู่
เรียกว่าโตพอที่จะเป็นแขนขาช่วยงานพ่อแม่ได้
มากขึ้น มะลิวรรณค่อนข้างขยัน ช่วยทำไร่นา
อยู่กับพ่อแม่ไม่เคยขาด ส่วนเด่นชัยไม่สู้งาน
เหมือนพี่สาว วัน ๆ คอยแต่จะหลบออกไปหา
เพื่อน ๆ ในหมู่บ้าน เผลอเมื่อไรเป็นหายตัวแวบ
เมื่อนั้น ขวัญชัยก็จนปัญญาที่จะบอกสอนลูกชาย
ให้มีนิสัยขยันทำอะไรไถนาช่วยครอบครัว

ช่วงหลัง ๆ เด่นชัยออกไปหาเพื่อน แล้วมัก
นอนค้างคืนที่บ้านเพื่อนด้วย ผิดไปจากช่วงก่อน ๆ
แถมมีเงินซื้อเสื้อผ้าใหม่ ๆ ตามแฟชั่นหลายชุด

วันนี้ก็เช่นเคย เด่นชัยเตรียมออกจากบ้านไป
หาเพื่อนอีก ขวัญชัยรีบเดินไปทักถาม

“ลูกจะรีบไปไหนอีกล่ะ แล้วลูกได้เงินจากที่
ไหนมาใช้ พ่อสงสัย”

ลูกชายยิ้ม “พ่อไม่ต้องห่วงผมหรอก ให้ผม
เที่ยวให้เต็มอิ่มก่อน ถึงเวลาแล้วผมจะมาตั้งหน้า
ช่วยทำนาทำสวนให้เต็มที่เลย”

ขวัญชัยหมดทางดึงลูกให้อยู่บ้าน แต่ด้วย
ความเป็นห่วงจึงเตือนว่า

“ถ้าอย่างนั้นพ่อขอเตือน ๓ เรื่องคือ อย่าไป
เป็นคนขี่เม้าหนึ่ง อย่าไปเป็นคนเจ้าชู้สอง อย่าไป
เป็นคนชอบเล่นการพนัน เพราะสามอย่างนี้เป็น
สิ่งเลวร้ายไม่ดีไม่งาม หากใครหลงติดชีวิต
อนาคตก็จะไม่ดีไม่เจริญ มีแต่จะตกไปสู่ความต่ำ
พ่อขอห้าม ๓ เรื่องนี้”

เด่นชัยยิ้มรับพร้อมพูดว่า “พ่อไม่ต้องเป็นห่วง
ผมจะไม่ไปทำเรื่องที่จะทำให้ชีวิตตกต่ำหรอก”
แล้วก็จ้ำอ้าวไปที่มอเตอร์ไซค์ก่อนบึ่งออกจาก
บ้านไปเหมือนเช่นเคย

ขวัญชัยสอนลูกชายใน ๓ เรื่องนี้บ่อยๆ เพื่อ

ให้ลูกได้สำนึกและรู้จักยับยั้งชั่งใจได้บ้างเมื่อ จำต้องเข้าสู่แวดวงเลวร้าย ขวัญชัยคิดในใจว่า เข้าพรรษาปีนี้จะให้ลูกชายบวชสักหนึ่งพรรษา พอสึกแล้วก็คงจะหาคู่ให้ จะได้ลูกหลานสืบสกุล พ่อแม่ก็อยากเลี้ยงลูกให้เติบโตเป็นคนดี จึง ตักเตือนว่ากล่าวด้วยความรักและเป็นห่วงเพื่อให้ ลูกปรับปรุงแก้ไขตัวเอง เป็นการป้องกันภัยไม่ให้ เลวเรื่องร้าย ๆ ในวันข้างหน้า

มะละกอที่ปลูกไว้รอบบ้าน ออกลูกดกเต็มต้น กล้วยหลากหลายชนิดก็ออกเครือยาวนาน พืช ผักสวนครัวมีแทบทุกชนิด ขวัญชัยนึกภูมิใจที่ เลือกปลูกพืชผักกินได้ ซึ่งต่างจากพวกที่ปลูก ยางพาราซึ่งแม้จะได้เงินมากกว่า แต่ก็ต้องไปซื้อ พืชผักผลไม้ที่เสี่ยงต่อสารพิษตกค้างมากขึ้น

บ่ายโมงกว่าขวัญชัยยังคงถ่างหญ้าในสวน ใจคิดถึงลูกชายอยู่ไม่วาย เพราะแทบทุกวันที่ ลูกชายไปพักนอนค้างบ้านเพื่อน รุ่งเช้าก็กลับมา ถึงบ้านแล้ว แต่วันนี้รู้สึกเป็นห่วงอยู่ตจิดๆ

มอเตอร์ไซค์วิ่งเข้ามาจอด ไร้อำเภอของ ลูกชายนั่นเอง

“พ่อครับไฉ่เต๋นมันถูกจับครับ”

ยิ่งกว่าสายฟ้าฟาดลงบนกลางใจ

“ทำไมถึงถูกจับ” น้ำเสียงลั่นเครือเพราะตกใจ

“ถูกจับเรื่องยาครับ”

ในที่สุดเต๋นชัยก็ถูกศาลตัดสินให้จำคุกในข้อ หาเมียบ้าหลายร้อยเม็ดไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่าย ให้จำคุก ๓๕ ปี เต๋นชัยอายุ ๒๐ ปี กว่า จะพ้นคุกออกมาก็อายุก็ปาเข้าไป ๕๕ ปี

เพราะไม่ฟังคำเตือนของพ่อ

ใช้ชีวิตประมาทยิ่งกว่าที่พ่อเตือนเสียอีก

จึงพาชีวิตทั้งชีวิตตกไปสู่ความต่ำ

นึกถึงนิทานชาดกเรื่องหนึ่งที่ว่า มีลูกศิษย์ หัวดีคนหนึ่งของนักพรตผู้มีปัญญามาก ได้นำ เอาลูกงูเห่ามาเลี้ยงไว้ในกระบอกลังไม้ไผ่ เมื่อ นักพรตรู้เข้าจึงกล่าวเตือนว่า งูเห่าเป็นสัตว์ อันตรายร้ายแรง จะนำความตายมาสู่ จงอย่านำ มาเลี้ยงเล่น ผู้เป็นศิษย์ก็ตอบว่า งูเห่าตัวนี้น่ารัก คงไม่มีอันตรายอะไร ลูกศิษย์ยังคงดีใจไม่เชื่อฟัง

อาจารย์ที่เตือนด้วยความหวังดี

ต่อมาอาจารย์ก็พาลูกศิษย์เดินทางไปจีจรูระ ในแดนไกลหลายวัน เมื่อกลับมาถึงลูกศิษย์ก็รีบ ไปหางูเห่าที่เลี้ยงไว้ นำอาหารไปให้ พอเปิด กระบอกลังไม้ไผ่เอามือยื่นอาหารให้ งูเห่าน้อยซึ่ง กำลังโกรธเพราะอดอาหารหลายวันจึงฉกกัดมือ ทันทันที ลูกศิษย์ได้รับความเจ็บปวดและสิ้นใจตาย ในที่สุด เพราะไม่เชื่อคำเตือนของอาจารย์

บางคนเกิดมามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มี ฐานะชั้นดีไม่ค่อยขาดสน มีพ่อแม่ที่ดีมีปัญญาคอย บอกสอนตักเตือนห้ามไม่ให้ทำในสิ่งที่ผิด ซึ่งจะก่อ ภัยร้ายแรงตามมาแต่น่าเศร้าใจที่ลูกมักจะไม่ฟังมา ทหลงไปทำผิดคิดห้าว เริ่มแรกก็เพียงเล็กน้อยโดย คิดว่าไม่เป็นไร ๆ เรื่องที่คิดว่าเล็กน้อยพอทำซ้ำ แล้วซ้ำเล่า ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นโดยไม่รู้ตัว จนในที่สุดชีวิตก็หายนะ พังพินาศทุกขุทรมาน และแม้กระทั่งถึงแก่ความตายก่อนวัยอันควร

๒

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

เลี้ยงชีพด้วยการให้ แบ่งปัน เสียสละ เป็นชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่าและผาสุก ที่สุดในโลก

● หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน

น้ำมันกัวซาสูตฺระเย็น
สมุนไพรรุทฺธิเย็น น้ำมันพิร พิมเสน การบูร เมนทอล

ใช้เพื่ออะไร

- ดอนพิษร้อน
- ทานกับน้ำกั้นน้ำ ทานผสมสด แผลเรื้อรัง แผลอักเสบ(ปวดบวมแดงร้อน)
- แผลพุพอง มีันคัน ฟันเมลงสัตว์กัดต่อย นวดแก้ปวดข้อ
- บัวคเมื้อยเนื้อตัวจากภาวะร้อน หากอ่อนกัวซา(ซูตฺระบาฬิณ)

ข้อมูลจาก คู่มือการใช้สมุนไพรรุทฺธิเย็นกับการดูแลสุขภาพ โดย หมอเขียว

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรุทฺธิเย็น ตะวันเดือน
61/31 ซอยนวนมินทร์ 42 ถนนนวนมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240
โทร.081-777-2586,085-255-1828
e-mail: tawanduan9@gmail.com

(ตอนที่ ๗)

การเป็นหมอดูมีความพิสดาร มีความรู้กว้างขวาง
ละเอียดลออ ลุ่มลึก ถี่ถ้วน
รู้รอบ รู้ทั่วถึงในเรื่องของโรคแต่ละโรคชัดเจน ถ่องแท้
ถึงสาเหตุของการเกิดโรคนั้นๆ

๓. อายุสมุฏฐาน

แบ่งออกได้ ๓ วัย ดังนี้ :

๓.๑ ปฐมวัย (พาลทารก)

เริ่มคลอด - ๑๖ ปี เสมหะเป็นเจ้าเรือน

บังเกิดโรค มีกำลัง ๑๒ องศา

เป็นโรคให้ตั้งเสมหะเป็นต้น วาตะเป็นที่สุด

๓.๒ มัชฌิมวัย (พาลปานกลาง)

๑๖ ปี - ๓๐ ปี ปิตตะเป็นเจ้าเรือน

บังเกิดโรค มีกำลัง ๗ องศา

เป็นไข้ ให้ตั้งปิตตะเป็นต้น เสมหะเป็นที่สุด

๓.๓ ปัจฉิมวัย (พาลผู้เฒ่า)

อายุ ๓๐ ปี - จนถึงอายุขัยวาตะเป็นที่ตั้ง

บังเกิดโรค มีกำลัง ๑๐ องศา

เป็นไข้ ให้ตั้งวาตะเป็นต้น ปิตตะเป็นที่สุด

๔. กาลสมุฏฐาน

แบ่งออกได้เป็น ๒ กาล (เฉพาะกาล ๓) มี

๔.๑ กาลกลางวัน ตั้งแต่

ย่ำรุ่ง - ๔ โมงเช้า (๐๖.๐๐-๑๐.๐๐)

พิกัฒเสมหะ กระทำ

๕ โมงเช้า - บ่าย ๒ โมง (๑๑.๐๐-๑๔.๐๐)

พิกัฒปิตตะกระทำ

บ่าย ๓ โมง - ย่ำค่ำ (๑๕.๐๐-๑๘.๐๐)

พิกัฒวาตะกระทำ

๔.๒ กาลกลางคืน

ย่ำค่ำ - ๔ ทุ่ม (๑๘.๐๐-๒๒.๐๐)

พิกัดเสมหะกระทำ

๕ ทุ่ม - ๘ ทุ่ม (๒๓.๐๐-๐๒.๐๐)

พิกัดปิตตะกระทำ

๙ ทุ่ม - ย่ำรุ่ง (๐๓.๐๐-๐๖.๐๐)

พิกัดวาตะกระทำ

ธาตุ ทั้ง ๔ พิการ

๑. เตโชธาตุ ๔ พิการ

๑.๑ ปริณามัคคีพิการ (ไฟย่อยอาหาร)

หมายถึง **น้ำดี** ที่เป็นเอนไซม์ในการช่วยย่อยโปรตีน ไขมัน คาร์โบไฮเดรต

อาการให้ร้อนในอกในใจ เพราะเลือดเสียจำนวนมากในเส้นเลือดดำใหญ่ที่แล่นผ่านเข้าไปในหัวใจ และผ่านไปที่ปอด เลือดส่วนหนึ่งถูกพอก แต่ยังมีเลือดเสียจำนวนมากต้องถูกขับทิ้งมาที่ระบบทางเดินอาหาร เลือดเสียที่ถูกขับทิ้งนี้มีความเป็นกรดมาก จึงทำให้ระบบทางเดินอาหารต้องสร้างมูกขึ้นมาเป็นจำนวนมาก เพื่อป้องกันมิให้ความเป็นกรดของเลือดเสียทำลายเส้นเลือดฝอยในระบบทางเดินอาหาร

เมื่อเกิดมูกขึ้นมาจำนวนมาก **หน้าที่ของร่างกายต้องทำการขับของเสียที่เป็นมูกออก** โดยการให้ **ไอเป็นมอกร่อ** หมายถึง **ไอแบบแห้ง บ้าง ไอมีเสมหะบ้าง เรียกว่า ไอจนต้องงอ ไอจนต้องมองไปที่พื้นอย่างเดียว เงยหรือตั้งตัวตรงไม่ไหวแล้ว** และทำให้ **ท้องขึ้นท้องพอง พะอืดพะอม** เพราะเมื่อมีเลือดเป็นกรดจำนวนมากเกินไปจะส่งลงไปยัง 'ลำไส้ใหญ่' ก็เข้าไปในร่างกายจะหาทางขับออกทางปากให้ได้ จึงพะอืดพะอม อยากจะอ้วก แสดงว่า **มีมูกตั้งแต่ลำไส้ใหญ่ ขั้วปอด** และที่คอซึ่งเหนียวข้นมาก เพราะบางครั้งตีมน้ำน้อยไป

๑.๒ ปริทัยหคคีพิการ (ไฟร้อนระส่ำระสาย)

อาการให้มือและเท้าเย็น ขี้พจรเดินไม่สะดวก อีกประการหนึ่งให้ชีพจรขาดหลัก ๑ ก็ดี ๒ หลัก ก็ดี บางทีให้เย็นเป็นน้ำ หมายถึง **เม็ดเลือดในร่างกายแตก และถูกทำลายจำนวนมาก แต่ร้อนภายใน** หมายความว่า **มีเลือดเสียจำนวนมากถูกขับมาทิ้งที่ลำไส้** ทำให้ไม่ย่อยอาหาร และร่างกายส่งสัญญาณให้ 'ไต' เบิกแร่ธาตุสำรองจากกระดูก มาเปลี่ยนเป็นเลือดให้สมดุลเมื่อไหร่ อาการไข้ก็จะลดลง ให้น้ำดื่มได้ขาด บางทีให้เย็นแต่เหงื่อตกเป็นดั่งเมล็ดข้าวโพด หมายถึง **เม็ดเลือดเสียที่เกิดขึ้นจำนวนมากและถูกขับออกหรือถูกนำไปเก็บไว้ที่ 'ขั้วตับ'** เพื่อเตรียมขับออกทางลำไส้ใหญ่ แต่การสร้างเม็ดเลือดนั้นยังไม่มากพอ เพราะที่ 'ลำไส้เล็ก' ร่างกายสร้างมูกขึ้นมามาก ทำให้การดูดซึมสารอาหารได้น้อย และ 'ไขกระดูก' ส่งแร่ธาตุสำรองมาไม่พอ ทำให้มีอาการหนาวๆ

๑.๓ ชีรณคคีพิการ (ไฟทำให้แก่ชรา)

ให้หน้าผากตึง นัยน์ตาดูไม่รู้จักอะไรมองไม่เห็น แล้วกลับเห็น หูตึงแล้วกลับได้ยิน จมูกไม่รู้กลิ่น แล้วกลับรู้ ลิ้นไม่รู้รสอาหารแล้วกลับรู้ ภายไม่รู้สึกล้มผัสแล้วกลับรู้ อาการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาด้วยว่า **พญามัจจุราช(หมายถึง ธาตุทั้ง ๔ แปรปรวน กำเริบ หย่อน พิการ) มาประเล้าประโลมสัตว์ทั้งหลาย**

๑.๔ สันตปคคีพิการ (ไฟอุ่นภายใน)

หมายถึง **ธาตุทั้ง ๔ มีความวิปลาสจนถึงอาการใกล้แตก** ถ้าแตกเมื่อใด จะเขี่ยยามิได้เลย ตายเป็นเหยียงแท้

จากแก๊สธาตพิการ

ชื่อยา กาลาธิจร

(โกฐุปลา สอ/ บิง สะค่าน ดี / หัวหมู โมกมัน/ ชี เอ็น พัน เขย)

โกฐพุงปลา โกฐสอ / บิง สะค่าน ตีปลี / หัวแห้วหมู เปลือกโมกมัน / ผลผักชี ผลเอ็น อำพัน อบเชย

ยาทั้งนี้ เอาส่วนเท่ากัน บดเป็นผงละลาย น้ำร้อนหรือน้ำผึ้งก็ได้ กินแก้เตโชธาตุพิการ

โกฐสอปลาตี	แห้วหมูชีเอ็นเอย
โมกมันอบเชย	สะค่านชิงอำพัน
เอามาลดผง	ละลายน้ำร้อนโดยพลัน
น้ำผึ้งก็ตินั้น	กลาธิจรนามท่าน

๒. วาโยธาตุ ๒ พิการ

๒.๑ อุทกคมาวาตาพิการ (พุดจากปลายเท้าขึ้นศีรษะ)

เมื่อพิการหรือแตก ทำให้มีอาการดิ้นรน มือเท้าขวักไขว่ ให้พลิกตัวไปมา ให้ทุรนทุราย ให้หนาวเรอบ่อยๆ

๒.๒ อโธคมาวาตาพิการ (พุดลงจากศีรษะถึงเท้า)

เมื่อพิการหรือแตก อาการให้เมื่อยขบ ขัดทุกข้อทุกกระดูก ให้ยกมือยกเท้าไม่ไหว เจ็บปวดเป็นกำลัง

๒.๓ กุจนิสยาวาตาพิการ (พุดในท้องนอกลำไส้ ลมในกล้ามเนื้อ)

เมื่อพิการหรือแตก อาการให้ท้องขึ้นท้องพอง ให้ลั่นในท้องดังจ๊อกๆ ให้เจ็บในอก ให้สวิงสวาย ให้เจ็บแตกขึ้นแตกลง(ดันขึ้นดันลง)

๒.๔ ไทรุสยาวาตาพิการ (พุดในลำไส้, ในกระเพาะอาหาร)

เมื่อพิการหรือแตก อาการให้เหม็นขี้าว อาเจียน จุกอก ให้เสียดและแน่นหน้าอก

๒.๕ อังคมังคานุสยาวาตาพิการ (ลมพุดทั่วร่างกาย)

เมื่อพิการหรือแตก อาการให้หูตึง เจรจา ไม่ได้ยิน ให้เป็นหึ่งห้อยออกจากลูกตา ให้เมื่อยมือและเท้าตึงกระดูกจะแตก ให้ปวดในกระดูกสันหลังตึงเป็นผี ให้สะบัดร้อน สะท้านหนาว ให้คลื่นเหียนอาเจียนลมเปล่า

๒.๖ อัธสาสะปัสสาสะวาตาพิการ(ลมหายใจเข้าออก)

จะแตกหรือพิการไม่ได้ ลมอันนี้คือลมอันพุดให้หายใจเข้าออก ถ้าลั่นลมหายใจเข้าและออก หรือลมหายใจเข้าออกขาดแล้วเมื่อใดก็ตายเมื่อนั้น เมื่อจะตาย ให้หายใจสั้นเบาๆ จนไม่ออกไม่เข้า

จากแก้วโฆธาตพิการ

ขี้เอยา อุทกจิร

(ว่านน้ำดี / แผลหอม เปราะ / หัวหมูไทย)

ว่านน้ำ ดีปลี / แผลหอม เปราะหอม /

หัวแห้วหมู พริกไทย

ยาทั้งนี้เอาส่วนเท่ากันรากลกระเทียมเท่ายา ทั้งหลายบดเป็นผงละลายน้ำร้อนหรือน้ำผึ้งก็ได้

☞ ต่อฉบับหน้า

“จิต” หรือ “วิญญาณ” นั้น

มันเป็นเพียง “สิ่งหนึ่ง”

ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่ใช่เป็น ไม่ใช่ตายอะไรเลย

เมื่อมันทำงาน มันก็ “รู้” (เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง)

เมื่อมันไม่ทำงาน มันก็ “หมดรู้” ก็เท่านั้นเอง

และมันเป็น “พลังงานรู้” ที่เกาะ ที่ยึด

ที่ “หลง” สร้างตัวตนได้แก่ เยี่ยมยอดที่สุด

ผลไม่ได้เอาจริงๆ ด้วย

สมณะโพธิรักษ์

จาก...สารอโศก ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๙ เมษายน ๒๕๒๒

กติกามืออง

• ประคอง เดกัจคร

• ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์

ภาพ ecourt-ws.coj.go.th.com

●●
เราได้รับการมอบหมาย
จากผู้พิพากษาทั่วประเทศ
ให้มาดูแลสถาบันอันเป็นที่รักยิ่งนี้
เรามาแล้วก็ไป แต่สถาบันยังอยู่
ถ้าใจเราเห็นโดยสุจริตใจอย่างไร
เราก็ต้องลงมตอย่างนั้น

คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม

คณะกรรมการตุลาการเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่บริหารงานบุคคลประเภทข้าราชการตุลาการและดาโต๊ะยุติธรรมของสำนักงานศาลยุติธรรม มีอำนาจหน้าที่หลายประการ เช่น การกำหนดตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นของผู้พิพากษา การให้ความเห็นชอบในการสอบคัดเลือก การทดสอบความรู้หรือการคัดเลือกพิเศษ การบรรจุแต่งตั้งผู้ช่วยผู้พิพากษาและดาโต๊ะยุติธรรม การโอนย้ายการโยกย้ายแต่งตั้ง การให้ไปช่วยราชการ การให้ไปทำงานชั่วคราว การเลื่อนตำแหน่ง การงดการเลื่อนเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง การลงโทษ การให้พ้นจากตำแหน่งของผู้พิพากษาและดาโต๊ะยุติธรรม เห็นได้ว่าคณะกรรมการยุติธรรมตุลาการมีอำนาจครอบคลุมทั้งการให้ความดีความชอบ การเลื่อนลดปลดย้าย อนุญาตให้ผู้พิพากษาไปกระทำการใด ๆ ที่หน่วยงานหรือกับองค์กร หรือบุคคลภายนอกอื่น ๆ ที่อาจจะกระทบกระเทือนต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาได้ เป็นต้น

แม้ผู้พิพากษาจะมีสายการบังคับบัญชา

เป็นลำดับชั้นก็ตาม แต่ผู้พิพากษาที่เป็นผู้บังคับบัญชาที่ไม่มีหน้าที่เลื่อนลดปลดย้าย หรือส่งเสริมให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้รับตำแหน่งที่สูงขึ้นได้ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบทั้งสิ้น โดยมีคณะกรรมการตุลาการเป็นผู้กำกับดูแลผู้พิพากษานั้นยึดหลักอาวุโสอย่างเคร่งครัด ทุกท่านรู้ลำดับอาวุโสของตนเองว่าอยู่ระหว่างบุคคลใด ใครอาวุโสกว่าใคร การเดิน การนั่ง การทำกิจกรรมใด ๆ ในวงการผู้พิพากษานั้นยึดถือลำดับอาวุโสเป็นที่ตั้งฉะนั้นการเลื่อนตำแหน่ง การโยกย้าย การได้รับสิทธิประโยชน์ใด ๆ ความเป็นอาวุโสจึงเข้ามาเกี่ยวข้องตลอดเวลา สำนักงานศาลยุติธรรมจะจัดพิมพ์บัญชีลำดับอาวุโสปีละ ๒ ครั้ง ในเดือนเมษายนและตุลาคมของทุกปีเพื่อแจกผู้พิพากษาทุกคน การเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้นข้ามอาวุโสกระทำไม่ได้ก็จริง แต่การกระทำความผิดอาจตกอาวุโสก็เป็นไปได้หลายครั้งที่ผู้พิพากษากระทำความผิดแล้ว คณะกรรมการตุลาการลงโทษให้งดความดีความชอบ ทำให้ตกอาวุโส บางท่านตกอาวุโสเป็นร้อยอันดับ

ก็มี บางครั้งตกรุ่นไปอยู่กับรุ่นน้องอีกหลายรุ่นก็มีเป็นประจำ

คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม มีชื่อย่อว่า ก.ต.ประกอบด้วยประธานศาลฎีกาเป็นประธานโดยตำแหน่ง ผู้พิพากษาในศาลฎีกาเลือกกันเอง จำนวน ๖ คน ผู้พิพากษาในศาลอุทธรณ์เลือกกันเอง จำนวน ๔ คน ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นเลือกผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลขึ้นไปจำนวน ๒ คน วุฒิสภานเลือกบุคคลที่ไม่ใช่ผู้พิพากษาจากบุคคลภายนอกมาอีก ๒ คน รวม ๑๕ คน ผู้พิพากษาอาวุโสไม่มีสิทธิได้รับเลือก การเลือกนั้นทำเป็นการลับ และห้ามหาเสียงโดยสำนักงานศาลยุติธรรมจะทำบัญชีผู้มีสิทธิได้รับเลือกตั้งทั้งหมดส่งไปให้ผู้พิพากษาทุกคนลงคะแนนแล้วส่งมานับรวมกันที่ส่วนกลาง แล้วเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมจะประกาศรายชื่อผู้ได้รับเลือกเสนอประธานศาลฎีกาลงนามแต่งตั้ง คณะกรรมการตุลาการมีวาระสมัยละ ๒ ปี ห้ามดำรงตำแหน่งเกิน ๒ สมัยติดต่อกัน

การประชุมนั้นถ้ากรรมการตุลาการท่านใดมีส่วนได้เสียต้องออกจากห้องประชุม องค์ประชุมต้องมีผู้เข้าประชุมเกินครึ่งหนึ่งจึงครบองค์ประชุม ทุกคนต้องออกเสียงห้ามงดออกเสียง ถ้าเสียงเท่ากันประธานออกเสียงชี้ขาดได้อีก ๑ เสียงต้องเผยแพร่รายงานการประชุมทุกครั้ง เว้นแต่คณะกรรมการไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ เห็นว่าห้ามเผยแพร่เพราะอาจเสียหายต่อทางราชการ หรืออาจกระทบต่อสิทธิของบุคคลใด แต่ต้องทำสำเนาให้ตุลาการที่มีส่วนได้เสียทราบ คณะกรรมการตุลาการมีอำนาจแต่งตั้งอนุกรรมการตุลาการประจำชั้นศาลชั้นศาลละ ๑ คณะ มีอำนาจหน้าที่กลั่นกรองเสนอความเห็นเกี่ยวกับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง การโยกย้ายแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง รวมทั้งการลงโทษตุลาการในชั้นศาลนั้นต่อคณะกรรมการตุลาการ เพื่อประกอบการพิจารณา

ในกรณีที่คณะกรรมการตุลาการไม่เห็นชอบ

ในการแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง การโยกย้ายแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่งตุลาการตามที่เลขาธิการสำนักงานศาลเสนอ ห้ามมิให้คณะกรรมการตุลาการเสนอแต่งตั้งบุคคลอื่น แต่ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเสนอบุคคลอื่นมาใหม่ภายใน ๑๕ วัน ในการพิจารณาใหม่ถ้าไม่เห็นชอบอีก คณะกรรมการตุลาการท่านใดท่านหนึ่งจะเสนอรายชื่อตุลาการท่านใดให้คณะกรรมการตุลาการแต่งตั้งได้

ผู้เขียนขณะดำรงตำแหน่งรองอธิบดีศาลเยาวชนและครอบครัวกลางครบ ๒ ปีซึ่งถือว่าครบวาระการดำรงตำแหน่งต้องย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ แต่เนื่องด้วยทางสำนักงานศาลยุติธรรมยังหาผู้ที่จะไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๘ ที่รับผิดชอบภาคใต้ตอนบนตั้งแต่จังหวัดชุมพร จนไปถึงจังหวัดนครศรีธรรมราชยังไม่ได้ ท่านเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมจึงเสนอต่อคณะกรรมการตุลาการให้ผู้เขียนไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๘ การพิจารณาในครั้งนั้นต้องใช้มติพิเศษ คือเสียง ๓ ใน ๔ ไม่ใช่เสียงข้างมาก เพราะเป็นการยกเว้นระเบียบที่ดำรงตำแหน่งรองอธิบดีเกิน ๒ ปี คณะกรรมการตุลาการเห็นชอบด้วยเสียงเอกฉันท์ ผู้เขียนจึงยังทำงานที่ศาลชั้นต้นต่อไป ในตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๘

เมื่อไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๘ เป็นช่วงที่มีการเลิกตั้งซ่อมกรรมการตุลาการประจำศาลชั้นต้น ๒ ตำแหน่ง เพราะกรรมการตุลาการทั้งสองท่านย้ายไปรับตำแหน่งที่สูงขึ้น จึงขาดคุณสมบัติ ผู้เขียนไม่ได้เตรียมการหรือวางแผนมาก่อน แต่ปรากฏว่าผลการเลือกตั้งผู้พิพากษาศาลชั้นต้นซึ่งมีมากกว่า ๓,๐๐๐ คนเลือกอธิบดีศาลแพ่งในขณะนั้นเข้ามาเป็นอันดับ ๑ และเลือกผู้เขียนเข้ามาเป็นอันดับ ๒ ทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสได้เข้าไปทำงานในฐานะคณะกรรมการตุลาการผู้ทรงคุณวุฒิประจำศาล

ชั้นต้น เมื่อหมดสมัยมีการเลือกตั้งใหม่ผู้เขียนยังอยู่ในตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาศาล ๘ ถือว่ายังอยู่ในศาลชั้นต้น ท่านผู้พิพากษาศาลชั้นต้นได้เลือกผู้เขียนเข้ามาทำหน้าที่คณะกรรมการตุลาการผู้ทรงคุณวุฒิประจำศาลชั้นต้นอีกครั้งหนึ่งด้วยคะแนนสูงสุดอันดับ ๑ ทำให้ผู้เขียนต้องทำงานหนักยิ่งขึ้นเพราะแรงกดดันจากจำนวนคะแนนเสียงที่ได้รับมอบหมายจากผู้พิพากษามาจำนวนมาก เมื่อคณะกรรมการตุลาการประชุมถึงวาระโยกย้ายของผู้เขียน ผู้เขียนก็ต้องออกจากห้องประชุมเช่นธรรมเนียมปฏิบัติที่เคยทำกันมา คณะกรรมการตุลาการลงมติด้วยเสียงข้างมากให้ผู้เขียนย้ายมาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ทำให้ผู้เขียนพ้นจากตำแหน่งกรรมการตุลาการเพราะขาดคุณสมบัติ

การทำหน้าที่กรรมการตุลาการในสมัยแรกตรงกับรอบโยกย้ายและเลื่อนตำแหน่งของผู้พิพากษาศาลชั้นต้น จึงต้องรับภาระหนักมากในการสื่อสารกับผู้พิพากษาศาลชั้นต้นทั้งประเทศ บางท่านอาจจะไม่พอใจ บางท่านอาจจะชื่นชม บางท่านสมหวัง บางท่านไม่สมหวัง หลายท่านได้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน หลายท่านให้ความรู้ หลายท่านให้กำลังใจเมื่อเหนื่อยและท้อแท้ การทำหน้าที่ในสมัยที่ ๒ นั้นเป็นรอบโยกย้ายและเลื่อนตำแหน่งของศาลสูง ความกดดันอาจน้อยลงบ้าง แต่การพิจารณาตำแหน่งใหญ่ ๆ ที่สำคัญ ๆ ก็ต้องหาข้อมูลของบุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งพอสมควร โดยเฉพาะการพิจารณาที่เป็นโทษ ไม่ให้บางท่านเลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่งต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ และรอบด้าน ต้องฟังข้อมูลจากอนุกรรมการตุลาการที่เสียสละเข้ามาทำงานอย่างละเอียด ทุกขั้นตอน เปรียบเทียบกับประวัติศาสตร์ที่เคยปฏิบัติกันมาครั้งก่อน ๆ บางครั้งต้องขอข้อมูลจากบุคคลที่ใกล้ชิดของท่าน หลาย ๆ คน หลาย ๆ สมัย ย้อนหลังลงไปแต่อย่างไรก็ตามงานที่นับว่าสาหัสที่สุดของคณะกรรมการตุลาการคือการพิจารณาวินัย ใน

กรณีที่ผู้พิพากษาถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย โดยเฉพาะวินัยร้ายแรงที่มีโทษ ไล่ออก ปลดออก และให้ออก จากการเป็นผู้พิพากษา ทั้งสองสมัยที่ทำหน้าที่ คณะกรรมการตุลาการนับว่ามีการไล่ออก ปลดออก และให้ออก ผู้พิพากษามากที่สุดเป็นประวัติการของศาลยุติธรรม ทุกครั้งที่มีการลงมติมีความกดดันเป็นอย่างมาก บางท่านเป็นผู้ใหญ่ที่ผู้เขียนเคยเคารพนับถือมาก่อน บางท่านเป็นครูบาอาจารย์ บางท่านเคยเป็นเพื่อนร่วมงาน เคยไปมาหาสู่ ช่วยเหลือดูแลกัน บางท่านเป็นเพื่อนร่วมสถาบันศึกษาเดียวกันมารุ่นพี่บ้าง รุ่นน้องบ้าง แต่จะทำอย่างไรได้ทุกอย่างต้องเป็นไปตามพยานหลักฐาน การลงมติไปแต่ละครั้งผู้เขียนต้องท่องอยู่เสมอว่าเราเป็นหนี้บุญคุณของสถาบัน มีอยู่ มีกิน มีศักดิ์ มีศรีอยู่ได้ทุกวันนี้เพราะบรรพบุรุษของเราได้มุ่งมันกระทำแต่ความดี ดำรงตนอยู่อย่างบริสุทธิ์ ยุติธรรม จนเป็นที่เคารพยกย่องของประชาชนตลอดมา เราได้รับการมอบหมายจากผู้พิพากษาทั้งประเทศให้มาดูแลสถาบันอันเป็นที่รักยิ่งนี้ เราไปแล้วก็ไป แต่สถาบันยังอยู่ ถ้าใจเราเห็นโดยสุจริตใจอย่างไร เราก็ต้องลงมติดังนั้น เราจะให้ความรักครูบาอาจารย์ เพื่อนพ้องน้องพี่ ที่เคยร่วมงานกันมา มาทำลายความถูกต้องแท้จริงตามที่เราเชื่อโดยสุจริตใจแล้วคงทำไม่ได้ มันฝืนใจเป็นอย่างยิ่ง แม้ผ่านพ้นการทำหน้าที่มาแล้วก็เข้าใจ เห็นใจท่านที่ยังทำหน้าที่นี้อยู่ และขอให้กำลังใจทุกท่าน การเห็นไม่ตรงกัน ลงมติแตกต่างกันในเรื่องเดียวกัน ย่อมเป็นธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ ด้วยความเคารพในดุลยพินิจของคณะกรรมการตุลาการทุกท่าน ผู้เขียนเชื่อโดยสุจริตใจว่าคณะกรรมการตุลาการทุกท่านได้ลงมติด้วยความละเอียดรอบคอบและมีสุจริตใจเป็นที่ตั้งทุกท่าน จึงทำให้ระบบคณะกรรมการตุลาการของสำนักงานศาลยุติธรรม เป็นที่ชื่นชม ยกย่องของใครต่อใครในทุกหน่วยงาน ตลอดจนประชาชนตลอดมา

พุทธธรรม...ไสยกรรม

จิตโอบเอื้อมวลมนุษย์สุดประเสริฐ
สร้างสังคมร่มเย็นสี่อัมพันธ์

“บุญ” กับ “บาป” ก่อเกิดจากคำนี้
ด้วยวิญญูณหยั่งรู้แยกชั่วดี

ครองผ้าเหลืองเรื่องอร่ามงามสง่า
ลำแดงทนต่อต้านผองอบาย

แต่บัดนั้นจนบัดนี้หลายปีล่วง
หากมิใช่พุทธกิจธรรมการ

กลับแปรผันปรุ่งแต่งเป็นไสยกิจ
ศาสนกิจเพียงฉากประดับตน

จักประณามนักการเมืองปวงหลากหลาย
มิเข้าวัดปฏิบัติธรรมชำระใจ

นักการเมือง-ข้าราชการโกงฉ้อฉล
ปรากฏภาพต้องโทษหนักและเบา

ก็เช่นกันพฤติกรรมองค์กรพุทธ
พิสุทธ์กาย วาจา ใจ สามประเด็น

อวยชูเชิดน้ำใจไฟรั้งสรรพค์
สมานฉันท์เยื่อใยมิตรไมตรี

สุดล้ำลึกเกินหยั่งคิดจิตวิถึ
เอื้อไมตรีมวลมิตรอีกมากมาย

หมายศรัทธาปสาทะชนหลากหลาย
อยู่แนวหน้าทำทวยกองทัพมาร

ภารกิจโชติช่วงทุกสถาน
อันพุทธองค์โปรดประทานสาธุชน

กระบวนบิดจริตดัดขัดกุศล
ศักดิ์สิทธิ์สิ้นเกินกว่าโฆษณาใด

ข้าราชการอีกมากมายเหล่านั้นไหน
เพราะเข้าไป..วัดจะให้หรือจะเอา

จึงคือ “ชน” ที่สังคมต้องหมายเป่า
สุดแต่กรรมแผดเผาให้ลำเค็ญ

พึงพิสุทธ์ทั้งภายในภายนอกเห็น
ธรรมจักเพ็ญพูนเลี้ยงผู้ประพฤดิธรรม.

๒

“ประสบการณ์ดีที่อกซ์”

๑๑๒ หน้า

ราคาบุญนิยม ๒๘ บาท

กราบสวัสดิ์คุณลุงจำลองที่นับถือ

ดิฉันนางพิมพ์มณี ฉัตรนันทเวช อายุ ๕๑ ปีเป็นผู้ที่มาเข้าค่ายรุ่นที่ ๒๘ วันที่ ๑๒-๑๓ กันยายน ๒๕๕๕ การเข้าค่ายครั้งนั้นทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้นอย่างอัศจรรย์ ดิฉันมีโรคประจำตัวมากมายตั้งแต่เกิดและโรคที่เป็นอยู่รักษาไม่ได้

แต่ในความโชคร้ายก็มีสิ่งที่ดี ๆ เข้ามาในชีวิต คือการ “ล้างพิษตับ”....

ขณะนี้โรคต่าง ๆ ที่ดิฉันเป็นได้หายไปเกือบหมดแล้ว จากที่ต้องรับยามากมาย เช่น ยาแก้ปวดประมาณวันละ ๑๐ เม็ด ยาไมเกรนวันละ ๒-๓ เม็ด ยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมของฝิ่น ๒-๔ เม็ด ยาแก้คัน ๔ เม็ด ยาแก้ปวดกล้ามเนื้อ ฮอริโมนเอสโตรเจน ยาต้านซึมเศร้า และอื่น ๆ อีกมากมาย

ขอแสดงความนับถือ

(นางพิมพ์มณี ฉัตรนันทเวช)

...จากเอกสาร “ดีที่อกซ์-สูตรล้างพิษตับ”...

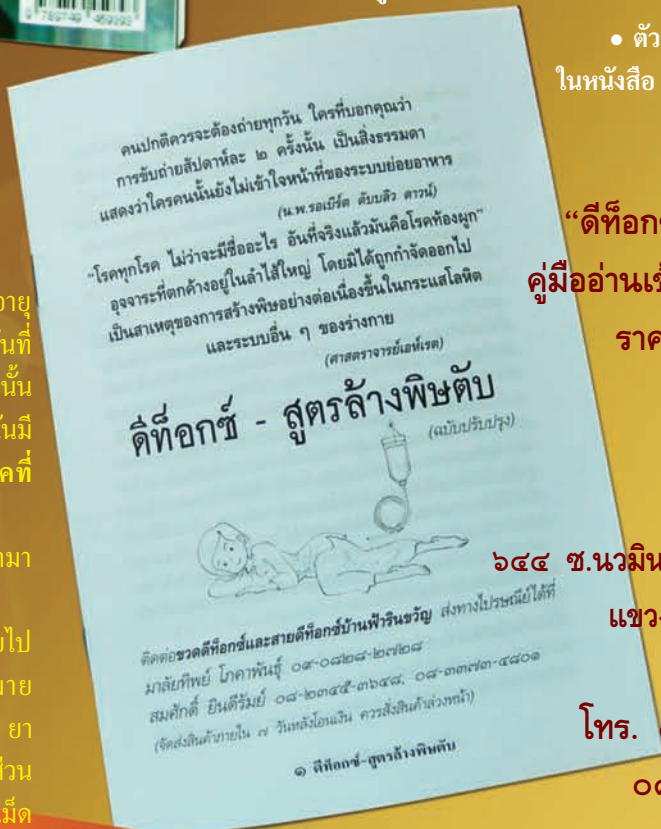
ตัวเลขโดยเฉลี่ย หมอจะให้เวลาคนไข้คนละไม่เกิน ๗ นาที !!!

สถานการณ์หมอน้อย คนไข้มีล้นโรงพยาบาล
ใครรู้จักวิธีดูแลตนเอง ถ้าพึ่งตนเองมากขึ้น
น่าจะเป็นทางออกที่ควรหันมาไตร่ตรองเพิ่มขึ้นในยุคนี้

สุขภาพพึ่งตน

คุณอัจฉราเล่าถึง “โรคเบเซต...ภูมิคุ้มกันกัดกินเนื้อเยื่อ” ที่เกิดขึ้นกับเธอว่า “..ถ้าใครเห็นรูปร่างหน้าตา จะไม่นึกเลยว่าเป็นคนป่วย เพราะไม่มีแววของคนป่วย เหมือนโรคมายา... หมอบางท่านถึงกับพูดเลยว่าเป็นโรคอุปาทานหรือเปล่า เพราะตรวจแล้วตรวจเล่าหมอก็ก็น่าจะบอกได้ว่าเป็นโรคอะไร แต่ในที่สุดก็พบจนได้ว่าเป็นโรคเบเซต ซึ่งไม่พบบ่อยนัก ไม่มียารักษา... โรคนี้ไม่ทำให้เสียชีวิตเหมือนกับ SLE แต่จะทรมาณเป็นที่สุด เพราะภูมิคุ้มกันกัดกินเนื้อเยื่อตัวเอง ไม่รู้ว่ามันจะกินตรงไหน โรคนี้มันจะกินไปเรื่อยๆ กลัวขึ้นตาอยู่เหมือนกัน ถ้ากินตา ตาจะบอด ถ้ากินสมอง จะเป็นอัมพาตอัมพฤกษ์ กินตามตัวจะปวดเมื่อยเนื้อตัว เพราะฉะนั้นเป็นอะไรตรงไหน ต้องรีบไปหาหมอ...ได้ทำดีที่อกซ์ก็รู้สึกดีขึ้น ตั้งแต่ทำดีที่อกซ์นี้ก็ไม่บวมแล้ว...ทำดีที่อกซ์ครั้งแรก เหมือนมาก ๆ เหมือนหิน เหมือนตลบอบอวล ขนาดออกมาจากห้องน้ำเป็นชั้วโมง กลับเข้าไปห้องน้ำอีกยังมีกลิ่นอยู่เลย ตั้งแต่ทำดีที่อกซ์มาไม่เป็นแผลร้อนในอีกเลย...”

• ตัวอย่างประสบการณ์
ในหนังสือ “ประสบการณ์ดีที่อกซ์”

“ดีที่อกซ์-สูตรล้างพิษตับ”

คู่มืออ่านเข้าใจง่าย ๓๒ หน้า

ราคาบุญนิยม ๕ บาท

สั่งซื้อหนังสือที่

สำนักพิมพ์ก้านแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม

กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,

๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗,

๐๘-๒๓๔๕-๓๖๔๘

โอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์ ธ.กสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิธา น้อยอินตะ

บัญชีเลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

เพลง กลางไพรสมถ์

[คำร้อง (เดิม) ที่แต่งขณะการประกวด]

(ทำนองของ ล้วน ควันธรรม)

● เห็นหนาวพรารพรางแสง

ลมโซยแซงแทรกมานไม้

เสียงหวูหวิวพริ้วลมไพร

โอดครวญคล้ายรัญจวนใจสวาทแซ่ไขในนภา

● เสียงแจ้วใสไรหิ่งร้อง

เริงคะนองนวลเนตรฟ้า

น้ำค้างอ้อยพริ้วพรอมมา

หริตเริงร้องก้องพนาประหนึ่งจะทำเสียงไพร

● โศกครวญให้โหยหวนหา

ปวงปีกขนางโมราพิไร

โอดโอยโหยหวนชวนพรันใจ

คิดไปพาให้เยือกเย็น

● แขฉายโคมโหลมลูบไล้

นวลละไมไพรเพริศเห็น

วับวับแสงแจ้วสีเพ็ญ

ฉาบเงาทะมึนมาเป็นทองอาบโอบไว้ไพรงาม.

เพลง ไฟฟ้า

● ร้ายแสนร้ายยังไม่เห็น
คนล้าเค็ญยังไม่รู้

หลงแสงลี้้นนำดู หลอกคนถมคดลองจองดู
สร้างเชื่อนจนเขลาเมามาย

● แสงลี้สวาย ช่วยไม่สน

มอมเมาคน จนบ้าร้าย

หลงเทคนิคเสียงม गया สร้างมันเสียจนเป็นนาย
คนทาสทลากหลายจำน

● ต้นเหตุตัวร้าย ไฟฟ้า

ในหล้าหลงว่ามันดีเสียจน
ไม่อาจเหลือบเห็นแล้วเล่ห์ปน
ซ้อนกลในคราบไฟฟ้า

● เพราะผีฟ้าไฟบ้านี้

พอมี่มัน ก็เลศหนา

เห็นบ้างไหม ในบรรดา

ถิ่นใดที่ไฟฟ้าเยือนถึง ต่างก็เหมือนเมืองมาร

● ส่าแกงแข่งขันเพื่อล้น

โลกโกรธหลงจนเลวจมลันดาน

อวดโอ้โชว์และกันเบะบาน

เพลงนี้ เดิมคือ “กลางไพรสมถ์” แต่งเสร็จ ๒๗ พ.ค. ๒๕๔๕ ตั้งแต่อาตมาอายุเพียง ๑๑ ปี ใช้นามปากกาว่า “บุบสรัตน์” ทำนองเพลงของ “ล้วน ควันธรรม” ประพันธ์ขึ้นมาให้แต่งประกวดชิงรางวัลทางสถานีวิทยุรักษาดินแดนในยุคนั้น มีผู้แต่งเข้าประกวดเกือบพันราย แม้แต่ “ไพบูลย์ บุตรขัน” ก็แต่งส่งเข้าประกวดในครั้งนี้ด้วย โดยใช้นามปากกาว่า “ตรีบูลย์” เพลง “กลางไพรสมถ์” ได้ชนะที่ ๑ คู่กับเพลง “วาสฏฐิจำแลง” ของ “ศรีสวัสดิ์ พิจิตรครุการ” (ใช้นามปากกา “ศักดิ์พิศิษฐ์ พิจิตรครุการ”) ซึ่งมีที่ ๑ ถึงสองคน ต่อมา พ.ศ. ๒๕๓๑ อาตมาเห็นว่า เนื้อหาของเพลง “กลางไพรสมถ์” มันก็เพียงกวีไพเราะชมธรรมชาติเท่านั้น น่าจะใส่คำร้องให้เป็นเพลงที่มีคุณค่ามีสาระกว่านี้ แม้ “กลางไพรสมถ์” นี้จะไม่ใช่งานในชั้น “สามก” หรือชั้น “ราคะ” เป็นเพลงชั้น “สาระ” แล้วก็ตาม แต่สาระที่เป็นคุณค่าเข้าชั้น “ธรรมะ” ให้สติแก่มวลมนุษยถึงอำนาจ “โลกีย์” ที่แฝงอยู่ในอุปกอบริโภค ก้าวเข้าหาชั้น “โลกุตระ” ก็น่าจะดีกว่านี้ จึงใส่เนื้อร้องใหม่เป็นเพลง “ไฟฟ้า” แต่งเสร็จเมื่อ ๘ มี.ค. ๒๕๓๑ และอัดแผ่นเสียงทำอัลบั้มชุด “ความลับของฟ้า” โดยมี..หรั่ง ร็อคเคสตร้า (ซัชชัย สุขาวดี) ขับร้องเวอร์ชันแรก วางตลาดตั้งแต่ มิ.ย. ๒๕๓๑ เนื้อหาของเพลงเป็นเพลงให้สาระที่เจตนาสื่อให้ฟังระวังว่า “ไฟฟ้า” นั้นมีทั้งประโยชน์มากก็จริง แต่มันก็มีทั้งโทษที่ร้ายแรงด้วย นั่นแหละคือ “ไฟฟ้า” ที่คนควรสังวรอย่างยิ่ง.

ดาวน์โหลดเพลง “ไฟฟ้า” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect to www.bunnियom.com

“สมณะโพธิรักษ์”

๗ ธ.ค. ๒๕๕๗